573

Denise Robins

O FEMEIE ÎN CĂUTAREA DRAGOSTEI

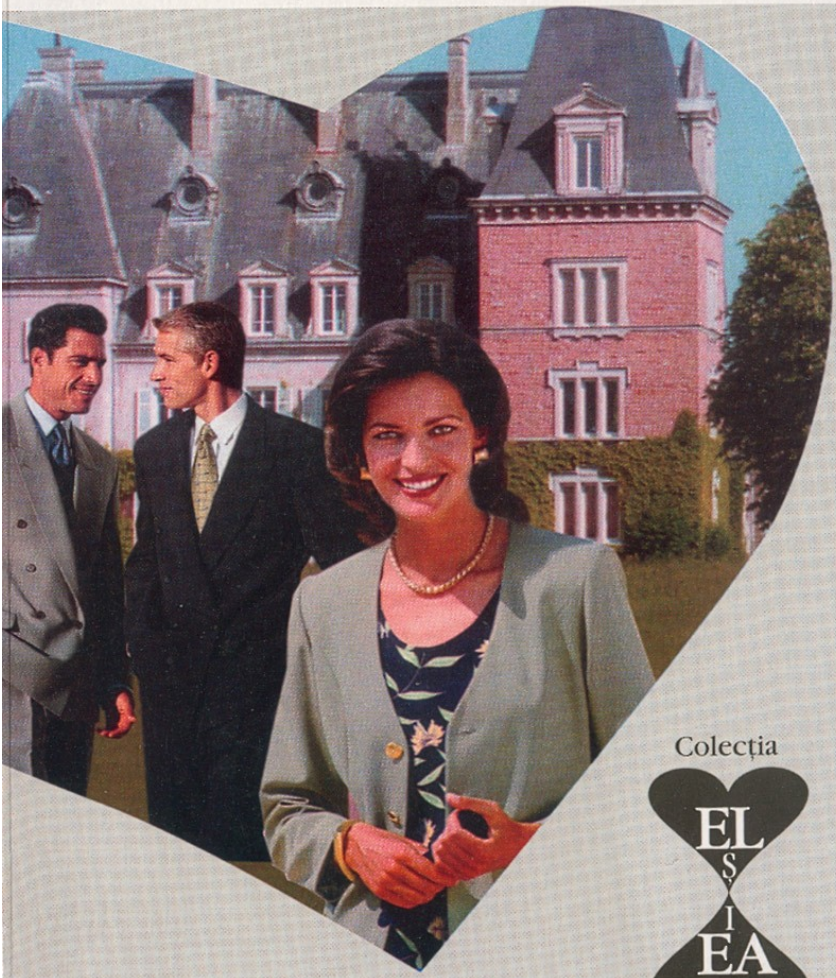

Colecția EL ȘI EA

ALCRIS

Denise Robins

O femeie în căutarea dragostei

Traducerea Ileana Dinu

Editura Alcris, 2005

Colecţia El şi Ea, 573
ISBN 973 – 7870 – 26 – 3

Capitolul 1

La ora două noaptea, strada Regent părea părăsită. Pavajul era ud, iar lămpile străzii aruncau o lumină gălbuie, nesemnificativă. Un poliţist îmbrăcat bine îşi făcea rondul, făcând din când în când câte o pauză, cu mâinile înfipte la centură, urmărind câte o maşină sau un taxi care mai oprea la ora aceea târzie; apoi, liniştea punea iar stăpânire pe stradă.

Deodată, apărură patru tineri de pe o alee laterală ţinându-se de braţ, râzând şi vorbind veseli. Poliţistul de pe partea cealaltă a străzii privi micul grup cu indiferenţă. Ştia de unde veneau. Unul dintre cele mai selecte cluburi de noapte, Pompadour se afla chiar pe aleea de pe care se iviseră tinerii. Făcuse deja două raiduri acolo.

Cei patru tineri care ieşiseră din clubul de pe Regent porniră spre piaţa Piccadilly la braţ. Erau teribil de veseli. Cei doi bărbaţi purtau fracuri, iar tinerele loveau pavajul cu tocurile înalte şi subţiri ale sandalelor, care arătau ca nişte stilete. Una din ele purta o capă albastră cu guler alb de blană, cealaltă o mantie de catifea neagră.

Tânăra cu capa albastră era brunetă şi nu tocmai trează, deşi nici beată nu se putea spune că era, dar oricum băuse destul. Era foarte frumoasă, nu avea mai mult de douăzeci şi unu de ani, ochii îi erau albaştri şi avea o figură de copil. Se ţinea de braţul unuia din cei doi bărbaţi care abia absolvise Cambridge, căruia tinerii îi spuneau

Bobby.

Era un tânăr cu ochelari, cu ochi mari, gene lungi, pentru care l-ar fi invidiat orice femeie, un corp graţios. Nu-şi pierdea niciodată răbdarea, dansa ca un expert şi folosea destul de des cuvântul „minunat”.

Era orfan de tată, dar mama îl răsfăţase, şi-i dăduse foarte mulţi bani de cheltuială. Nu avea ambiţii. Viaţa dusă la Varsity fusese una de plăceri, nu de muncă.

Se afla acum în faza în care-l plictiseau fetele educate şi prefera compania actriţelor sau a fetelor precum Poppy Crawford, care deşi se bucurase de educaţie aleasă, făcea orice pentru a ascunde asta.

Poppy nu era o fată prea inteligentă; ştia să se poarte cu bărbaţii, era pricepută în a obţine bani de la ei, se pricepea la modă, era amuzantă şi se declarase împotriva educaţiei primite de la părinţi.

Bobby fusese organizatorul micii petreceri din această seară. Iniţial, vrusese s-o scoată doar

pe Poppy la cină, în oraş, apoi s-o ducă la teatru.

Dar Poppy îi telefonase la apartamentul în care locuia cu mama sa, la Knightsbridge, să-i spună că venea cu o prietenă care locuia pe undeva prin Hayward Heath, acolo unde locuia şi Poppy de altfel, şi-i ceruse acestuia să-şi aducă un prieten.

Bobby îl găsise pe Lawrence Hammond. Acesta era membru la acelaşi club, avea treizeci şi unu de ani, călătorea mult, era amuzant, într-o manieră mai degrabă cinică. Avea trăsături ascuţite, de satir; era bronzat şi cu trăsături marcate de experienţa de până acum. Era de înălţime medie şi extraordinar de agil.

Juca bridge foarte bine, era un excelent povestitor, o companie plăcută.

Bobby, cu zece ani mai tânăr, era admiratorul lui înfocat. Nu ştia prea multe despre viaţa privată a lui Hammond.

Îl cunoscuse vara, când acesta se întorsese de la Malma. Părea să nu aibă rude, nici prieteni, şi locuia cu chirie în Half Moon street.

Avusese o slujbă la Malma, unde trebuia să se întoarcă înainte de Crăciun. Nu prea vorbea despre asta şi pentru Bobby îşi păstra aerul misterios, poate fiind chiar mai interesant din această cauză.

Lui Lawrence Hammond, Bobby i se părea plictisitor, dar îl tolera fără să ştie prea bine din ce motiv. Pe Hammond îl plăcea toată lumea, îl numeau „băiat bun”. Femeile erau intrigate de figura lui de satir şi de farmecul lui.

Dar nicio femeie nu reţinuse atenţia lui Lawrence Hammond mai mult de o oră sau două. Nu voia să se căsătorească. Sexul ocupa în viaţa sa un loc la fel de important precum jocul de cărţi sau vinul.

Libertatea era totul pentru el.

Nu avea chef în mod deosebit să iasă cu Richard în această seară. I se părea un amuzament de prost gust să danseze la Pompadour.

O ştia pe Poppy Crawford, o mai întâlnise în compania lui Bobby. O putea tolera o oră două.

Pe cealaltă fată n-o cunoştea. Se numea Eve Walton Evans, trăia la Haywards Heath.

„Eve este o fată dulce dar părinţii ei sunt cam demodaţi şi-i fac viaţa un calvar”, îi informă Poppy pe cei doi bărbaţi. Încerc s-o mai înveselesc.

Hammond nu se arătă prea interesat de prietena lui Poppy. Nu-i plăceau femeile prea tinere şi inocente.

O urmărise în timpul cinei şi se amuzase disecând-o pe porţiuni, într-o manieră rece, blazată.

Era o copilă, avea în jur de nouăsprezece ani, şi lupta cu toate instinctele împotriva convenţionalismelor şi a felului în care fusese crescută. Numele ei, Walton Evans, sugera o familie din clasa de mijloc, oricum respectabilă.

Dar Eve se plictisise de familia sa. Se ridica mental împotriva barierelor convenţionale care funcţionau la nivelul familiei sale.

Hammond o şi vedea întinzându-şi aripile, spre a scăpa din colivia părintească. În orice clipă

îşi putea întinde aripile ca să vadă lumea dinafara coliviei. Ceea ce ştia despre viaţă, era doar din cărţi.

Nu semăna deloc cu părinţii ei şi aceştia n-o puteau face să-i iubească. Fata citea prea mult, absorbea imediat ideile, opiniile fiecărui nou-venit. Nu voia să bată pasul pe loc. Era entuziastă şi avea o dorinţă ardentă de a-şi trăi viaţa. Voia să plece de acasă. Cu toate lamentările familiei, se îmbrăca precum femeile ultramoderne, cărora le copia rochiile; purta fuste foarte scurte, se ruja, învăţase charleston, fuma cu entuziasm, dar nu bea.

Hammond o vedea ca pe o viitoare Poppy Crawford, ba i se părea chiar că îi copiază deja gesturile şi cuvintele.

Dar, de fapt, Eve nu era defel o altă Poppy, era mai inteligentă şi mai sinceră ca aceasta. Poppy era o femeie rea, pe când Eve era opusul ei, dar încerca să fie rea ca Poppy pentru că i se părea că astfel este de bun-gust.

Hammond nu concepea ca Eve să se lase

influenţată de o uşuratică precum Poppy. Dacă dădea peste un bărbat care să aibă răbdare cu ea, putea deveni rafinată. Era chiar frumoasă, cu părul castaniu închis, pielea albă foarte fină, ochii migdalaţi de culoarea atunci care emanau căldură, gene lungi şi sprâncene groase. Când vorbea, ochii îi râdeau şi deveneau foarte expresivi.

— Are ochi extraordinari, spunea Hammond. Pot fi ochii unei sfinte sau a unei mari păcătoase. Este puţin cam încăpăţânată, asta după forma bărbiei, dar se vede după forma buzelor că se va lăsa modelată.

Se întrebă cât de departe putea să meargă un bărbat cu această Eve. Flirtase cu el toată seara, dar ar merge mai departe? se întrebă el puţin stârnit de propriile sale gânduri, cu imaginaţia aprinsă, dar mai interesat de felul de a fi al feţei, mai mult decât de un act sexual.

Era tânără şi lipsită de experienţă. Nu învăţase încă să fie subtilă, dar lui Hammond nici nu i-ar fi plăcut, pentru că ura femeile subtile.

Se întrebă dacă fusese sărutată vreodată cu

pasiune de vreun bărbat. O întrebă apoi dacă ar fi dispus s-o înveţe arta sărutului. L-ar fi intrigat să urmărească evoluţia emoţiilor ei. Nu era o uşuratică precum Poppy; era sensibilă şi receptivă, sub acea mască de nepăsare pe care o arbora pentru a părea modernă şi nonşalantă.

Mă întreb cum va fi fata asta peste zece ani, îşi spuse Hammond, îndreptându-se cu ea spre garajul în care lăsase maşina. Ori se va mărita devreme, ori va face vreo prostie şi va regreta? Cine ştie…

* * *

Eve nu-şi permitea să facă studii psihologice ca bărbatul cu care era; se bucura de viaţă, doar. I se părea o reuşită extraordinară să se afle în afara casei părinteşti la ora asta.

Îşi imagina părinţii dormind fără griji în casa lor liniştită din Sussex şi făcu o grimasă. Nu erau de acord cu ieşirile ei. Încercaseră s-o oprească să iasă în oraş cu Poppy, mai ales mama, care n-o

agrea pe Poppy şi regreta că Eve şi-a făcut o astfel de prietenă. Ambilor „bieţi părinţi” cum îi numea Eve, li se părea că nu este nimerit că fiica lor să iasă cu Poppy Crawford, cu un bărbat ca Bobby, pe care abia îl cunoscuseră, sau cu un altul pe care nu-l cunoşteau deloc. Discutaseră pe acest subiect toată dimineaţa, la micul dejun.

Discuţia se terminase în acelaşi mod; domnul Walton Evans ameninţase că nu-i va mai da bani Evei, iar doamna terminase în lacrimi. Dar Eve se încăpăţânase să facă aşa cum vrea.

Un an întreg, Eve încercase să fie aşa cum voia mama ei, dar sfârşise lamentabil. Se descoperise dorind tot mai mult să-i opună rezistenţă, devenise tot mai greu de controlat, mai capricioasă. Şi atunci apăruse Poppy Crawford, pentru a-i oferi Evei ce dorea.

În adâncul inimii, Eve n-o plăcea pe Poppy şi n-o respecta. Dar Poppy era amuzantă, ştia cum se trăieşte în lume, şi era gata să-i ofere lecţii de viaţă.

Poppy făcea ce voia; mama ei murise cu

câţiva ani în urmă.

Tatăl ei, agent la bursă, era un bărbat fără prea multă minte, lăsându-se condus de fiica sa. Poppy avea chiar şi o maşină închiriată. Ieşea când voia, unde voia, şi mai ales cu cine voia.

Poppy avea ambiţia să ajungă actriţă, să joace în filme. Dar pentru că înregistrase un eşec răsunător, îşi pusese în minte să găsească măcar un miliardar american.

Avusese multe aventuri, sau ’iubiri” cum le spunea ea. Dar fuseseră episoade trecătoare, fără sentimente sau sinceritate; Poppy nu putea rămâne îndrăgostită de un bărbat mai mult de o săptămână.

Eve nu avusese nicio aventură, dar era o sentimentală şi convingerile ei despre dragoste şi căsătorie erau oarecum pline de idealism. Încerca să fie cinică, dar în inima ei era cu totul altfel.

La nouăsprezece ani, nu avea siguranţă de sine, dar spera să apară în viaţa ei un bărbat care să-i inspire dragoste. Nu voia să ajungă să ducă o existenţă promiscuă, ca Poppy.

Seara aceasta marca o epocă nouă pentru ea. Se bucurase de această ieşire nu numai pentru că fusese la teatru, şi la un club de noapte, ci pentru că Lawrence Hammond apăruse în grupul lor.

Pe Bobby Richards îl considera doar un bun prieten. Dar Hammond i se păruse un tânăr serios şi atrăgător.

Nu ştia nimic despre defectele lui. Dar o intriga acest bărbat cu chip de satir, tolerant, care nu părea uşor de cucerit, în faţa căruia Eve nu simţea altceva decât dorinţa de a-l cuceri.

Eve abia aştepta să-l facă pe acest bărbat să se îndrăgostească de ea, ceea ce ar fi fost o mare victorie.

Eve avea optimismul şi vanitatea tinereţii, care nu cunoscuse niciodată înfrângerea. Ştia că este o fată frumoasă şi isteaţă.

Poppy îi repeta mereu că poate avea orice bărbat.

Aşadar, de ce nu pe Lawrence Hmmond? Era un tip inteligent, călătorise mult, mai ales în est, lucru care o interesa pe Eve.

Era mai în vârstă ca ea.

Eve era la vârsta la care i se părea mai atrăgător un bărbat de treizeci de ani, decât un puşti de seama ei.

Hotărâse să se poarte frumos cu domnul Hammond, iar acum, la ora două spre dimineaţă, nu ştia ce impresie îi făcuse.

El se purtase foarte frumos, foarte atent, dar nu răspunsese încercărilor ei de a flirta.

Eve se gândi la asta în timp ce intră în garaj cu el.

Hammond avea un trup foarte bine proporţionat. Îl urmări cum porneşte motorul Packardului de lux pe care mama i-l făcuse cadou lui Bobby de curând. Apoi, se sui în maşină şi-i deschise portiera.

Eve luă loc lângă el, strângându-şi pelerina pe lângă corp. Dintr-odată, simţi că-i este frig. Începu să tremure.

— Tu nu ai maşină? îl întrebă ea brusc.

— Nu, răspunse el, nu-mi pot permite.

Bărbatul visurilor ei nu-şi putea permite o

maşină! Eve se simţi dezamăgită că acest bărbat atrăgător cu ochii lui reci şi critici, putea fi sărac. Dar asta nu-i diminuă atracţia pentru el.

Hammond zise:

— Ţi-a plăcut seara asta, Eve?

— Da, a fost grozav, încuviinţă ea, cu entuziasm.

— Cred că nu o duci prea bine acasă, cu ai tăi.

— Cumplit, ar fi mai aproape de adevăr. Tata este pasionat de vânătoare şi de trandafiri; ce combinaţie ciudată!... îşi petrece toată vara în grădină şi iarna în pădure, după fazani şi potârnichi. Mama duce o existenţă comună, plictisitoare şi este cea care mă supără cel mai tare.

— Ce te interesează, de fapt? o întrebă Hammond, urnind Packardul din loc.

— Viaţa, chicoti ea.

El opri maşina în dreptul lui Poppy şi Bobby care dansau charleston sub ochii înţelegători ai unui ofiţer de poliţie. Poppy era în fomă.

Avea pelerina albastră desfăcută, părul era în dezordine.

Eve o privi lung, apoi văzu chipul stupid al lui Bobby, dorindu-şi să nu fi fost cu ei.

Hammond coborî din maşină.

— Le-am promis fetelor să le duc înapoi la Hayward Heath, dar trebuie să mă însoţeşti, n-aş suporta să vin singur pe drumul acela lung. Îmi ia mai mult de o oră.

Eve, care coborâse din maşină şi se afla alături de Poppy, îl privi pe Hammond. Inima începu să-i bată mai tare.

— Te rugăm să vii cu noi, Lawrence.

El o privi lung. Lampa de stradă îi lumina chipul şi putea citi clar invitaţia din ochii ei. Voia ca el s-o conducă la Hayward Heath. Dar Hammond nu avea chef să facă drumul acesta lung, acum spre dimineaţă; ar fi însemnat să se întoarcă în oraş pe la şase.

Pentru un tânăr entuziast asta n-ar fi fost nimic, dar pentru Hammond, care trăise câţiva ani în est şi învăţase să fie egoist…

Dar privirile Evei îl tulburaseră, deşi nu ştia cum să procedeze… dacă s-ar fi dus cu ea, ar fi stat pe bancheta din spate, ceea ce ar însemna că… dar nu avea chef să fie iniţiatorul Evei.

Ştia că la el pasiunile nu durau; nu i-ar face niciun bine feţei, şi ar putea intra în ceva nedorit. Era mai bine s-o evite dar…

— O să vin, dacă vrei asta, zise el scurt.

* * *

Eve se aşeză lângă Hammond, fericită că venise cu ea. Acesta îi ţinea mâna pe sub cuvertura cu care-i acoperise genunchii. Eve îi simţea degetele subţiri şi era înfiorată.

Bobby conducea încet şi prudent pe străzile goale la ora aceea, mai ales când ieşiră din oraş. Drumul era alunecos.

Bobby şi Poppy care stăteau în faţă, vorbeau şi râdeau neîncetat. Dar Hammond nu prea vorbea, iar Eve nici atât pentru că era prea fericită astfel, ţinută de mână de el.

— Cred că mă îndrăgostesc, murmură ea, ca pentru sine. Mă întreb, el ce simte?

Se uită pe furiş la Hammond. Acesta privea înainte.

Dintr-odată, inima Evei începu să bată tare, ajungeau în cel mult douăzeci de minute, iar bărbatul nu făcuse nimic altceva decât s-o ţină de mână.

Simţi că – i este ruşine că-şi dorea să fie sărutată. Îi era teamă că după ce-şi vor lua rămas-bun, nu-l va mai vedea vreodată.

Începu să tremure nervos, iar el sesiză asta. Îşi muşcă buzele. Ştia prea bine ce aştepta Eve de la el. Toate femeile sunt proaste, se gândi el, iritat. Nu sunt fericite decât dacă se joacă imprudent cu focul.

Mai ales cele foarte tinere, au comportament aproape băieţesc, au impresia că se pot descurca singure.

Eve îşi retrase mâna şi continuă să privească afară, cu obrajii arzând de indignare.

Poppy avea dreptate. Lawrence Hammond

voia să pară superior.

Hammond ştia precis ce era în mintea ei. Doar nu înconjurase globul pământesc degeaba; avusese numeroase legături cu diferite femei şi înţelegea prea bine psihologia femeii. Iar această copilă părea nedumerită că nu reacţiona la farmecele ei. Se uita la chipul ei împietrit, la capul întors cu mândrie spre fereastră şi zâmbi.

Observase că fata era de-acum furioasă de lipsa lui de reacţie, lucru care pe el îl stimul şi-i trezi brusc interesul.

O prinse cu braţul după umeri şi o trase uşor spre el.

Ea se înfioră. Acea îmbrăţişare neaşteptată o făcu să lase jos garda. În clipa următoare se sprijinea de el, iar ochii lui o priveau înflăcăraţi brusc.

Eve îl prinse după gât. Bretelele rochiei negre îi alunecară, el întoarse capul şi sărută acel loc de pe gâtul ei alb şi subţire, ca de lebădă.

Simţi cum fata se înfioară sub sărutul lui. Reacţia ei îl stârni. Îşi pierdu capul, o întoarse

spre el şi o sărută lung, pasional.

Bucuria plăcerii fizice o cuprinse imediat pe Eve, care închise ochii. Se sprijini de el tăcută, cu pasiunea în priviri. Era prima oară că un bărbat o săruta astfel.

Îi simţi apoi mâna strecurându-se sub pelerină. Inima lui bătea la fel de tare ca a ei. În acel moment, ei i se făcu teamă. Toată morala pe care i-o făcuseră părinţii o viaţă întreagă, o readuse la realitate. Lupta împotriva dorinţei fizice de a fi a lui Lawrence Hammond pentru că nu voia ca acesta s-o considere o femeie uşoară.

— Nu, zise ea. Te rog. Şi deodată, ochii i se umplură de lacrimi. Oh, Lawrence, te rog… te iubesc, dar dă-mi drumul…

El abia o auzi dar simţi lacrimile pe obrajii ei şi realiză şocat că plângea. O eliberă instantaneu. Dorinţa muri imediat.

Eve se trase spre colţul maşinii. Bâjbâi după batistă, şi-şi îngropă faţa congestionată în ea.

Hammond nu avea intenţia să provoace o scenă, aşa că-şi aprinse o ţigară în tăcere. Apoi se

încruntă şi începu să privească pe fereastră. O dată sau de două ori căscă prelung. Începea să se plictisească. Observă că se apropiau de Hayward Heath şi răsuflă uşurat.

Un singur lucru îl mai deranja; acela că trebuia să facă drumul de întoarcere în compania lui Bobby, care nu va tăcea nicio clipă. Se întrebă de ce consimţise să-l însoţească.

* * *

Conştientă că urma să ajungă imediat la destinaţie, Eve ridică încet capul, privindu-l pe Hammond. Îi studie profilul întunecat, neregulat, cu buzele subţiri, maxilarele înguste, sprâncenele cam stufoase. Era figura unui satir, dar care o atrăgea ca un magnet. Nu-l putea privi deschis acum, dar o făcuse toată seara, iar trăsăturile lui i se întipăriseră bine în memorie, i se părea că le poate reconstitui cu ochii închişi; mai ales felul în care-i crescuse părul, puţin mai lung pe frunte; era negru şi cu firul drept, făcea un contrast

destul de ciudat cu ochii cenuşii, cu tenul măsliniu. Era urât, dar fascinant.

Eve îl ura pentru că nu-i vorbea, nu voia să-i facă situaţia mai uşoară. Dar când îi spusese că-l iubeşte, vorbise cu toată convingerea. Îl iubea. Nu era o dragoste adevărată, ci un sentiment născut peste noapte.

Cu disperare, văzu că Bobby Richards o luase pe drumul care ducea spre casa ei. Nu suporta să se despartă de Lawrence Hammond cu un rămas-bun formal; niciodată nu va şti ce gândeşte acesta despre ea, sau ce însemnase acea îmbrăţişare pasională.

Se rezemă din nou de el.

— Presupun că n-a însemnat nimic pentru tine acel sărut…

— A fost… încântător. Eşti o copilă fermecătoare, am petrecut în compania ta o seară plăcută. Sărutul acesta a încheiat o astfel de seară.

Înfrântă, ea nu mai zise nimic, dar suferi aşa cum numai o tânără de vârsta ei ştia să sufere…

de ruşine, de starea de nelinişte din suflet. Lawrence Hammond nu-i luase sărutul în serios.

Hammond care ştia prea bine ce simţea, o ignoră cu bună ştiinţă. Îi părea rău pentru ea, dar nu intenţiona să-i arate asta.

Toată seara, Eve, prin comportamentul ei, ceruse acest sărut. Poate de acum înainte va realiza că nu este bine să stârnească un bărbat.

Maşina se apropia de casa Evei. Panicată, se prinse de braţul lui Hammond.

— Când ne mai vedem? îl întrebă.

— Nu este bine să ne mai vedem, draga mea, ai observat şi singură că nu sunt un bărbat de încredere şi nici nu-mi plac femeile prea tinere. Iar în câteva zile voi pleca de aici. Dar am ajuns, aici locuieşti, nu? Este o casă veche, dar frumoasă. Noapte bună, Eve.

— Noapte bună, răspunse ea cu o voce controlată, vă mulţumesc tuturor.

Se mai uită o dată spre Hammond. Dar acesta se sprijinise de bancheta din spate a maşinii şi îşi scotea o altă ţigară.

Eve avu impresia că se bucurase să scape de ea. Cu toate astea, îl dorea teribil. Voia să facă dragoste cu el. Nu mai suporta intensitatea acestui sentiment mult prea puternic pentru ea, izbucnit brusc.

Numai dacă s-ar întoarce!

Ar fi murit de bucurie dacă el ar fi coborât din maşină şi ar fi venit spre ea.

Oare îl iubea cu adevărat? Nu ştia. Ştia doar că el era ce-şi dorea în acel moment, o personalitate mai puternică decât a ei. O putea influenţa şi domina. Căci voia să fie dominată.

Cu lacrimi pe obraji, bâjbâi după chei în portmoneu şi le găsi. Intră în casă şi aprinse lumina. Era cald şi plăcut în casă, după frigul de afară.

Brusc, se simţi mai bine când văzu obiectele dragi, bine cunoscute; cuierul de perete, unde se aflau pălăriile tatălui ei, fulgarinul ei roşu; scara de stejar, primul etaj al casei, covoarele persane groase de pe podeaua din living. Erau lucrurile stabile din viaţa ei.

Când ajunse în camera ei, văzu veioza roz care arunca o lumină caldă, plăcută, asupra tapetului asortat şi a covorului bej şi aprecie încă o dată confortul casei în care trăia.

Ethel, menajera, îi întinsese pe pat cămaşa de noapte din mătase albă şi nu uitase nici sticla cu apă caldă pe care Eve o folosea mereu iarna.

O, ce obosită era!

Deodată, bucuria de a se fi întors acasă, în confortul căminului, se spulberă pentru că realiză înspăimântată că se îndrăgostise de Lawrence Hammond, că-l dorea… iar acesta plecase indiferent.

Realiză că trebuia să-l vadă din nou.

Capitolul 2

Giles Walton Evans depărtă încet scaunul de masă şi-şi şterse mustaţa stufoasă cu şervetul.

— Apropo, pe la ce oră s-a întors „turturica”?

— Nu ştiu, răspunse mama Evei cam înţepată.

— Cu cine a ieşit azi-noapte?

— Cu creatura aceea imposibilă, Poppy nu ştiu cum, Bobby Richards şi un alt bărbat, pe care n-am reţinut cum îl cheamă.

— Cu toate astea, Eve este o fată de înţeles, în pofida aparenţelor, spuse domnul Walton Evans; sunt sigur că are un comportament decent în societate, chiar dacă iese cu persoane sub demnitatea ei.

— De unde ştim noi cum se comportă? replică doamna Walton Evans. Tu eşti mereu plecat, dragul meu Giles, iar tu nu intuieşti adevăratul fel de a fi al Evei, aşa cum o fac eu… este foarte nemulţumită de ea, de noi, de totul, urăşte viaţa pe care o duce… îmi evită prietenele…

— Mă rog, bombăni domnul Evans. Tinereţea este tinereţe şi atâta timp cât nu-mi face probleme, o las să-şi întindă aripile puţin. Nu seamănă cu tine, draga mea Barbara. Şi este o altă generaţie!

Beatrice Walton Evans ridică din umeri.

Şi pentru că soţul ei reluă lectura ziarului Times, se ridică să aranjeze un vas, a cărui poziţie nu i se părea tocmai indicată.

Era o femeie subţire, cu umerii lăsaţi, cu părul odată blond acum cenuşiu, ridicat într-un coc elegant.

Fusese drăguţă în tinereţe, dar sănătatea şubredă o făcuse să se urâţească înainte de vreme. Avea cincizeci şi patru de ani, dar era foarte slabă, avea buzele subţiri, lipsite de viaţă, cu colţurile lăsate, ochii albaştri lipsiţi de expresivitate; impresia generală era de femeie dezamăgită de viaţă.

Era geloasă pe toată lumea, în special pe fiica ei, Eve.

Faptul că soţul ei îi luă adesea apărarea Evei, o nemulţumea teribil.

Chiar şi cu treizeci de ani în urmă, când Giles Walton Evans era îndrăgostit de micuţa şi fragila sa soţie, aceasta era geloasă pe sora lui Violet… Vi, favorita familiei cu toate că era doar o frivolă.

Gelozia deveni obsesie odată cu înaintarea în

vârstă.

Cu zece ani în urmă, o operaţie greşită, o lăsă nu numai fără frumuseţe dar şi fără puteri. Deveni delicată tânguitoare, plângăreaţă. Abia mai făcea faţă treburilor casei. Viaţa socială o obosea. Dar trebuia să corespundă cerinţelor impuse de statutul soţului său, ca doamnă a casei.

— Biata Bee Walton Evans este depăşită de ce are de făcut, era opinia prietenelor ei. Dar este total lipsită de egoism, fragilă, dar binevoitoare.

Lipsită de egoism, fragilă, binevoitoare. Erau componentele măştii pe care o purta în faţa lumii: dar sub aceasta se afla micuţa Beatrice Evans, o făptută mică, slabă, care deborda doar amărăciune. Se controla remarcabil în faţa altora. Numai cei care o cunoşteau erau conştienţi de felul în care reuşea să ascundă ce simte.

Cu toate că nu era în cele mai bune relaţii cu fiica sa, nici nu era dispusă să-i împartă dragostea cu altcineva. O umilea faptul că Eve se simţea mai bine în afara casei. Nu înţelegea că aceasta scăpa de acasă din cauza atmosferei de tăcere, de

tristeţe creată de mama ei.

Giles Walton Evans, un bărbat sănătos, robust, care se bucura de viaţă, nu se certa cu soţia sa atât cât ar fi trebuit. Suporta în tăcere loviturile directe pe care i le aplica soţia sa. Dar Eve, care era forţată să relaţioneze mai mult cu mama sa, începuse să se revolte în tăcere împotriva acesteia.

Cu doisprezece ani în urmă, atmosfera din casa lor fusese mai sănătoasă şi mai fericită. Dar pe atunci trăia Eric, singurul frate al Evei. Singura persoană pe care Beatrice Evans o iubise cu adevărat. Desigur, fusese geloasă şi pe el. Dar, din fericire, acest fiu o înţelesese şi o iubise.

Eve se născuse mai târziu. Pe când fratele ei era deja la Cambridge, Eve era o copiliţă de şase ani. Nu înţelegea nimic din acel război nemilos care devastase Europa; abia îşi mai amintea cum într-o dimineaţă fratele ei intrase în uniformă kaki în casă şi-şi luase rămas-bun.

Nu-şi mai amintea despre el decât acea ceremonie de înmormântare, precedată de acel

plic portocaliu care îi fusese înmânat mamei sale… durerea, disperarea, lacrimile, care nu mai conteniseră de atunci.

Micuţa Eve nu înţelesese agonia acelor zile. Când i se spusese că fratele ei Eric murise ca un erou, că primise Crucea Militară, ea primise vestea aşa cum ar accepta-o orice copil, fără a înţelege nimic, de parcă i s-ar fi spus că-şi mai poate pune zahăr în lapte.

Moartea în război a lui Eric, fusese una din marile dureri ale vieţii doamnei Evans; cea pentru care merita înţelegere. Dar mai erau şi alte supărări, care n-o lăsau s-o trăiască nici pe ea nici pe cei din jur.

Nu o iubise niciodată pe Eve, aşa cum îşi idolatrizase băiatul. Moartea acestuia îl făcuse şi mai iubit. Era sigură că dacă acesta ar fi trăit, ar fi fost mult mai reuşit decât Eve.

Domnul Walton Evans, care îşi pierduse fiul şi fusese îndurerat îşi transferase toată dragostea asupra fiicei sale.

Chiar din copilărie fetiţa îl cucerise. Crescu

mare şi frumoasă, dar mama sa continua să-şi jelească fiul.

Cu toate că nu recunoştea asta, doamna Walton Evans şi-ar fi dorit să moară Eve în locul fiului ei.

În cei doisprezece ani care trecuseră de la moartea fiului ei, doamna Walton făcuse totul pentru a distruge afecţiunea fiicei sale pentru ea, deşi în acelaşi timp se străduia să absoarbă afecţiunea feţei în felul ei egoist.

Un tablou uriaş al lui Eric se afla în camera de zi, deasupra şemineului. Întotdeauna doamna Evans punea flori acolo. Telegrama care anunţase moartea lui, se afla lângă ele.

* * *

Educaţia Evei se făcuse la început într-o mănăstire din apropiere. Când Eve împlini şaptesprezece ani, familia primi o despăgubire pentru moartea fiului său. Se mutară într-o casă mare, luxoasă, în afara oraşului, iar Eve a fost

trimisă la Paris un an. Se întoarse acasă în 1926.

Acum, în toamna anului 1927, afecţiunea dintre mamă şi fiică se afla în acelaşi stadiu. Eve, era mai matură acum, mai înţelegătoare în cunoaşterea firii omeneşti. Dar subiectul Eric rămăsese ca un punct dureros, aşa că feţei i se păru natural să se îndrepte spre tatăl său. Nu că ar fi avut ceva în comun cu acesta, dar cel puţin era un om cu mintea normală, care iubea natura şi animalele.

Pentru el, copiii erau tot un fel de animale, pe care era mai bine să le lase în pace.

Doamna Evans se afla în stadiul în care i se deterioara sănătatea de la o zi la alta şi simţea nevoia afecţiunii fiicei sale. Era convinsă că-şi făcuse întotdeauna datoria faţă de fiica sa.

Nu mai avea nimic de aşteptat acum decât căsătoria fiicei sale. Abia aştepta un ginere cu situaţie, cu renume.

Eve va pleca apoi, poate va trăi în străinătate. N-o va mai vedea vreodată. Poate se va apropia de mama viitorului ei soţ pe care o va

iubi mai mult ca pe ea. Alt motiv de gelozie şi disperare pentru doamna Evans. Un motiv în plus să jelească după fiul ei, să repete mereu că dacă acesta ar fi trăit, i-ar fi oferit nepoţi care s-o iubească.

În această dimineaţă, doamna Walton Evans mai trecu o dată dar repede în revistă toate nenorocirile care i se întâmplaseră până acum, adăugând-o şi pe aceea ca fiica ei să devină o altă Poppy Crawford. O maimuţă prea strident vopsită.

Oftă şi privirile îi rămaseră asupra covorului turcesc, a draperiilor asortate. Era o încăpere foarte plăcută.

Giles modernizase şemineul cel vechi, pe care se afla fotografia fiului lor mort în război. Masa de cireş şi scaunele din acelaşi lemn, veneau de la fratele lui Giles, care murise cu cinci ani în urmă, lăsându-le multe lucruri de preţ. De la el venea toată argintăria, candelabrul, suporturile de lumânări, tăvile.

Dar aceasta era camera preferată a Evei. Îi plăcea mai mult când draperiile erau trase, iar

lumânările aruncau umbre pe pereţii acoperiţi cu panel. Antichităţile unchiului fuseseră pe gustul ei.

Toată casa era foarte plăcută. Avea centrală electrică proprie. Se ocupau de ea patru servitori. Era cea mai mare casă din district.

Doamna Walton Evans ar fi trebuit să fie mândră ca doamnă a acestei case. Dar nici această casă frumoasă, nici banii din belşug, nici chiar luxul nu puteau stinge nemulţumirea din sufletul Beatricei Walton Evans.

Când soţul ei se îmbogăţise şi se pensionase ar fi vrut să părăsească acest district, să se stabilească la Londra, să ducă viaţa unei doamne demne din Hyde Park, sau Kensington Gardens, să intre în societatea londoneză.

Dar Giles Walton Evans ura Londra şi dispreţuia viaţa pe care o duceau bărbaţii acolo.

De când terminase şcoala, făcuse zilnic drumul la Londra, să negocieze cu cei de la bursă. Ambiţia sa fusese să-şi scuture de pe tălpi praful Londrei.

Era o fire sportivă, de aceea se simţea mai bine într-un orăşel.

Averea lăsată de fratele său Harry, îl ajutase să ducă o viaţă mai bună şi să mai atenueze din văicărelile nevestei sale. Pe lângă faptul că dăduse mulţi bani pe casa în care stăteau, cumpărase şi un teren de 1500 de acri să cultive trandafiri şi să vâneze.

Le lăsase rente soţiei şi fiicei sale, dar fără a fi prea generos. Majoritatea banilor îi cheltuise pe pasiunile sale care se derulau desigur în afara casei. Cumpără chiar câteva perechi de fazani, nişte specii rare.

Iarna era anotimpul preferat al lui Giles; cutreiera împrejurimile cu amicii săi, vânând ziua întreagă; apoi luau masa într-un fost hambar, iar la sfârşitul zilei venea cu o potârniche cel mult două.

Pentru doamna Evans, sezonul de vânătoare era cumplit. Dar ce era altceva viaţa dacă un şir lung de penitenţe?

Domnul Evans răsfoia Times şi-şi privea

nevasta peste ramele ochelarilor. Tăcerea ei îl scotea din sărite. Simţea că mai pune ceva la cale.

— Beatrice, ce te mai supără acum?

— Nimic, răspunse ea.

— Dă-i drumul, zi, o dată!

— Te duci şi azi la vânătoare, Giles?

— Nu, am fost sfătuit să nu mai vânez până sâmbătă. Nu prea sunt potârnichi anul ăsta şi n-are rost să le decimăm şi pe cele care mai există. Apropo, spune-i bucătăresei că mâine mănânc la ora patru cu tânărul Graham şi Coleman.

— Cine este acest Graham?

— Un amic al lui Coleman; îţi aminteşti, amicul lui care vine să se odihnească aici după munca depusă în nord. Au plecat apoi împreună la Edinburgh. Graham ăsta pare un tip isteţ. Pentru că este pasionat de vânătoare i-am spus să-l aducă şi pe Coleman.

— Poate acest Graham o s-o placă pe Eve, sunt sigură că are nevoie de influenţă pozitivă. Nici nu vreau să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă ar începea pe mâinile cine ştie cui…

— Stai liniştită, dragă, doar n-o vezi venind cu copii din flori!

Beatrice îl fulgeră cu privirea şi ieşi din încăpere. Soţul ei nu era deloc preocupat sau afectat de viitorul fiicei sale. Nimănui nu-i păsa de sentimentele ei în casa asta.

* * *

Eve îşi acoperi ochii cu mâna, când mama ei trase draperiile şi lumina invadă brusc încăperea. Şi-ar fi dorit să mai doarmă.

— Ce vrei, mamă? Am venit târziu; vreau să mai dorm!

— Cum aşa, draga mea? Este nouă şi jumătate deja, ar fi trebuit să cobori la micul dejun. La vârsta ta este ridicol să dormi până târziu doar pentru că ai fost la dans! Voiam să mă duci la Brighton, să ducem draperiile roşii la curăţat.

Eve gemu; se întoarse cu spatele.

— La naiba! Este inuman să mă trezeşti la

ora asta! îşi îngropa faţa în pernă. Simţea că nu mai are răbdare cu mama ei. Auzi, voia neapărat să ducă draperiile la curăţat, chiar azi! Nu-i mai suporta figura palidă, care parcă reproşa mereu câte ceva; acea miniatură a fratelui ei de când era copil, pe care o purta permanent la gât. Toate acestea o iritau peste măsură.

Nu se gândea decât la drumul de întoarcere spre casă, la Lawrence…

O dădu uitării pe mama şi se gândi doar la el, la îmbrăţişarea lui, la sărutul acela pasionat. Sângele i se urcă în obraji, inima începu să-i bată tare. Se purtase mizerabil cu Lawrence Hammond, trebuia să-l vadă din nou.

Nimic n-o putea face să lase lucrurile aşa cum erau, să lase fericirea să-i scape printre degete. Nu-l va lăsa să dispară de lângă ea. Nu trebuia să-l lase să plece având-o în minte ca pe o fetiţă fără minte. Trebuia să-i dovedească contrariul.

Trebuia să-i demonstreze că era pe cale de a deveni o femeie care ştie ce vrea, care-l iubeşte.

Dar în acelaşi timp trebuia să-l forţeze să-i spună c-o iubeşte şi el.

Se uită la mama ei şi simţi aceeaşi milă. Biata de ea! Ce ştia ea despre dragoste şi împlinire?

Se gândi că şi în relaţia cu tatăl ei, când acesta o curta, probabil ea se purta cu aceeaşi delicateţe şi discreţie. Nu şi-o imagina lăsându-se pradă plăcerilor cărnii. Era sigură că mama ei nu simţise niciodată ce simţise ea cu o seară în urmă alături de Hammond.

— Bine, mamă, răspunse într-un târziu, te duc la Brighton, dacă ţii cu orice chip. Spune-i lui Ethel să-mi pregătească baia, da?

— Nu uita că mâine este 1 octombrie şi tatăl tău se duce la vânătoare. Te duci şi tu cu ei? întrebă doamna Evans pe un ton plângăreţ.

— Nu, eu mă duc în oraş.

— În acest caz, trebuie să te întorci la timp, la prânz; avem invitaţi.

Eve o privi lung.

— Cine vine?

— Reggie Coleman şi un doctor din

Edinburgh, Graham.

— Reggie e prea plictisitor, să-l vedem măcar pe celălalt!

— Nu cred că este cazul să vorbeşti astfel, este un om bun şi devotat, Eve.

Eve îşi luă prosopul şi halatul de baie.

Trecând pe lângă mama ei, mai observă o dată că arăta foarte rău; era fragilă, străvezie aproape. Biata mama! Din impuls, o prinse după umeri şi o sărută.

— Fac baie repede şi vom merge la Brighton ca două doamne perfecte.

Doamna Evans oftă şi se întoarse la bucătărie să dea ordine.

Sărutul pe care i-l dăduse fiica ei n-o satisfăcea defel. Era măsura superficialităţii acesteia.

Sau poate se datora faptului că Eve era o fire bună şi caldă, sub acel aer de superficialitate şi indiferenţă. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni suferind. Era mai încăpăţânată cu mama ei, pentru că acţiona mereu altfel decât şi-ar fi dorit

ea.

Copilă fiind, se îndrăgostise de multe ori de vreun coleg sau amic al tatălui său. Avea o fire ardentă, pasională, semăna cu tatăl ei; dar o dată ce obţinea atenţia acelei persoane, devenea brusc neinteresantă pentru ea.

Niciuna din aceste pasiuni ale Evei nu fusese de durată. În această primăvară, familia Crawford venise la Haywards Heath şi Eve o cunoscuse pe Poppy.

Din acel moment, Eve se lăsase atrasă de ultramodernismul acesteia. Absorbise ideile despre sex ale acestei tinere. A se îmbrăca modern devenise scopul ei în viaţă. Faptul că-şi putea pierde reputaţia nu mai însemna nimic pentru ea. A avea conştiinţă era o prostie. Religia nu exista pentru ea. Morala însemna plictiseală. Banii şi bărbaţii erau singurele lucruri care contau.

Eve era mai inteligentă ca Poppy, şi se maturiza foarte repede. Nu ţinea la această nouă prietenă ci se folosea de ea, o copia.

De aceea, ajunsese la concluzia că singurul lucru care ar fi putut s-o salveze, să nu ajungă ca Poppy, era să se îndrăgostească de un bărbat adevărat şi să se mărite cu el. Astfel, putea explora misterele vieţii amoroase fără teama de a se compromite.

— O, Lawrence, murmură ea.

Capitolul 3

În timpul călătoriei spre Londra, în acel tren aglomerat, la clasa a doua, Eve se gândea doar la Lawrence Hammond şi la metodele pe care le va folosi pentru a-l face să-şi piardă controlul. Acum când pornise în căutarea lui, era tulburată şi nesigură.

De fapt, se ducea la Londra după el, la întâmplare, fără a fi sigură că-l va găsi. Inima i se strângea numai la gândul că poate plecase.

Hammond nu-i dăduse numărul lui de telefon, dar îl va găsi în carte. Ştia adresa unde avea o cameră închiriată, în Crichton House, Half

Moon street. Găsise un număr de telefon şi sunase acolo.

O voce de bărbat, dar nu a lui Hammond, răspunsese imediat. Era desigur, cineva din personal. Ea îl ceru pe domnul Hammond. Omul îi spuse că domnul Hammond ieşise.

Următorul pas fusese să sune la clubul pe care-l frecventa el; era clubul lui Bobby, din Piccadilly. Şi acolo fu dezamăgită.

Lawrence Hammond venise să-şi ridice corespondenţa şi plecase.

— Va lua masa la club? întrebase Eve.

— Desigur, doamnă, i se răspunsese.

Speranţa Evei renăscu. Spuse cam nervoasă:

— Vă rog să-i transmiteţi acest mesaj. Este foarte important. Domnişoara Walton Evans l-a sunat să-i spună că este în Londra astăzi toată ziua şi ar vrea să ia masa cu el. Îl va aştepta în holul hotelului Piccadilly. Dacă nu apare până la unu şi jumătate nu-l va aştepta.

— Voi scrie mesajul şi mă voi asigura că-l va primi, doamnă, spuse omul.

Eve ieşi din gară şi alergă după autobuzul care s-o ducă în piaţa Oxford. Reuşi să urce, destul de nemulţumită că nu reuşise să vorbească personal cu Lawrence, iar mesajul cine ştie dacă va ajunge la el.

Dar poate nici nu se întorcea să ia masa la club! Iar dacă va primi invitaţia ei, o va accepta?

Magazinele erau foarte aglomerate. Dădu peste o mulţime de femei la fiecare raion şi-şi ieşi din fire. Ura fiinţele de acelaşi sex cu ea.

Se duse la departamentul de mătăsuri. Mama o rugase să-i cumpere doi metri de dantelă, pentru a-şi reface o rochie neagră de seară.

Dar Evei nu-i stăteau gândurile la cumpărături, ci la Hammond. Nu se gândea decât la el.

Iar acum, ajunse în holul hotelului Piccadilly şi se aşează cu faţa spre intrare. Bătea nervoasă cu degetele în micul pachet cu dantelă urmărind oamenii care intrau şi ieşeau. Inima îi bătea sălbatic. Simţea acel gol cumplit în inimă, golul aceluia care speră că dorinţele i se vor împlini.

Trecu ora unu şi jumătate. La două fără un sfert, Eve mai aştepta încă, dar bucuria şi entuziasmul îi pieriseră. Poate nu primise mesajul ei, poate îl ignora… avea desigur un motiv întemeiat ca să nu vină.

Nu avea rost să mai aştepte. Se simţea umilită. Mai simţea dorinţa teribilă de a-l vedea, dar nu credea că se va înjosi să-i telefoneze din nou. Trebuia să plece imediat.

Nu-i mai era foame. Cu lacrimi în ochi, se aşeză la o masă, să-i scrie un bilet. Nu-şi exprimă dezamăgirea, nici sentimentele rănite.

„Dragă Lawrence.

Îmi pare rău că n-ai venit la prânz. O să ne vedem altă dată, poate. Ne-am distrat bine alaltăieri, nu?

Vino la H. Heath într-o zi, dacă nu te plictiseşte.

A ta.

Eve Walton Evans”

Puse biletul într-un plic, îl sigilă, apoi plecă din Piccadilly. Începuse să plouă. Piccadilly era

cenuşiu, neprimitor, rece. Londra era oribilă. Vremea era oribilă. Totul era oribil pentru ea acum.

Se gândi că va lua trenul spre casă, gândindu-se la tatăl ei şi la partidele lui de vânătoare.

Deodată, îi veni ideea să treacă pe la apartamentul lui Lawrence, să-i dea personal mesajul, să se asigure că l-a primit.

Apoi simţi nevoia să mănânce ceva. Comandă o omletă şi nişte cafea, aşa cum făceau toate femeile venite la Londra pentru cumpărături.

După ce bău cafeaua, se simţi înviorată.

Se întrebă de ce-i rezervase mereu soarta nenorocul de a se îndrăgosti de persoane nepotrivite, sau de bărbaţi care n-o plăceau.

Dacă Hammond ar fi apărut imediat, dând curs invitaţiei ei, nu l-ar mai fi dorit atât de mult. Dar aşa, continua să tânjească după el.

Mai spera să-l găsească în cameră, când intră în clădirea cu apartamente de închiriat.

Dar spre uimirea ei, îl văzu chiar la intrarea

în clădire.

La vederea lui, inima ei începu să bată tare şi sângele i se urcă în obraji. Sări din taxi şi-l strigă:

— Lawrence!

Hammond ezită. Până acum nu se gândise deloc la Eve, din seara în care ieşise cu ea.

Nu voia să reediteze scena din maşină, nici s-o mai revadă. De aceea, fu foarte surprins s-o vadă.

Era foarte drăgălaşă, frumos îmbrăcată.

Eve i se adresă cu un glas dulce:

— Te rog să mă inviţi la tine.

Hammond îşi drese glasul.

— Nu cred că este bine să faci asta. De altfel, voi tinerele din ziua de azi aveţi atitudini foarte ciudate…

— Îmi place cum vorbeşti! Parcă ai fi un bunic! Ai o cameră de zi, nu?

Apartamentul lui Hammond era la etajul trei. Nu exista ascensor în clădire. Urcară pe scări, iar el descuie uşa şi o pofti în camera de zi. Mai avea în afară de aceasta o baie şi un dormitor. Era un

apartament foarte mic.

Eve intră în camera de zi, studiind-o cu o curiozitate feminină. Era o atmosferă caldă, pentru că radiatoarele funcţionau. Se simţi dintr-odată mai confortabil după frigul de afară. Dar Lawrence deschise imediat o fereastră.

— Este o greşeală, începu el, să te afli aici. Valetul, care are grijă de aceste camere, nu admite nicio prezenţa feminină, camerele sunt ale unor holtei convinşi.

Dar spunând acestea, fu uimit încă o dată de frumuseţea tinerei din camera sa. O ajută să-şi scoată haina, observând o contradicţie între privirile languroase pe care i le arunca aceasta şi aerul ei virginal, aspecte care o făceau atrăgătoare chiar şi în ochii unui tip blazat ca Hammond.

— Ai o rochie fermecătoare, o complimentă el.

Ea era fericită că primise un compliment.

Hammond observă că purta o rochie elegantă maro deschis, de mătase, cu un guler alb, tot din

mătase cu cravată albă.

El nu arăta prea bine, dar era un bărbat îngrijit.

— De fapt, începu ea, te-am sunat la club, ţi-am lăsat mesaj să iei masa cu mine, mi-au promis că ţi se va transmite mesajul. Dar n-ai apărut... aşa că n-am mai aşteptat...

— Ai fost foarte amabilă să faci astfel de invitaţie. Îmi pare rău că nu m-am mai întors la club. M-am întâlnit cu un prieten şi am luat masa cu el. Îmi pare rău, Eve, sper că n-ai aşteptat mult.

— O, nu, zise ea cu inima bătând. Hammond nu ignorase invitaţia ei.

— Ce zici de acest apartament? Nu este mobila mea, desigur, am lăsat-o în Malma.

— Îmi place, este foarte simplu. Nu-mi plac camerele care gem de mobilier, cum este camera de zi a mamei. Când mă voi mărita, voi prefera ceva foarte simplu. Fără nicio fotografie. Cred că nici ţie nu-ţi plac.

— Le urăsc, zise el scurt. Sunt abominabile. Nu reflectă de cele mai multe ori originalul, sunt

artificiale, iar pentru mine constituie lucruri moarte, fără expresie. N-aş suporta fotografii înrămate. Fiecare îşi poate aminti un chip drag fără să şi-l atârne pe perete.

— Ce idei ciudate ai! exclamă Eve.

— Ciudate? De obicei, refuz să fac lucruri pe care le fac şi alţii. Dar iartă-mă că vorbesc tot timpul, în loc să mă ocup de tine, musafirul meu. Dar displăcându-mi clima de aici pot spune că nu sunt eu însumi, nu mă simt prea bine... sunt deprimat... ştii, Eve, de fapt, nu ai de unde să ştii, ai mei au murit când eram copil. Am fost crescut de o mătuşă, o femeie foarte tristă, care a murit şi ea când aveam optsprezece ani, dar pot afirma că m-am dus cu inima deschisă dacă pot spune aşa, la înmormântarea ei. Tata mi-a lăsat o rentă de o sută de lire pe an şi cu asta am plecat la nouăsprezece ani în America, să lucrez la o mină de argint. Am adunat nişte bani acolo şi am plecat apoi la New York, să lucrez la o companie petrolieră. Am dat greş şi m-am întors în Anglia fără bani. Am început din nou la compania Penlop,

nu mi-a plăcut şi am plecat în Canada, apoi în est. Am căpătat în tot timpul acesta foarte multă experienţă, nimic mai mult, dragă Eve.

— Eu te consider minunat…

— O să încerc să mă stabilesc la Malma; trebuie s-o fac, altfel voi muri sărac.

— De ce nu te însori cu o văduvă bogată? glumi ea.

— Nu e o idee rea, zise Hammond.

— Nu cred c-ai face asta, zise Eve, n-ai vrea să-ţi pierzi niciodată independenţa.

— Ce matură eşti pentru vârsta ta!

— Şi niciun bărbat decent nu s-ar însura cu o femeie doar pentru banii ei.

— De ce mă consideri un tip decent?

— Sunt sigură că aşa eşti.

— În acest caz, trebuie să am grijă de tinereţea şi de reputaţia ta şi să te trimit acasă, înainte ca vreun individ să apară aici să bem ceva.

Eve roşi.

— Nu, Lawrence, nu plec acasă deocamdată.

El privi chipul ei drăgălaş, uşor îmbujorat şi o

găsi încântătoare. Putea fi foarte provocatoare. Lui îi era teamă de tinere, dar la ea îl atrăgea ceva împotriva voinţei sale. Nu numai aspectul fizic. Îl atrăgea inteligenţa ei.

Nu avea nimic de făcut. De obicei în zilele ploioase şi deprimante se ducea la club să joace bridge. Dar şi aici se putea simţi bine; era cald, plăcut. În faţa lui, se afla această tânără provocatoare, cu gura ca o cireaşă coaptă cu picioarele lungi, cu gleznele subţiri.

Sună telefonul. Hammond se încruntă şi se duse spre aparatul aflat în faţa ferestrei.

Eve aşteptă bătând nervoasă din picior. Îi displăcea ideea că va fi trimisă acasă.

Dacă Lawrence nu glumea şi ea se afla în primejdie aici, ei bine ei îi displăcea să fie trimisă acasă de teamă. Se întrebă dacă Hammond nu vorbea cumva cu vreo femeie la telefon.

Hammond acoperi receptorul cu palma şi-i spuse:

— Eve este Bobby Richards la telefon; mă invită la o întrunire în Chelsea, unde trebuie să

aduc o doamnă cu mine. Nu vreau să merg, dar dacă pe tine te-ar amuza…

— O, Lawrence, abia aştept! exclamă ea cu ochii strălucind.

— În acest caz, te voi lua cu mine. Bobby, Eve Walton este aici cu mine, o voi aduce.

Apoi închise telefonul.

— Vrei să duci un biet celibatar pe drumul pierzaniei, Eve. Cunoşti lumea care vine de obicei la astfel de întruniri? Ai auzit de un personaj numit Toffee Marsden?

— Da, începu ea să râdă vesel, este o prietenă a lui Poppy.

— Este o persoană respectabilă, sau mă compromit mergând la ea?

— Este o tânără foarte independentă, pe jumătate americană; are un apartament frumos în Chelsea. Aşadar, mă iei cu tine?

El dădu ochii peste cap, simulând exasperarea.

* * *

Studioul lui Toffee era una din acele încăperi lungi, încântătoare, pe care le poţi găsi în casele din Chelsea, unde predomina o lume stanie, aşa-zis fluturistă; era decorată pentru a crea efectul artistic dorit. Şi se reuşise lucrul acesta din plin. Pereţii erau decoraţi în negru; schiţe în creion, tablouri bizare în ulei, spoturi de culoare care sugerau amestec de stiluri sau culori folosite la întâmplare; nuduri de femei, copaci misterioşi, apusuri însângerate, chipuri pictate în ulei cu culori ciudate care dureau privirea dar o şi fascinau.

Podeaua parchetată, era acoperită cu unul sau două covoare, o mulţime de perne de mătase, un pian, un alcov cu perdele dintr-un material auriu transparent, un divan acoperit cu perne colorate, sugerând un harem. Nu existau scaune. Toată lumea era aşezată pe perne, direct pe podea. Lumina era împiedicată să pătrundă de draperii negre de catifea.

Studioul era luminat doar de lumânări de ceară aflate în candelabre înalte de o parte şi de alta a şemineului.

Vazele Ming, cu crizanteme aurii de bronz şi frunze aurii de toamnă, se aflau într-un colţ.

Atmosfera era încărcată de mister, de parfum, de fum de ţigară.

Evei i se păru extrem de atrăgătoare.

Dar lui Lawrence Hammond i se tăie respiraţia chiar de la intrare. Efectul bizar nu-l impresionă defel. Mai văzuse astfel de studiouri şi în alte părţi ale globului, la Paris, în China, în Malma. Toate îl plictiseau.

Cu toate acestea, putea să înţeleagă că pentru o fată lipsită de experienţă ca Eve, era fascinant. Îi sugera ceva lipsit de constrângere, de reţinere. Ca şi Toffee Marsden, de altfel.

Eve i-o arătă pe Toffee, care nu făcu niciun efort să-i întâmpine. Stătea la pian, cânta o piesă din muzica negrilor, îmbrăcată într-o fustă foarte scurtă. Părea un băiat, cu cămaşa albă deschisă la piept, cu părul strâns la spate, faţa şi gâtul frumos

bronzate, ochii negri cu gene foarte lungi, încărcate de rimel.

Era genul de femeie capabilă de orice, care putea face orice pentru a căpăta faimă. Nu voia decât ca lumea să spună despre ea:

— Ce mai ştii de Toffee Marsden? Ai auzit ultima bârfă despre ea?

Eve privi în jur, unde se afla atâta lume. Unii stăteau pe perne alţii beau cocteiluri, alţii se plimbau prin studio. Toţi păreau să fumeze.

Desigur, se afla şi Poppy acolo, cu figura ei obraznică, numai zâmbete. Stătea pe o pernă, cu un bărbat blond cu ochii albaştri, care părea c-o amuză teribil. Râdea în gura mare. Eve nu-l cunoştea, dar Lawrence îl ştia din vedere.

— Norman Roxley, o informă el. Autorul acelei piese abominabile pe care am văzut-o acum două seri.

— Dar pare un bărbat inteligent…

— Nu ştiu pentru ce-ţi trebuie atâta inteligenţă să pui o astfel de piesă în scenă. Este doar o chestiune de relaţii, de influenţă… de fapt,

se poate să ai dreptate, a reuşit să prostească atâta lume să-i vadă piesa!

— Eşti cinic, zise Eve.

— Îmi pare rău, Eve, dar aşa sunt eu, nu pot oferi distracţie unei femei. Pot pleca lăsându-te aici, draga mea?

Dar Eve sări imediat:

— Lawrence, te rog, nu face asta!

Era prea îndrăgostită de el, ca să-l lase să plece. Hammond rămase cam fără chef, iar Eve îl făcu să se aşeze alături de ea pe o pernă cu faţa spre pian.

Veni un servitor să le ofere cocteiluri, în pahare înalte.

Eve luă unul, îl mirosi, apoi strâmbă din nas.

— Nu-mi place.

Hammond sorbi din paharul său.

— Nu este de mirare, cocteilurile cu absint nu sunt pentru femei.

— Poţi să-l bei şi pe al meu, zise Eve.

— Draga mea copilă, cum crezi că te voi putea conduce acasă după aceea?

Ea începu să râdă, cu ochii strălucind de bucurie. Era atât de fericită că se afla acum, aici, cu el, că se sprijinea de umărul lui.

Toţi cei din jur erau, după cum spunea el, nişte degeneraţi. Dar el era cu totul altfel, înţelept, plin de experienţă; de asta îl iubea.

Toffee Marsden se ridică şi rămase lângă pian cu picioarele depărtate, ca bărbaţii, cu mâinile în buzunare. Cineva îi întinse un pahar de cocteil pe care ea îl dădu peste cap tot ca bărbaţii, apoi spuse cu o voce groasă, masculină:

— Bobby, aş vrea să ne distrezi puţin.

Bobby Richards apăru dintr-un colţ al încăperii cu paharul în mână.

— La naiba, Toffee, chiar trebuie?

— Pe naiba, da, trebuie! răspunse ea. Ai figura asta efeminată, dar ştiu că poţi cânta cântece deşuchiate. Du-te şi cântă unul chiar acum, iar dacă nu ne vom distra, nu mai primeşti nimic de băut.

Toffee îi luă paharul cu băutură din mână.

Bobby se aşează la pian şi începu un cântec

ridicol despre Adam, Eva şi mărul. Nu avea voce; recita mai mult decât cânta acele cuvinte sugestive cu chipul lui angelic, rotofei. Lumea se amuză, desigur.

Hammond zâmbi. Apoi privi repede fata de lângă el, care părea că se amuză. Era sigur că nu ştia de ce râde.

— Ai înţeles mesajul, Eve? o întrebă el.

— Nu prea, recunoscu ea sfios.

— Draga mea, n-ar fi trebuit să te aduc la acest gen de spectacol, cu asemenea oameni, de fapt o adunătură. Richard cred că este unul dintre cei mai buni dintre ei. Nu înţeleg de ce este atras de o femeie ca această Toffee Marsden.

Eve îşi muşcă buzele.

— Toffee! strigă unul din invitaţi, ce-ar fi să dansezi puţin?

— Haide, Toffee, dansează pentru noi!

Hammond îşi aprinse o ţigară.

Râzând, Toffee dispăru din studio, apoi, după câtva timp, se întoarse complet transformată, arătând ca o fată simplă cu braţele şi picioarele

albe şi goale, cu o fustă scurtă, mărgele viu colorate la gât, cunună de flori pe creştet.

Audienţa începu să bată din palme, apoi se făcu linişte deodată. Dintr-un gramofon aflat cine ştie pe unde, izbucni o melodie havaiană, de pe strunele unei ukulele.

Eve privea fascinată, fără a-şi lua ochii de pe trupul graţios al femeii.

Hammond o privi şi el, apreciind fineţea mişcărilor. Toffee dansa extraordinar. Trupul ei emana senzualitate prin fiecare mişcare, fiecare gest.

Tăcerea din studio deveni intensă. Muzica de ukulele continuă oarecum tânguitor.

Toffee îşi scoase cununa de flori de pe cap, o aruncă în sus şi se răsuci pe călcâie.

Hammond terminase şi cel de-al doilea cocteil cu absint. Făcuse o greşeală să bea şi cocteilul Evei, conştient că era o băutură foarte grea, că se lăsase furat de senzualitatea mişcărilor lui Toffee.

Conştient de prezenţa Evei, o luă după

mijloc, simţindu-i parfumul ameţitor de Quelque Fleur.

Eve trase aer în piept, simţindu-i mâna după mijlocul ei.

Lawrence începea să se relaxeze. Ea nu făcu nicio mişcare, pentru ca nu cumva el să-şi tragă braţul.

Toffee terminase dansul, şi izbucniră ropote de aplauze. Ea refuză să mai danseze şi după câteva minute se întoarse îmbrăcată băieţeşte ca de obicei.

— Cu ce ne mai distrăm acum? întrebă ea.

— Fă-l pe Norman să ne recite! se auziră glasuri.

— Haide, Norman, fă-ţi numărul!

— A, porcul ăla! exclamă Lawrence. Dar Eve se întoarse şi-i acoperi gura cu palma.

— Lawrence, fii bun şi nu-i mai critica pe alţii!

Norman se aşeză pe marginea mesei şi începu să recite.

Imediat, se făcu tăcere în studio.

Norman era un tip ciudat, un degenerat ca toţi ceilalţi; era foarte palid, cu colţurile gurii lăsate. Doar ochii erau de mare efect, ştia cu ajutorul lor să acapareze auditoriul. Avea o voce atrăgătoare, joasă, încărcată de senzualitate.

Eve îl privea fascinată, ca o şcolăriţă, dar Hammond era doar un bărbat aţâţat de cuvintele încărcate de pasiune şi mai ales de trupul feţei de lângă el. O trase mai aproape, iar ea se pierdu în braţele lui.

Eve era prizoniera acelei pânze senzuale de păianjen întinse peste tot acest studio. Se simţea incapabilă să se mişte, fără putere. Nu voia ca Lawrence să-şi retragă mâna.

Cineva puse muzică la gramofon.

Eve se trezi dansând cu trupul lipit de al lui Lawrence. Era foarte impresionată şi roşise teribil. Hammond constată că nu arătase niciodată aşa de bine, că nu fusese nicicând atât de frumoasă. Hammond nu era un dansator bun, dar nici nu era nevoie; era atâta lume în studio că nu aveau unde să danseze, ci doar să se mişte lipiţi

unii de alţii…

— Eşti fericită? o întrebă.

— Teribil de fericită, zise ea.

— Eşti o copilă frumoasă, zise el strângând-o la piept.

Ea îl prinse după gât, simţind că-şi pierde minţile de fericire…

Dansul se sfârşi. Apoi urmă… Şampanie.

Eve luă o înghiţitură de şampanie, dar Hammond, căruia îi era foarte cald, bău mai multe.

Începu să i se pară destul de amuzant studioul lui Toffee.

Părăsiră studioul pe la şapte şi jumătate. Niciunul nu realizase cum se scursese timpul, nici măcar că se aflau acolo de la ora patru. Eve uitase complet că trebuia să fie de mult acasă.

Hammond era cam palid, băuse cam mult.

Eve se ţinea de braţul lui, fericită şi obosită. Dansaseră o jumătate de oră, Lawrence fusese extraordinar, aşa cum îl visase ea. Ar fi vrut să fie sărutată. Se înfioră văzând că Lawrence opreşte

un taxi, întrebându-se unde voia să meargă.

Îl auzi dând adresa la care locuia.

— O, Lawrence, şopti ea.

Hammond era sub influenţa băuturii, a dansului şi atmosferei de la studio. O sărută pasional, iar ea i se abandonă.

Apoi îşi aminti toate deciziile pe care le luase cu o seară înainte; să fie rezervată, să nu-l lase s-o creadă o pradă uşoară. Dar unde erau aceste decizii ale ei? Undeva, date uitării.

În mintea ei se amestecau sentimentele, afecţiunea, simţurile, nu mai putea face distincţie.

Hammond nu-i mai vorbi până ce ajunseră în camera de zi a apartamentului său. Eve se aşează pe un scaun, apoi se hotărî, se ridică şi se aruncă în braţele lui.

Pentru o clipă, el o ţinu aşa; dar aflat în apartamentul său Hammond începuse să-şi revină. Redeveni sobru tăcut. Momentul trecuse.

Desigur, dacă această copilă îl dusese la studioul lui Toffee ca să urmărească dansul ei erotic, dacă-l lăsase să bea, la ce se putea aştepta,

doar nu era vreun sfânt!

O îndepărtă încet.

Eve îl privi uluită.

— Lawrence, şopti ea.

Eve începu să tremure, nu suporta această transformare rapidă.

— Lawrence, murmură ea. Nu încă… nu vreau să plec…

— Ar fi mai bine, fetiţo, am făcut destule prostii în seara asta… îmi pare rău că mi-am cam pierdut capul, în taxi.

Ea îl privea cu ochii mari.

Lawrence o respingea a doua oară şi el ştia asta…

Devenea deliberat brutal. Socotea că era cazul ca Eve să plece acasă.

— Ascultă, Eve… Ai fost încântătoare, eşti o fată foarte frumoasă; tocmai asta este problema. Eşti prea frumoasă şi atrăgătoare pentru mine. Nu sunt genul de bărbat care să se însoare, Eve. Ţi-am mai spus că nu sunt pregătit pentru căsătorie, aşa că n-am de gând să mă joc cu focul. Nu vreau

să fac asta cu tine, te respect.

Capitolul 4

Doamna Walton auzi zgomotul făcut de cheia introdusă în broască de fiica sa, poate tocmai pentru că stătuse cu urechile ciulite, să audă cel mai mic zgomot. Stătuse cu inima strânsă, neştiind dacă fiica ei murise în vreun accident, sau fusese răpită la Londra.

— Unde ai fost până la ora asta? au fost primele cuvinte ale doamnei Walton Evans. M-ai lăsat singură cu invitaţii, ştiind că doctorul Coleman aduce un prieten să te cunoască. Eve, cred că ai întrecut măsura. Mi se pare nefiresc să te porţi aşa, de parcă n-ai fi primit defel educaţie. Nu ştiu ce mai crede despre tine doctorul Graham, acum.

Eve, care-şi scotea pălăria şi mănuşile în timpul acestei avalanşe de reproşuri îşi privi fix mama. Doamna Walton cunoştea prea bine această expresie. Apoi Eve ridică încet capul şi spuse cu

mult calm:

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce crede doctorul Graham. Apoi se controlă şi adăugă: scuză-mă, sunt foarte obosită.

— Observ, spuse doamna Walton, dar ce ai făcut? Ce scuză vei aduce?

— Niciuna, zise Eve, scoţându-şi un pieptene din păr. Era palidă, foarte palidă, mai ales în lumina acelei lămpi de alabastru din hol. M-am gândit că ar fi fost şi mai rău să nu mă întorc deloc. Nu am ce scuză să invoc; am vrut să stau mai târziu în oraş şi am făcut-o.

— Chiar ştiind că acest doctor vine la cină? Cred că eşti foarte egoistă, Eve! Semeni foarte mult cu tatăl tău.

— Mamă, am spus deja că-mi pare rău, trebuie să repet? exclamă Eve exasperată. Mai bine mă duc direct în camera mea. Nu ştiu de ce faceţi atâta caz c-am lipsit de la masă! Cred că doctorul Graham avea chef să mă vadă tot aşa cum am avut şi eu să-l văd pe el!

— Nici vorbă, Eve! Ai putea să vii măcar

acum să-i spui bună seara!

— N-am chef să suport glumele lui Reggie.

— Reggie a plecat deja.

Doamna Walton îşi examină fiica. Ce secret ascundea? Era un bărbat la mijloc? Eve avea o aventură? Doamna Walton ajunse la diverse concluzii, una mai interesantă ca alta. Dar se temea să le rostească în faţa fiicei sale cu voce tare.

— Ei bine, Eve, faci ce doreşti. Nici nu simt că am o fiică în casă. Oricum, vino să-l saluţi măcar pe doctorul Graham, să te speli de păcatul de a nu fi fost la masă.

Fără prea multă tragere de inimă, Eve îşi urmă mama în salon. Era obosită, n-avea chef de mâncare, era epuizată după criza emoţională provocată de Hammond. Nu avea chef să stea la taclale cu prietenul lui Reggie. Dar refuzul ar fi înfuriat-o pe doamna Walton.

Era exasperată din cauza lui Hammond. Îşi ura casă, familia, prietenii, totul. Nu-l avea în minte decât pe Lawrence şi atât. Iar el n-o voia,

nu-i păsa de ea…

Intră în salon ca în transă, fără a vedea nimic în jur.

Giles Walton ridică privirea, văzând că fiica lui intrase în cele din urmă în salon. Dar renunţă la dojană şi-i spuse afectuos:

— Trengăriţo, puteai să vii mai devreme! Doctorul Graham arde de nerăbdare să te cunoască, s-a săturat de povestirile mele şi ale lui Coleman!

Eve simulă un zâmbet.

— Îmi pare rău că n-am putut scăpa mai repede; sper că doctorul Graham mă va scuza.

Un tânăr înalt, slab, blond, se ridică înclinându-se în faţa ei. Eve îi întinse mâna. El îi zâmbi, luminându-se la faţă. Era un tânăr plăcut.

— Bine ai venit, domnişoară Walton. Nu trebuie să te scuzi; ştiu ce înseamnă să mergi în oraş, n-ai mai veni acasă.

— Mă simt cam obosită, zise Eve, dar aş fuma o ţigară.

— Te rog să serveşti, se oferi Michael

întinzându-i tabachera.

Eve luă o ţigară, remarcând timbrul lui gutural, vocea cultivată.

Îi aruncă o privire scurtă când acesta se aşeză la loc după ce-şi aprinse ţigara.

Era un tânăr atrăgător, cam prea înalt, ce-i drept, puţin cam stângaci în mişcări, dar Eve îi observă mâinile; aveau degete lungi subţiri, păreau mâinile unui om capabil.

Nu-i plăcu costumul cu care era îmbrăcat; comparat cu Hammond, care era foarte bine îmbrăcat doctorul Graham părea puţin demodat. Nici nodul la cravată nu şi-l făcuse corect, observă ea. Părea cam neglijent.

Avea părul blond, trăsături plăcute; nasul unui om sensibil, o gură frumoasă, ochi gravi. Gene lungi care-i confereau un aer delicat; în general era un bărbat plăcut, îl categorisi Eve mental.

Eve îi zâmbi trăgând din ţigară. El se gândi că era foarte frumoasă.

Femeile nu intrau în programul zilnic de

viaţă al lui Michael Graham decât ca paciente. Femeile erau pentru el un rău necesar şi nu se simţea prea bine în compania lor. O fire mai închisă, rezervată, nu ştia să flirteze cu femeile deşi îi făcea plăcere să se uite la o femeie frumoasă. Muncise mult să ajungă medic, fusese foarte pasionat de munca sa, nu avusese timp de aventuri.

La douăzeci şi şapte de ani, nu avea experienţe personale cu femeile şi nu se grăbea să se însoare. Voia să-şi consolideze poziţia ca medic, înainte de a se căsători.

Între timp, evita femeile tinere şi frumoase, care-l cam speriau.

Eve, care ştia să se poarte cu un bărbat, îl făcu să-i vorbească. Ea renunţase repede la depresia cu care venise acasă, şi se însufleţise, hotărâtă să se facă agreabilă în ochii doctorului.

Era rănită de umilinţa la care o supusese Hammond. Conştientă că era o fată frumoasă şi că un alt bărbat putea s-o placă, decise să se facă agreabilă. Se angajă într-o discuţie cu doctorul

Graham, pentru a uita de supărarea şi umilinţa prin care abia trecuse.

— Oh, exclamă ea deodată, se învârte totul cu mine… mami! strigă ea.

Graham sări imediat s-o ajute. O prinse în braţe, în timp ce doamna Walton începu să ţipe în panică.

Eve lăsă să treacă un moment apoi reveni brusc la viaţă. Gemu încet şi se trezi. Se sprijinea încă de Michael Graham, cu ochii închişi.

El îi luă pulsul. Îi auzi vocea profundă.

— Te simţi mai bine, miss Walton?

— Da, murmură ea.

— Ai mâncat ceva la prânz, Eve? o chestionă doamna Walton.

— Nu, se confesă ea.

— Mda, mormăi domnul Walton. Când o femeie ajunge în oraş la cumpărături, uită de toate.

Eve îl privi pe Michael, singurul care n-o acuza în clipa aceea. Îi fu dintr-odată recunoscătoare. Îl percepea ca pe un tânăr

puternic.

El o privi.

Ce palidă era, cu cearcăne sub ochi, toată vitalitatea şi veselia îi pieriseră. Îi părea rău pentru ea. Îi făcea plăcere s-o ţină în braţe. Îi plăcea şi parfumul ei, Quelque Fleur. Era vrăjit de Eve Walton.

Eve se sprijini din nou de el, cu ochii închişi. Două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

Michael văzu lacrimile şi o strânse uşor de mână.

— Nu eşti grea deloc, îi şopti el, te voi duce eu.

Michael o aşează pe pat. Îi luă din nou pulsul.

— Te vei simţi mai bine imediat, îi spuse el. Eu voi pleca. Noapte bună, miss Walton.

— Ai fost foarte amabil, domnule Graham.

El îi luă mâna o clipă.

— La revedere, miss, sper să ne mai vedem.

* * *

Pe la sfârşitul lui octombrie, Eve începuse să-l dea uitării pe Lawrence Hammond.

Dar în mod ciudat, când la începutul lui noiembrie se întâlni cu Poppy într-o bibliotecă, şi auzi că Lawrence plecase la Malma, simţi o durere subită.

— Draga mea, am auzit că prietenul doctorului Coleman te vizitează frecvent, zise Poppy. Cum arată? Graham parcă-l cheamă.

— Michael Graham, zise Eve; da, este un tip drăguţ. Vine des pe la noi. Tata îl place mult pentru că vânează, iar mama pentru că este un gentleman perfect şi-i acordă multă atenţie.

Eve nu era încă îndrăgostită de Michael Graham. Dar acesta intrase în viaţa ei la momentul oportun, când era sfâşiată de durerea de a fi respinsă de Hammond şi avusese nevoie de ceva care să-i distragă atenţia.

Cele patru săptămâni de prietenie dovediseră că era un prieten stabil, de încredere.

Michael îi deveni necesar Evei. Era un element de siguranţă pentru ea.

Ori de câte ori avea nevoie, se putea bizui pe prietenia lui. Era adevărat că i se părea prea tăcut uneori.

— Nu ştie să-ţi spună lucruri plăcute, începu Eve, este un timid. Dacă ar depăşi situaţia asta ar fi un bărbat foarte interesant.

Dar treptat începu să se gândească mai mult la el. De fapt, curiozitatea o împinse. Cum ar fi Michael Graham ca amant? Ce-ar face dacă i-ar permite mai mult?

Era sigură că nu avusese niciodată relaţii cu o femeie.

Îi vorbea adesea despre sora sa, Anne, singura rudă, cu doi ani mai mare ca el.

Nu se mai despărţiseră de cinci ani de când le murise mama. Apoi sora lui se căsătorise cu căpitanul Humphrey Flaming.

În ultimii trei ani, Anne fusese în India cu soţul ei. Abia se întorseseră, iar Anne urma să vină la Brighton a doua zi.

Anne avea acum o fetiţă de trei ani, care avea nevoie de aer curat după perioada din India.

Eve îl ajută pe Michael să le găsească un apartament de închiriat. Era chiar bucuroasă să-i facă unele servicii acestei tinere încă necunoscute, Anne.

Într-o zi, când ajunse la ei încărcată de pachete, îl găsi pe doctorul Graham singur în salon.

— Părinţii mei au ieşit?

— Aşa se pare, dar am fost invitat să-i aştept pentru că vor veni foarte repede, spuse el. De fapt, am o veste grozavă pe care vreau să ţi-o împărtăşesc. Am cumpărat un cabinet.

— O, Michael! exclamă Eve. Să nu-mi spui că este departe de noi!

— Ţi-ar păsa dacă m-aş muta departe? o întrebă el.

— Mai întrebi? Mi-ai lipsi mult, ai fost foarte bun cu mine.

Michael o privi lung, incapabil din cauza emoţiei să scoată o vorbă.

Se aşezară pe sofa, şi discutară mult despre noul cabinet, aflat într-un sat numit Ashingdon,

din Sussex.

— Întotdeauna mi-am dorit să-mi încep cariera ca un om obişnuit, Eve, iar dacă voi putea să economisesc, mă voi întoarce în oraş şi mă voi specializa în pediatrie.

Eve îl aprobă, părând foarte interesată de ce-i spunea.

Michael începu să-i povestească despre tatăl său, bătrânul doctor Graham, care fusese un medic renumit la Londra, cu douăzeci şi ceva de ani în urmă, dar murise când copiii erau foarte mici. Nu le lăsase mare lucru, doar Michael primise o moştenire de cinci mii de lire pentru ca să poată studia. Terminase facultatea de medicină, lucrase la un spital în Edinburgh, dar dintotdeauna îşi dorise să se specializeze ca pediatru, să se dedice copiilor, pasiunea vieţii sale.

Michael o urmări pe Eve care aranja florile aduse de el, într-o vază mare, de cristal. Purta o fustă de tweed, un pulover de caşmir şi o curea din piele de şopârlă; era foarte drăguţă. Îi aşteptau pe Anne şi Humphrey.

— O, dar iată-i! exclamă Michael entuziast.

Când apăru, Anne îşi îmbrăţişă fratele, apoi o remarcă imediat pe Eve:

— Tânăra asta frumoasă este Eve despre care am auzit atât de multe?

Anne se îndreptă imediat spre ea.

— O, Eve, mă bucur atât de mult să te cunosc! Mike ne-a scris mult despre tine!

— Şi mine mi-a povestit despre dumneavoastră, doamnă Flaming.

— Te rog să-mi spui, Anne, zise sora lui Michael.

Cele două tinere se plăcură imediat, aşa cum se aşteptase Michael.

Anne era foarte diferită ca înfăţişare de fratele ei: Michael era înalt şi blond, iar ea mică şi brunetă, şi avea cei mai frumoşi ochi pe care Eve îi văzuse la o femeie, expresivi, plini de tandreţe şi simpatie.

În sfârşit apăru şi căpitanul Humphrey Flaming care ducea în braţe o fetiţă, Paddy, pe care o trecu numaidecât în braţele lui Michael.

În timpul acesta, Anne se convinse că fratele ei era teribil de îndrăgostit de Eve.

* * *

Sâmbăta următoare rămase în amintirea Evei ca una dintre cele mai frumoase zile din viaţa ei. A fost ziua în care s-a decis viitorul ei şi al lui Michael Graham.

Familia Flaming a fost invitată de familia Walton Evans, invitaţie în care a fost inclus şi doctorul Coleman, prietenul lui Michael. Erau opt în total, pentru că venise şi tatăl lui Poppy, Tom Crawford, un bărbat mic de statură chel, sobru, dar bun vânător; motiv pentru care îl şi invitaseră.

La masă, Eve se aşeză între Michael şi Humphrey Flaming, întrebându-se ce motive avea să fie supărată pe viaţă dacă îi oferea şi momente atât de plăcute ca acestea. Glumise şi râsese mult cu Michael. Ori de câte ori îl privea aşa cum era el, cu figura lui prelungă, cu părul întotdeauna răvăşit, simţea tandreţe. Se simţea foarte ataşată

de el, într-un mod cu totul diferit de ceea ce simţise pentru Hammond.

Michael nu se gândea decât la ea. Ba începuse chiar să simtă că munca lui căreia îi era atât de devotat n-ar fi însemnat mare lucru dacă în viaţa lui n-ar fi existat femeia iubită: Eve.

Dintr-odată, simţi că i-ar putea declara dragostea, aşa că o invită la o plimbare cu maşina, invitaţie acceptată numaidecât de Eve.

Deodată, Michael îi spuse după ce se depărtară de casă:

— Eve, aş putea opri maşina să-mi aprind o ţigară?

— Sigur că da.

Dar el nu-şi aprinse ţigara, continuă să admire profilul feţei aflate lângă el în maşină. Nu se mai gândi că era prea tânără pentru a se căsători, că şi pentru el era prea devreme să se căsătorească, aşa că, luându-şi inima în dinţi o prinse după umeri:

— Eve… mă tem că sunt foarte îndrăgostit de tine, începu el stângaci. Te supără?

Ea începu să râdă, îşi scoase pălăria şi se strânse la pieptul lui.

— Michael, cum să mă supere? Şi eu te iubesc!

Michael o strânse la piept ca pe cel mai preţios dar pe care i-l făcea viaţa.

— Iubita mea, zise el. Eve, iubita mea…

Se sărutară. Apoi Michael rămase cu obrazul lipit de al ei, încă uluit că acea tânără frumoasă urma să fie soţia lui şi, cu voia Domnului, mama copiilor lui.

— Michael, începu Eve, este un miracol că mă iubeşti atât!

— Arată-mi un bărbat care n-ar fi mândru de tine, iubito!

— Michael, poate că nu m-ai mai iubi dacă ţi-aş spune… ce s-a întâmplat acum o lună.

— Ce, iubita mea? Sper că nimic rău!

— Îţi aminteşti seara în care ne-am cunoscut, seara în care am leşinat?

— Da. Intuisem încă de pe atunci că fusese ceva legat de un bărbat. Ei bine, draga mea?

— Am petrecut câteva ore atunci la Londra cu un bărbat.

— De ce nu?

— Pe atunci credeam că-l iubesc!

Michael o privi cu infinită tandreţe:

— Nu continua, iubito, sunt deja gelos. Ştiu că nu sunt de ajuns de bun pentru tine, dar tot vreau să te cer de soţie.

Ea începu să plângă de fericire. Era mai mult decât sperase! îi vorbi despre Hammond, îi spuse că nu mai era nimic între ei.

La întoarcere, nici nu intrară bine în acasă părinţilor ei că Michael le şi destăinui:

— Eve mi-a promis că se va căsători cu mine. Ce spuneţi?

Domnul Walton Evans îi privi pe amândoi.

— Dumnezeule! Tu şi Eve? Dar este doar o copilă!

— Duminică împlinesc douăzeci de ani, interveni Eve.

Doamna Walton a fost realmente încântată; era chiar fericită după atâţia ani de tristeţe.

Michael era un bărbat bun, tocmai bun pentru fiica ei. Întotdeauna se gândise la el ca la un posibil ginere.

— Sunt atât de fericită, draga mea! Atât de fericită!

— Şi eu sunt fericită, mamă, murmură Eve şi se sărutară cu multă afecţiune.

Michael, care nu avea nimic de admirat la mama Evei, dar era mai înţelegător ca fiica ei, îi spuse:

— Doamnă, voi face totul ca Eve să fie fericită.

— Trebuie să sărbătorim acest eveniment, zise domnul Walton. Cred că am pe undeva câteva sticle de şampanie!

* * *

Zilele care au trecut sărbătoririi logodnei au zburat atât de repede, încât Eve n-a mai avut timp să se plictisească; de altfel, pentru ea, o logodnă lungă ar fi fost greu de suportat.

Părinţii Evei erau fericiţi că fiica lor se mărita cu un bărbat încântător ca Graham, care avea un cabinet, o casă şi un venit sigur de 1.200 de lire pe an. Nu era bogat dar avea perspectivă.

Aşa că nu avură nimic de obiectat când tinerii aleseră ziua de opt ianuarie ca dată pentru nuntă.

Michael urma să preia noul cabinet la sfârşitul lunii, aşa că-şi puteau permite aproape o lună de miere întreagă.

Zilele trecură repede, sosi Crăciunul, cel mai vesel Crăciun pe care Eve l-a petrecut vreodată.

Michael nu mai locuia acum cu doctorul Coleman, ci în casa surorii sale.

Organizară sărbătorirea Crăciunului acasă la Eve.

Anne şi Humphrey se aşteptau la logodna lui Michael şi erau foarte fericiţi. Anne o îndrăgise pe Eve. Nu trecuse cu vederea slăbiciunile şi greşelile Evei, dar considera că avea şi multe calităţi care o făceau soţia potrivită pentru doctorul Graham.

— Michael este ambiţios, dar şi foarte rezervat, timid, iar Eve este tocmai ce-i trebuie; este plină de viaţă şi-l va stimula.

Humphrey bombăni ceva cum că Eve era prea tentată să-l stimuleze, că era prea tânără şi prea frumoasă pentru o soţie de doctor care-şi va duce viaţa la ţară printre oameni simpli.

Eve îşi adora viitoarea cumnată. În ochii ei, era cea mai înţeleaptă şi mai frumoasă femeie. Anne ştia s-o domolească pe Eve când era cazul.

Michael o adora cu fiecare zi mai mult. Nu era genul de bărbat care să se plictisească, sau să se obişnuiască repede cu dragostea. Eve era mulţumită să citească dragoste în ochii lui, să simtă pasiunea lui. Acestea au fost zilele perfecte ale căsniciei lor.

Urmau să se căsătorească la biserica Bolney, apoi petrecerea se ţinea la hotelul Gravenhurst, pentru că, aşa cum spusese doamna Walton, casa lor era prea mică pentru atâţia oaspeţi. După petrecere, mirii plecau la Londra şi de acolo la Paris. Fusese ideea lui Michael, cu toate că lui i-ar

fi plăcut un loc mai liniştit pentru luna de miere.

La opt şi jumătate, Ethel, servitoarea familiei Walton, aduse o cutie imensă în care se aflau flori.

— Sunt de la Michael, zise doamna Walton, buchetul tău de mireasă.

Erau crini imperiali, albi, care păreau de ceară, emblema inocenţei.

A fost un moment de mare emoţie pentru Eve, care a simţit cum lacrimile îi inundă ochii. Citi cartea de vizită:

„Cu toată dragostea mea, pentru totdeauna.

Michael”.

Ce putea spune mai mult decât că-i dăruia dragostea lui pentru totdeauna?

Capitolul 5

Eve şi Michael erau acum soţ şi soţie; se aflau la hotelul Gravenhurts, după o petrecere grozavă, când nu avuseseră timp pentru ei, fiind atenţi la invitaţi.

Eve, privindu-şi degetul pe care se afla inelul

dăruit de Michael, realiză că era acum o femeie măritată. Se săturase de urări, de felicitări, de sărutările invitaţilor. Era prea emoţionată ca să poată mânca. Bău doar o gură de şampanie.

Michael arăta foarte bine în fracul negru care-l avantaja, avea părul aranjat şi fericirea i se citea pe faţă.

Până şi Poppy Crawford participase la nunta lor, îmbrăcată ca un manechin, foarte strident machiată, şi-l monopolizase toată noaptea pe unul din cavalerii de onoare.

Eve se uita din când în când la cei doi, mai ales la figura speriată a tânărului Reggie. Cine ştie ce-i spunea ea!

Dar dădu uitării toate acestea, bucurându-se de noua ei situaţie.

Era cea mai frumoasă zi din viaţa ei; îmbrăcase blana pe care i-o dăruise tatăl ei, sub care purta o rochie din crepdeşin verde deschis, cu mâneci lungi. Era extraordinar de frumoasă şi de tânără.

Aşteptau trenul la gara Crawley. Michael

aprinse câte o ţigară, apoi spuse:

— Iubita mea, chiar suntem căsătoriţi?

— Sper că da! răspunse ea foarte grav.

Michael o sărută.

— Micuţa mea soţie! Cea mai frumoasă soţie din lume! Nu mă consideri cam plictisitor?

— Tu, plictisitor? începu ea să râdă. Eşti entuziast şi ambiţios!

— Da, în profesia mea, poate, dar cred că te vei plictisi cu mine. Mă tem, pentru că te iubesc atât de mult!

— Nu te teme, asta nu se va întâmpla niciodată.

Pe moment, Michael se linişti, dar această întrebare avea să se repete când, după câteva ore, ajunseră la Ritz şi când ieşi din salon îşi găsi soţia pregătită de noapte. O văzu stând lângă şemineu; o femeie frumoasă, pregătită pentru iubitul ei, într-o superbă cămaşă de noapte de culoarea fildeşului. O femeie-copil, cu privirea unei inocente.

Şi el era la fel de timid. Era şi pentru el o

experienţă nouă, faptul că împărţea camera cu o femeie. Avea o reţinere să-i spună ce-ar fi vrut: că aproape se temea s-o atingă. Era speriat de propria sa pasiune, dar mai ales că ar putea distruge afecţiunea ei pentru el.

De aceea, Michael tremura când îi luă mâna.

Stânjeneala lui Michael i se transmise şi ei. Era obosită după o zi lungă.

Gândurile i se învălmăşeau, o adora din priviri, îi săruta mâinile.

— Dragostea mea, zise Michael aşezându-i capul pe umărul lui. Eve, micuţa mea Eve… sper că te voi face fericită. Nu sunt un bărbat amuzant, ca alţii, dar te iubesc mult.

Mai apoi, Michael căzu într-un somn adânc, ţinând-o în braţe. Dar ea nu putea să doarmă, incapabilă să-şi liniştească gândurile, inima, sufletul.

Era mulţumită, era fericită. Nu mai era curioasă, i se părea că ştie totul de acum. Bărbatul aflat cu ea în pat era al ei.

Dar nu putu să nu se întrebe dacă toate

căsătoriile erau ca a ei, dacă toţi bărbaţii erau ca Michael, dacă pasiunea lor va dăinui în timp, sau dacă se va stinge.

Se întrebă însă de ce stinsese lumina.

Nu putu să nu se gândească la celălalt bărbat, la Lawrence Hammond… Era sigură că el n-ar fi stins lumina. Nu şi-l imagina fiind atât de pudic ca Michael. Dar imediat îşi alungă acest gând din minte, simţind că nu-i este loială astfel soţului ei.

Dintr-odată, o cuprinse o senzaţie cumplită de singurătate. Nu suporta să-l lase pe Michael să doarmă atât de liniştit atât de calm, iar ea să fie singură cu gândurile. Îl strigă, speriată:

— Michael! Mike!

După doi ani, Eve şi Michael se aflau în salon, la micul dejun. Michael răsfoia British Medical Journal, care abia sosise prin poştă. Eve citea o scrisoare de la Poppy.

— Mai este un pic de cafea, draga mea? întrebă Michael.

— Mda, zise Eve şi-i turnă restul de cafea.

Când îi întinse ceaşca îl privi fără urmă de afecţiune, poate chiar cu ură. Michael n-o observă. Era absorbit de jurnalul pe care-l citea. Părea ceva mai matur decât în ziua nunţii lor, cu doi ani în urmă. Părul îi era la fel de dezordonat, dar nu arăta rău, părea mulţumit de sine, era un bărbat plăcut.

Michael lăsă jos jurnalul pe care-l citea şi-şi prinse pipa. Se uită la soţia sa.

— De unde este scrisoarea, iubito?

— Poppy, răspunse Eve.

Michael trase din pipă, cu inima strânsă. În ultimele luni, învăţase că dacă Eve îi răspundea în doi peri şi-i evita privirea, era într-o pasă proastă. Şi asta însemna că este iritabilă, nemulţumită, că nu-l mai iubeşte, că ar vrea să piară toată lumea.

— Înveseleşte-te, iubito, nu mai fi atât de tristă. Ce spune Poppy?

— Se distrează grozav, abia s-a întors de la Monte Carlo cu Toffee Marsden, acum vrea să plece cu o caravană, mă invită şi pe mine, dar eu, desigur, nu pot merge…

— Dacă-ţi doreşti atât de mult…

— Ştii că nu pot! Am atâtea obligaţii aici.

— Ce să faci, draga mea, astea sunt obligaţiile unei soţii de doctor.

— Ştiu, zise Eve bosumflată.

— Eu trebuie să plec, iubito, zise el, am multe de făcut dimineaţa asta. Pa, iubito.

Eve rămase la fereastră privindu-l. Ce răbdător era bietul Mike!

Muncea foarte mult; la început, fusese foarte mândră de el, să vadă că pacienţii încep să vină la cabinet… apoi începuseră telefoanele noaptea, chemându-l la cazuri urgente… Când se întorcea înfrigurat de la vizitele de noapte ea îl întâmpina cu căldura trupului. Michael înţelegea dorinţa ei de a mai părăsi casa din când în când, dar atunci îşi făcea probleme dacă Alice, menajera, avea grijă de el, dacă Michael se simţea singur fără ea… Nu putea fi egoistă ca Poppy.

Dar după doi ani de căsătorie cu Michael, Eve simţi că dăruise tot ce putea dărui. Avea acum nevoie de ceva special în viaţa ei, care să-i reînvie

entuziasmul de a trăi. Era plictisită, dar nu se gândea să-şi înşele soţul.

Cu cine se putea amuza în Ashingdon, cineva care s-o intereseze? Nici măcar o prietenă nu avea cu care să mai schimbe o vorbă.

Avea un mic radio portabil şi un gramofon, atât.

Nu rămăsese însărcinată, nu exista posibilitatea ca familia să i se mărească, aşa că avea prea mult timp liber cu care nu ştia ce să facă.

O îndrăgise mult pe sora lui Michael.

Când erau împreună, Anne o influenţa în bine, aşa că după ce se despărţea de ea, Eve era mai atentă, mai înţelegătoare cu soţul ei. Dar, din nefericire, nu se vedeau prea des, pentru că soţul Annei fusese mutat cu regimentul la Derby, mult prea departe.

Michael se întoarse târziu în seara aceea.

— De ce ai întârziat atât? îl întrebă, după ce-i dădu să mănânce.

— Copilul doamnei Morton a avut probleme.

— Ce probleme?

— Nu cred că ai înţelege, chiar dacă ţi-aş explica, draga mea.

— Nu este nevoie să-mi spui, dacă nu vrei.

Michael ridică privirea în sfârşit.

— Ce este, Eve?

— Refuzi întotdeauna să-mi vorbeşti despre pacienţii tăi.

— Draga mea, ar fi prea mult de explicat şi sunt mort de oboseală… Şi te rog nu-mi mai cere să-mi neglijez obligaţiile de medic pentru ca să vin la timp la masă. Michael împinse farfuria din faţa sa. Mâncase doar jumătate.

— Te rog, spune-i Alicei că nu mai vreau nimic.

— Dar n-ai mâncat nimic!

— Eve, când mă primeşti aşa, nu mai am chef de mâncare!

Era prima dată de la căsătorie când Michael îi vorbea astfel, iar ea ştia că merita vorbele lui pe deplin. Dar îi părea rău şi pentru soarta ei, mai mult decât îi părea rău pentru el.

— Cred că nu înţelegi ce plictisitor este să stai toată ziua să-ţi aştepţi soţul. Mă simt foarte singură. Şi iei maşina întotdeauna, iar eu nu pot pleca nicăieri!

El o privi câteva clipe în tăcere. De când se îndrăgostise de Eve, ştiuse că era un temperament total diferit de al lui. Era o tânără modernă, emancipată, dar el îi descoperise multe calităţi, iar ea păruse îndrăgostită de el.

Pe moment, Michael se întrebă dacă viaţa lor împreună nu fusese o greşeală. Viaţa în acest loc nu i se potrivea Evei, nici cea de soţie de doctor.

Dar alungă imediat acest gând, pentru că Eve era parte din viaţa lui. Putea fi atât de caldă, de apropiată, de atrăgătoare uneori şi el n-ar fi suportat s-o ştie nefericită.

O prinse în braţe şi o sărută.

— Eşti prea bună pentru mine, Eve; ştiu că te plictiseşti aici. Dar te rog nu te plictisi de mine, n-aş suporta gândul ăsta.

— N-o voi face, zise ea râzând. Nu m-am plictisit de tine, Michael, jur.

— Pentru tine muncesc atât, continuă el. Vreau să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti, dar dacă o să muncesc doar la cabinet, n-o să ajung niciodată să am bani. De aceea te las singură mult timp, iubito. Mă înţelegi? Nu vreau să crezi că te neglijez.

— Ştiu, Mike, şi te înţeleg.

— Aşadar, mă mai iubeşti?

— Sigur că da!

— În acest caz, ştergeţi lacrimile şi sărută-mă.

Eve îl sărută. Furtuna trecuse şi soarele strălucea din nou. Erau prieteni din nou.

Dar deşi el se duse din nou la muncă fiind convins că Eve înţelesese că se străduia doar pentru binele ei, această ultima discuţie lăsă o impresie diferită asupra Evei.

O făcuse să înţeleagă, dacă mai era nevoie, că soţul îi era foarte devotat, o făcuse să se simtă ruşinată, dar plictiseala nu i-o alungase. Începu să se teamă pentru sine şi pentru ce-i rezerva viitorul.

* * *

Desigur, au mai urmat şi alte discuţii ca aceasta, în timpul primăverii şi al verii. Scene în timpul cărora Eve îşi pierdu răbdarea, parcă pentru a-l forţa pe Michael să înţeleagă cât era de plictisită şi de disperată. Scene în timpul cărora el îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să se însoare cu ea pentru că era prea frumoasă, prea tânără, prea plină de viaţă ca să facă faţă unei vieţi terne, alături de el. Dar de fiecare dată el se simţea vinovat.

Altă dată, Michael îi puse răbdarea la încercare. Era un soţ excelent şi un medic conştiincios, dar ei nu-i foloseau aceste calităţi. Lipsa lui de expresivitate şi felul lui prea încet de a gândi, o scoteau din minţi. Ar fi scos din minţi orice altă femeie cu temperamentul ei.

Începu să-şi dorească un bărbat care s-o facă să se înfioare, s-o amuze. Dar felul copilăresc în care Michael făcea dragoste cu ea, fără subtilitate, o scotea din minţi, amintindu-i mereu de

Hammond, care probabil nu era aşa.

De ce era Michael atât de plictisitor, de egal, de neinteresant? Era un medic excelent, căruia i se prezicea un viitor strălucit.

De fapt, Eve avea prea mult timp la dispoziţie. Nu rămăsese însărcinată până atunci şi începu să regrete pasul făcut cu Michael.

Michael era prea ocupat ca să mai aibă timp de gândire asupra scenelor de acasă, care se repetau frecvent. El era mulţumit atâta timp cât după certuri, Eve era câteva zile mai bună, mai blândă, mai… Resemnată.

Când o ţinea în braţe o găsea tot mai rece, mai fără reacţie, şi deşi iubirea şi pasiunea lui pentru ea nu se stinseseră, se gândi că poate femeile erau altfel făcute.

Pe la sfârşitul anului 1930, Eve ajunse la înţeleapta concluzie că toate certurile cu soţul ei nu remediau situaţia, ci o făceau şi mai disperată pentru ea, aşa că… deveni indiferentă.

Ştia că nu-l poate schimba, nu-l poate face mai interesant, mai pasional, aşa că renunţă să

mai încerce.

În schimb, reuşi să-l convingă pe Michael s-o lase să plece din satul acela, pentru două săptămâni.

Pe drum realiză că situaţia ei era tragică. Îl iubise cândva pe Michael, dar viaţa era ciudată, de neînţeles pentru ea. Nici pe sine nu se mai înţelegea.

Când ajunse în apartamentul lui Poppy se simţi extraordinar de bine, fericită ca un copil, care simte că poate face ce vrea.

Participă la petrecerea dată de Toffee Marsden cu inima bătându-i de fericire, de bucuria de a fi revenit la viaţă. Nu mai era acea tânără care venise aici cu patru ani în urmă cu Hammond. Se schimbase mult.

Nu mai avea niciun fel de iluzii în privinţa căsniciei, cum se întâmpla cu patru ani în urmă.

Petrecerea dată de Toffee era amuzantă, incitantă, exotică. Evei i se părea că a ajuns într-o altă lume.

Încercă să şi-l imagineze pe Michael la

această petrecere şi ştiu că el n-ar fi rămas nicio clipă într-un astfel de mediu.

Deodată, Eve simţi nevoia să plece. O căută pe Poppy.

— Ce este, Eve?

— Vreau să plec, răspunse ea.

Râzând, Poppy spuse:

— Am fost cu Norman… în dormitorul lui Toffee.

Eve nu ştiu ce să spună.

În taxi, Poppy începu mărturisirea. În ultimii doi ani de la moartea tatălui ei, Poppy începuse să cam exagereze. Cu douăsprezece mii de lire pe an moştenire şi un apartament în Chelsea, o ducea destul de bine. Apăruse în viaţa ei Norman Roxley, scriitorul. O făcuse să se mute în scurt timp cu el.

— Am trăit cu el, Eve, recunoscu Poppy. Iar acum sunt pedepsită. Norman vrea să ne despărţim.

— Ce spui? întrebă Eve uimită. Vrei să spui că…

— Da, s-a săturat de mine, zise Poppy. Mi-a

spus clar asta.

— Oh, Poppy! exclamă Eve uimită.

Poppy ridică faţa scăldată în lacrimi.

— Am crezut c-o să-mi pierd minţile, murmură Poppy. Niciun bărbat n-a fost iubit aşa ca Norman. I-am dat totul; trupul meu, inima mea, gândurile mele.

Eve se gândi că singurul bărbat din lume care merita să fie iubit era Michael.

— Cândva, zise Poppy, am citit acest vers: „ce căutăm noi femeile în dragostea unui bărbat? Numai Dumnezeu ştie! Cu toate astea noi căutăm mereu, iar bărbaţii nu ne dau nimic în schimbul căutării noastre”.

— Norman Roxley nu este bărbatul potrivit pentru nicio femeie; are o reputaţie cam proastă, Poppy. Dar există şi bărbaţi decenţi… pe unul din ei trebuie să-l cunoşti, cu un astfel de bărbat să te măriţi.

— Aşa cum ai făcut tu? pufni Poppy. Şi să mor de plictiseală toată viaţa? Ca tine?

— Eu nu sunt plictisită, zise Eve. Michael se

poartă minunat cu mine, mă face să mă simt unică.

Taxiul opri în faţa blocului în care locuia Poppy. Eve coborî pe trotuar tremurând, strângându-şi blana în jurul trupului. Se simţea deprimată.

Venise în oraş să se distreze puţin, să mai scape de monotonie, de plictiseală, dar descoperise că Poppy ducea o existenţă amară, poate mai amară decât şi-ar fi imaginat ea. Ce bărbat decent s-ar mai însura acum cu Poppy după ce se compromisese cu Norman Roxley?

Eve se simţi dintr-odată satisfăcută de situaţia ei. Cu toate că se plictisea teribil, era soţia unui medic, iar Michael era mai bun decât oricare dintre bărbaţii din grupul lui Toffee.

Discută până la ziuă cu Poppy, care nu contenea să-l condamne pe Norman, cel mai depravat bărbat.

— Ce ciudată eşti, Poppy, exclamă Eve. Nu sunt de acord cu tot ce spui.

— Du-te la culcare, draga mea, zise Poppy, eu

sunt sfârşită de durere. Cu toate astea, n-ar fi trebuit să plâng în taxi. O să arăt îngrozitor mâine, când trebuie să iau masa la clubul conservatorilor cu Clifford Pollington. Tipul ăsta vrea să pară interesat de politică, dar este mai interesat de mine. Şi n-o să mă îngrop de vie doar pentru că Norman a fost o bestie. Clifford cred că are ceva bani. Nu face faţa asta şocată, draga mea. Iar dacă doctorul tău se plictiseşte de tine vreo dată, pasează-mi-l mie. O s-i facă bine şi lui o schimbare. Noapte bună…

Fără o vorbă, Eve trecu în camera ei. Se gândi că Poppy şi-a pierdut minţile pentru că Michael nu s-ar uita la o femeie ca ea.

Înainte de culcare începu să-i scrie o scrisoare lui Michael, prin care să-l facă să înţeleagă că-i lipsea mult. A fost scrisoarea cea mai plină de afecţiune pe care i-a scris-o vreodată.

Se simţi chiar mai bine scriind această scrisoare, de parcă ceva din fosta ei admiraţie şi dragoste pentru Michael reînviase.

Eve stătu vreo două săptămâni la Poppy.

În primele zile ale rupturii cu Roxley, Poppy fu cam lipsită de viaţă, cam enervantă, şi căută la Eve sprijin şi înţelegere.

Eve nu se agăţase niciodată astfel de o prietenă căutând simpatia acesteia. Cu toate acestea vanitatea îi fu flatată. Rămase cu ea, îi dădu sfaturi bune, uitându-şi pe moment propriile-i probleme, propria-i dezamăgire.

Au mai fost două sau trei seri amuzante cu Bobby Richards şi un alt amic, câteva spectacole şi cluburi de noapte. A fost o schimbare pentru Eve după Ashingdon. Dar cu cât ieşea mai mult la distracţie, cu atât tânjea mai mult să se întoarcă acasă să fie o soţie model pentru Michael.

În cea de-a unsprezecea zi petrecută în vizită la Poppy, Eve era pe punctul de a-şi suna soţul, când avu surpriza să fie chemată de el mai întâi.

Lui Michael nu-i plăcea să telefoneze, aşa că Eve, ştiind acest lucru, bănui că se întâmplase ceva ieşit din comun, sau cineva avea nevoie de ajutor.

— Michael, dragul meu, ce s-a întâmplat?

Legătura era cam slabă, abia se auzeau.

— Eve, te-ai putea întoarce mâine? S-a întâmplat ceva surprinzător!

— Despre ce este vorba? Spune-mi repede!

— Suntem bogaţi, iubito.

— Bogaţi? repetă ea.

— Este uluitor, e adevărat; tocmai am primit vestea de la avocaţii mătuşii Jane. O ştii, nu, văduva unchiului Robert, din Scoţia. Mergeam adesea la ei în copilărie.

— Da, da, repetă Eve.

— Mătuşa Jane a murit. Şi ne-a lăsat toţi banii.

— Michael! exclamă Eve. Minunat! Dar care este suma?

— Vreo patruzeci de mii de lire, zise el râzând.

Evei i se păru o sumă colosală.

— Michael, vin cu primul tren. Sper că Poppy nu se va supăra. Îmi vine să ţip de bucurie; şi dacă o voi face, ar fi mai bine să mă aflu atunci acasă.

— Iubita mea, abia aştept să te revăd! Mi-ai

lipsit teribil.

Eve închise telefonul. Apoi dădu buzna în dormitorul lui

Poppy, aflată în faţa oglinzii într-o încercare disperată de a diminua ravagiile făcute de o noapte nedormită.

— Poppy, ce crezi? izbucni Eve. S-a petrecut un miracol, mătuşa lui Michael din Scoţia a murit şi i-a lăsat lui toţi banii, vreo patruzeci de mii de lire. Suntem bogaţi acum, Poppy, voi scăpa de satul acela blestemat, ne vom muta la oraş. Vom avea o casă superbă, iar Micahel un cabinet bine dotat. Nu ţi se pare grozav?

Poppy o privi lung.

— Ce noroc ai avut, Eve! Patruzezeci de mii de lire sunt o sumă. Eu de ce naiba n-am găsit un bărbat cu atâţia bani?

Eve porni spre gară într-o dispoziţie teribilă, abia aşteptând să-l revadă pe Michael, să afle mai multe detalii despre banii mătuşii Jane.

Avea o mulţime de lucruri de discutat cu soţul ei. Avea atâtea planuri de viitor! Michael,

având atâţia bani putea acum să-şi deschidă cabinet de pediatrie la Londra, iar ea putea să-şi realizeze visurile dintotdeauna: să fie fericită cu el, să aibă grijă de casa lui.

Nu mai voia să aibă nicio legătură cu grupul lui Toffee Marsden. Acum, în viaţa familiei ei apăruse tot ce putea fi mai bun.

Ajunsă acasă, spera că Anne să fi ieşit, ca să poată discuta doar cu soţul ei. Speranţele i se confirmară.

Anne plecase cu Paddy la Brighton, iar Michael tocmai se întorsese de la cabinet.

Când îl văzu nepieptănat şi îmbrăcat într-un costum negru, oribil, nu putu să nu se arate dezamăgită, dar dezamăgirea îi trecu repede în faţa unei sume mari de bani.

— Michael, dragul meu, este extraordinar!

El o strânse la piept, încântat s-o vadă fericită.

Imediat ce i-a simţit parfumul Quelque Fleur, Michael îi spuse ce mult îi lipsise.

— Iubito, iubita mea, Eve.

— Da, iubitule, sunt a ta, murmură ea; să nu vorbim deocamdată despre bani, ci doar despre dragostea noastră. Vreau să ne iubim ca la început, Mike.

I se păru atunci că vechea dragoste pentru el reînvie, dar o fost o ultimă licărire, înainte de a muri cu totul. Michael o strângea la piept fericit.

Această stare de fericire dură toată ziua. După-amiază, Michael se despărţi cu greu de ea pentru a-şi face vizita de seară.

După cină, Anne, Eve şi Michael rămaseră în grădină până la miezul nopţii, stând de vorbă, cu stelele deasupra capetelor.

Era destul de cald încă, fiind luna august; Eve simţi că petrecea cea mai fericită zi din viaţa ei de la Pear Tree Cottage. Michael fuma şi-şi făceau iluzii în privinţa viitoarei lor vieţi la Londra.

Anne, care lua parte la discuţie cu multă însufleţire, avea chipul luminat de lună, iar Eve privind-o, o asemănă unei madone. Ce frumoasă, ce echilibrată era Anne!

Michael îi semăna în multe privinţe. Michael însă nu avea tactul, subtilitatea Annei.

— Cred că abia aştepţi să plecăm din Ashingdon, spuse Michael, punând mâna peste mâinile ei.

— Este adevărat, Mike. Cu toate astea, nu pot spune că nu mi-a plăcut casa de aici, şi mai ales, grădina.

— Eu m-am simţit foarte bine aici, mărturisi el. Londra nu mă atrage în niciun fel.

— Dar este singurul loc în care poţi duce o viaţă decentă, dragul meu, zise Eve; am putea veni aici în vacanţe, dacă ţi-a plăcut atât de mult. Dacă nu vom merge în străinătate. Mi-aş dori să văd Italia.

— Este o ţară minunată, spuse şi Anne.

— Bine, dacă Eve doreşte, vom merge şi în Italia, spuse Michael. Dar eu vă trebui să muncesc la fel de mult pentru ajunge acolo unde mi-am dorit. Un cabinet pe Queen Anne.

— Şi unde vom locui? întrebă Eve, entuziasmată.

— Tu unde ai dori? În Chelsea? Kensington?

— Mi-ar plăcea să trăim în Chelsea; va trebui să cumpărăm o casă, nu-i aşa, Mike?

— Să sperăm că vom găsi ceea ce ne dorim.

— Va trebui să mergi înainte, să munceşti în acelaşi ritm, frate, zise Anne. De obicei, acei care dau de bani renunţă la muncă.

— Eu mi-aş dori să mă specializez în pediatrie; nu voi renunţa la visul meu, o asigură Michael.

Eve simţi că discuţia aluneca spre un punct neplăcut pentru ea; se gândi că ar fi îngrozitor dacă nu va putea să-i dăruiască un copil soţului ei.

În aceeaşi seară, Eve îi împărtăşi temerea ei lui Mike, după ce făcură dragoste. El nu păru îngrijorat.

— Sigur că vom avea copii într-o zi, draga mea.

— Dar eu aş vrea să-i avem cât mai repede, dragul meu.

Mike o prinse în braţe.

— Se va rezolva şi acest lucru, iubito.

Eve îl strânse la piept.

— Mike, a fost atât de plăcut la Londra! Dar ce grozav va fi când îţi vei muta cabinetul acolo!

— Sper că voi reuşi şi asta, iubito.

— Era absurd ca un medic de valoarea ta să-şi piardă timpul la ţară, izbucni Eve.

— Draga mea, eu vreau doar fericirea ta. Dacă tu eşti fericită, sunt şi eu, oriunde m-aş afla. Important este să fim împreună. Dar spune-mi, zilele petrecute cu Poppy te-au făcut să simţi şi mai mult că sunt un tip plictisitor?

— Nici vorbă, dragul meu!

Fără să vrea, Eve îşi aminti de Lawrence Hammond, care evitase un contact fizic cu ea, rezumându-se la o prietenie platonică. În relaţia cu Michael ea simţea nevoia unei prietenii adevărate. Relaţia fizică se putea rezolva… Dar mental, ea şi Michael erau foarte diferiţi şi foarte departe unul de altul. Eve luase hotărârea să fie bună cu el, să retrăiască ceva din magia primelor zile ale căsătoriei lor.

Capitolul 6

După câţiva ani, într-o dimineaţă frumoasă de martie, Eve Graham se plimba pe strada Regent, ca să găsească un cadou pentru ziua lui Michael, când îl zări pe Lawrence Hammond, care ieşea de la Carrington.

Eve îl zări înainte ca el s-o vadă. Recunoscu imediat acea siluetă zveltă, graţioasă, cu tenul măsliniu, figura inconfundabilă de satir, deşi nu-l mai văzuse şi nici nu mai auzise de el de vreo cinci ani.

Se recunoscură cu bucurie şi discutară o vreme în faţa magazinului, interesaţi doar de întâlnirea lor, detaşaţi complet de lumea din jur, de traficul zgomotos, de lumea care trecea pe stradă, de cumpărătorii care încercau să-şi facă loc cu coatele uneori, scoşi din casă de sezonul reducerilor şi de vremea frumoasă de afară.

Eve se bucura din tot sufletul de revederea cu Hammond.

Într-o vreme, la scurt timp după căsătoria cu

Michael, regretase episodul cu Hammond şi încercase să nu şi-l mai amintească. Dar, după cinci ani de căsătorie, trecuse peste dorinţa de a fi un model de perfecţiune pentru Michael. Era deja cam plictisită şi de aceea simţi un fior văzându-l pe Hammond, amintindu-şi momentele agreabile petrecute cu el.

— Nu te-ai schimbat deloc, spuse ea emoţionată, poate eşti un pic mai slab. Tot la Malma stai?

— Nu. Nu mi-a priit clima, am suferit cumplit din cauza frigurilor, iar mai recent de dureri cumplite de cap. A trebuit să renunţ la locul acela. De fapt, în ultimii doi ani am locuit în Statele Unite.

— Lawrence, nu te-ai schimbat defel, schimbi ţările fără nicio strângere de inimă şi nu te interesează decât să faci „ceva bănuţi”. Eşti foarte bogat acum că te-ai stabilit din nou în Anglia?

— Cu siguranţă, nu. Sunt chiar neaşteptat de sărac. Am deschis o fermă în Dorsetshire împreună cu tipul cu care am lucrat în America,

Jimmy Arkwright. El a fost în armată, dar acum s-a retras. Muncim mult din greu, este o muncă sănătoasă, dar pe mine mă plictiseşte şi aş pleca oriunde.

— Dar ai un noroc teribil! exclamă Eve. Ai viaţa pe care ţi-ai dorit-o mereu; independent, fără nevastă, copii, obligaţii.

Hammond o privi critic.

— Draga mea, până şi tu ai devenit cinică? Am auzit că te-ai măritat. Tânărul Richards mi-a scris foarte entuziasmat despre eveniment. Dar apoi n-am mai aflat nimic despre tine. Ce ţi-a rezervat viaţa? Cred că ai un soţ de treabă şi copii.

Eve, care se înfiorase la vederea lui, se întristă brusc. Lăsă ochii în jos.

— Am un soţ bun, dar copii, nu.

— Eve, nu putem continua să vorbim aici, zise Hammond. Ce-ai zice de un cocteil undeva? Este douăsprezece şi jumătate. Unde mergem?

— Oriunde, răspunse ea. Sunt uimită că nu te-ai schimbat deloc, Lawrence. Dar să mergem la Fuller pentru că este mai aproape să bem o cafea.

Când se aşeză în faţa lui la masă, observă mai bine că se pripise afirmând că el nu se schimbase deloc. Lawrence îmbătrânise mult. Ridurile se vedeau acum foarte bine; probabil anii petrecuţi în clima dezastruoasă şi malaria lăsaseră urme adânci pe chipul lui, iar părul îi albise la tâmple.

Cu toate acestea era încă un bărbat atrăgător, se gândi ea. Dar nu-l mai iubea. Se întrebă chiar ce o făcuse să-l divinizeze într-o perioadă.

— Ce crezi acum despre mine? îl întrebă ea.

— Nu ştiu ce să spun. Pari neschimbată, cu toate că nu mai eşti aşa cum ai fost…

O privi apreciativ. Eve avusese întotdeauna un chip frumos, iar acum mai luase în greutate, nu prea mult ce-i drept, iar chipul i se rotunjise. Avea cearcăne sub ochii frumoşi verzi, provocatori, dar gura îi era la fel de senzuală. Era tot nemulţumită. Arăta destul de bine pentru cei douăzeci şi şase de ani pe care-i avea. Acum avea acea siguranţă care se capătă odată cu vârsta şi un farmec anume

care-l intriga. La douăzeci de ani, fusese cam exaltată.

Cu ţigara în gură, îşi scoase pălărioara de fetru şi lăsă liber părul negru, ondulat, care-i ajungea la umeri acum. Era perfect îmbrăcată cu o rochie rafinată, desigur foarte scumpă, picioarele lungi subţiri erau încălţate cu cei mai moderni pantofi, de firmă. Purta o poşetă de piele şi un colier de perle la gât.

Hammond îşi spuse că arăta extraordinar acum, faţă de acea puştoaică exaltată care-i căzuse pe cap cu şase ani în urmă. Căsătoria îi priise şi se pare că avea o situaţie materială strălucită.

— Vorbeşte-mi despre soţul tău, despre ce ai făcut.

— Ei, Lawrence, a trecut, vorba proverbului, cam multă apă pe sub pod de când nu ne-am mai văzut.

— Aşa este. Dar spune-mi: eşti fericită?

Eve ridică din umeri. Oare era fericită? Da şi nu. Mai mult nu, decât da. Dar ce motive speciale

ar fi avut să fie fericită? Cu un soţ a cărui minte sta numai a muncă în loc să se preocupe să-şi scoată nevasta la distracţii… După căsătorie, viaţa în doi devine repede o sursă de plictiseală şi trebuie căutat amuzamentul oriunde. Desigur, fuseseră şi clipe fericite. Dar nu putea să-l mintă pe Lawrence, să-i spună că era fericită. Cu doi în urmă, i-ar fi putut spune asta lui Poppy sau Bobby Richards. Dar apoi considerase că trebuia să-i fie loială lui Michael. Fusese cam demodată la început. Dar după ce plecase din Ashingdon şi venise la Londra, pierduse acest sentiment.

Trase din ţigară, uitându-se lung la el. El îi urmărea atent fiecare mişcare, degetele lungi, subţiri şi consideră că avea manichiura prea stridentă cu acel roşu sângeriu. Aceasta nouă Eve era prea artificială.

— Este cineva cu adevărat fericit? se întrebă cu glas tare.

— Probabil nu, fu răspunsul lui. Dar tu ar trebui să fii. Am uitat cum îl cheamă pe soţul tău… Bobby mi-a spus odată dar…

— Graham, zise ea, Michael Graham. Dacă vrei să mă întrebi dacă-l iubesc, dragul meu Lawrence, iubirea este un cuvânt ciudat şi nepotrivit. Desigur, tinerii îl pot folosi, dar… desigur, Michael îmi este foarte drag… dar am încetat să cred în dragostea care durează.

— O, draga mea! exclamă Hammond, clipind des. Este îngrozitor ce-mi spui. Eve pe care am cunoscut-o eu era un copil romantic.

— Şi puţin cam prostuţ, zise ea cu amărăciune. Atunci nu ştiam, acum ştiu.

— Nu sunt sigur dacă nu erai mai plăcută ca acum… zise el zâmbind.

— Mi-ai ţinut acea predică şi m-ai ajutat să mă maturizez, să mă schimb. Mă surprinde că nu-ţi mai plac acum.

— Îmi placi teribil de mult, Eve, nu m-ai înţeles. Ai fost şi eşti o tânără foarte atrăgătoare. Dar eşti un pericol public. N-aş putea avea încredere în tine. Slavă Domnului că eşti măritată şi legată de acel tip!

— Ce amuzant! îl persiflă ea. Dar nici mie nu-

mi place unde a ajuns discuţia acum.

— Ce ţi s-a întâmplat, Eve, de ai ajuns atât de dezamăgită şi de dură? Mai ales cinică? Te voi ierta şi te voi înţelege dacă mi-ai spune că-ţi place soţul tău, dar nu-l iubeşti. Mi s-ar părea normal. Dar poate că ai aventuri…

— Nu am avut şi nu am, răspunse Eve, l-am ajutat pe Michael în cariera sa, am fost foarte ocupată.

— Este normal, dar nu arăţi ca o femeie care trece prin viaţă fără aventuri. Eşti plictisită acum, Eve. O stare periculoasă la o femeie.

— Nu-ţi face probleme pentru mine, Lawrence. Am cunoscut bărbaţi interesanţi, dar niciunul nu mi-a furat minţile.

— Mda, mormăi Hammond, apoi îşi încrucişă braţele la piept şi o privi meditativ.

Ea continua să vorbească despre acel doctor, soţul ei, un tip de treabă mai degrabă, timid, devotat muncii.

Eve era reversul lui şi se plictisea.

— Michael a primit o moştenire de la o

mătuşă, şi astfel ne-am permis să ne mutăm la Londra. Avem o casă în Campden street. Acum, Michael este medic specialist.

— În ce?

— Pediatrie, îi explică Eve.

În clipa aceea, ridică ochii şi întâlni privirea lui Lawrence, iar el observă un tremur uşor al vocii şi al buzelor.

— Asta este cea mai mare problemă. Michael adoră copiii; este renumit pentru dragostea şi atenţia cu care îi îngrijeşte. Desigur, şi-ar dori propriii copii. Şi eu mi-aş dori să am copii, mai mult pentru el… dar deocamdată nu am.

— Îmi pare rău, draga mea, zise Hammond. Dar dacă nu veţi avea copii, soţul tău va găsi alinare în munca de care este atât de pasionat.

— Într-un fel. Dar mi-aş fi dorit să avem un copil. Mi-ar fi dat o preocupare, mă plictisesc să stau degeaba.

— Nu faci chiar nimic?

— Ies cu prietenele, joc bridge, m-am înscris la un club, merg la matineuri. Mai dăm petreceri,

mergem la dans, la prieteni.

— Înţeleg, zise Hammond. Unde lucrează soţul tău?

— Are cabinet pe Queen Anne şi câştigă foarte bine de anul trecut. Ne-am îmbogăţit, Lawrence.

Eve se uită la ceas şi exclamă:

— Este unu şi jumătate! Voi întârzia la masă! Iar după-amiază îl voi cunoaşte pe ultimul protejat al soţului meu.

— Ce fel de protejat?

— Un chirurg foarte tânăr, bine pregătit, interesat de pediatrie, pe care l-a cunoscut în străinătate. Acest Rayne va împărţi cabinetul cu Michael. Are ceva bani, Michael îi prevede viitor strălucit.

— Aha! exclamă Hammond ieşind cu ea din cafeneaua Fuller. Prevăd că vor fi probleme.

— De ce natură?

— Doamna Michael Graham îl va seduce pe tânărul chirurg.

— Nu te prosti! exclamă Eve. Dacă voi avea

aventuri extraconjugale, nu vor fi cu acest individ. Rămas-bun, Lawrence, mi-a făcut plăcere să te revăd.

— La revedere, draga mea, sunt sigur că ne vom mai întâlni. Ai grijă de soţul tău, fii drăguţă cu el.

— O, da, râse ea.

Lawrence plecă, iar ea făcu semn unui taxi în care urcă, întrebându-se dacă şi acest Rayne era la fel de plictisitor ca toţi prietenii lui Michael.

Casa pe care Michael o cumpărase în oraş după ce renunţase la cabinetul din Ashington era una din multele aflate în Bedford Gardens, Campden Hill. Liniştită, demnă, cu uşile şi ferestrele stil georgian. Era o casă frumoasă care dădea impresia de sobrietate, dar plină de farmec. Era o amintire plăcută a unor vremuri apuse. În spatele ferestrelor te aşteptai să vezi arzând lumânări graţioase, din ceară adevărată, să simţi mirosul parfumului Pout-Pourri, să auzi foşnetul crinolinelor de mătase, sau muzica unui clavecin.

Acum, casa aparţinea Evei şi soţului ei,

Michael Graham şi începuse să capete o notă modernă. Mai existau desigur scaune vechi şi mese, litografii, frumoase covoare persane, dar toate acestea îşi pierduseră frumuseţea şi strălucirea puse în umbră de splendoarea lucrurilor moderne. Lui Michael îi plăcea frumuseţea tăcută a lucrurilor vechi. Şi Evei îi plăcea, dar se lăsa atrasă şi de şarmul lucrurilor moderne.

Michael nu se opunea la niciuna din iniţiativele ei. Casa arăta fermecător, era originală, când Eve termină decorarea ei şi Michael, care era în esenţă un om simplu, fu chiar uimit de aspectul, de aerul nou pe care-l căpătase casa.

La început, entuziasmul moştenirii căpătate îl făcuse să-şi dorească o casă în Wimple street, unde să aibă şi cabinetul. Dar gândindu-se mai bine, Michael preferă să aibă cabinetul în afara casei. I se părea mai bine astfel. Aşa că transformaseră casa abia cumpărată în reşedinţă şi timp de şase luni Michael nu lucră deloc.

Deveni asistent la un spital de copii din Londra. Mergea la spital două după-amieze pe săptămână şi munca îl pasiona.

Evei i se părea o afacere foarte proastă. Îl voia propulsat direct în vârful piramidei, dar el prefera să urce încet şi sigur.

Şansa i se ivi abia după un an, printr-un cunoscut medic care avea cabinet în Queen Anne şi făcea parte din conducerea spitalului în care lucra el. Acesta îi ceru să-l înlocuiască pe perioada de vară pentru a putea să plece în concediu. Michael acceptă bucuros. Dar medicul nu mai reveni la spital, murind în timpul unei excursii în Italia.

Michael îi luă locul, dar şi cabinetul din Queen Anne.

Acestea toate se petrecuseră cu un an în urmă. Doctorul Michael Graham deveni o persoană foarte ocupată, cu perspectiva de a deveni unul dintre cei mai renumiţi pediatri. Îşi consolida rapid situaţia. Ştia să lucreze cu copiii, aşa că i se duse vestea imediat. Copila unui înalt

funcţionar care fusese tratată de mulţi doctori înainte şi nu mai suporta să fie nici măcar atinsă de un medic sau de o asistentă, îl lăsă s-o consulte, după ce Michael îi spuse o poveste hazlie despre Paddy Flaming. Copila nu vru să-l mai lase să plece. Michael rămase în casa aceea timp de trei zile şi o salvă. Vestea înconjură Londra.

Eve ştiu că mare parte din progresul făcut în carieră se datora dragostei lui pentru copii. Era mândră de el.

Cu toate acestea, doctorul Michael Graham, care pentru mamele disperate ale multor copii era marele salvator, făcătorul de minuni, rămânea pentru Eve acel bărbat obişnuit, tăcut, încet, pe care-l iubise la început, şi cu care se măritase.

Succesul lui însemna bani, prieteni influenţi, distracţii. Dar după ce entuziasmul ei se mai potoli, lucrurile reintrară în normal.

Michael era la cabinetul său un magician. În casa lor era doar soţul; bun, blând, răbdător, generos, dar fără a avea forţa, personalitatea, sau geniul care să facă o femeie să-l iubească.

Eve nu-l mai iubea de mult, nici nu-i mai căuta compania. Era prea obişnuită ca Michael să vină acasă, să stea de vorbă cu ea în camera de zi, să-şi fumeze pipa în tăcere.

Era convinsă că Michael devenise şi mai tăcut şi mai introvertit de când devenise o personalitate în lumea medicală. Părea să-şi cheltuiască acolo toată energia mentală şi vitalitatea şi nu mai avea nimic pentru ea în afară de devotament.

O irita în mod constant.

Ea era o persoană care-şi exterioriza sentimentele şi-i plăcea ca şi ceilalţi să facă acelaşi lucru.

Michael nu era un bărbat care să poată străluci în ochii ei. Îi plăcea să se ascundă de ochii lumii, refuza să se lase fotografiat, nu suporta să fie punctul de atracţie la o petrecere, lucru care pe Eve o irita peste măsură.

Michael nu-i putea împărtăşi interesul pentru muzică, lectură, nu putea participa la veselia unei petreceri, sau a vreunui spectacol de varietee, la

care-l ducea ea. Era doar Michael şi nu-l putea transforma în vreun fel.

Acum încetase să mai încerce. Iar el nu mai credea că Eve era numai a lui. Era stăpâna, doamna casei sale, fermecătoare, frumoasă, strălucitoare, o bună gazdă.

O putea săruta, mângâia, face dragoste cu ea, dar Eve nu-i mai aparţinea de mult. De fapt, şi el încetase să-i mai pretindă ceva. Tocmai aceasta era problema. Se despărţeau încet, dar sigur.

Ea avea multe angajamente sociale, dar el era prea ocupat s-o mai însoţească după orele lungi de spital, aşa că se ducea singură.

Nu prea se certau. Eve avea prea mulţi prieteni şi era mereu invitată, aşa că nu avea timp să mai fie dezamăgită de el. Era plictisită de el, dar el era drăguţ şi o iubea, aşa că ea îi era, totuşi, credincioasă.

Eve deveni cinică şi dură, aparent, dar sub acea pojghiţă de gheaţă era aceeaşi idealistă, ardentă, după cum avea să descopere.

Era fericită că avea un cerc de prieteni

inteligenţi şi amuzanţi. Teatrele îi reţineau pentru moment atenţia.

Organiza mici serate pe teme teatrale în casa lor, încuraja pe cei care doreau să se afirme în teatru să participe la ele, organiza serate literare.

Michael nu lua parte la aceste serate şi nici nu pretindea că-i plac, dar se bucura că soţia sa avea o preocupare. Pentru el era o tragedie că aveau gusturi atât de diferite, dar nu putea să-i spună şi suferea în tăcere. Uneori i se părea că este căsătorit cu o străină. Acea tânără dulce, bună, drăguţă cu care se căsătorise, era atât de diferită de această Eve, cu care nu mai avea nimic în comun. El nu mai avea ce să-i ofere.

Banii pe care-i câştiga, moştenirea primită de la mătuşa sa îl făceau să-i poată oferi orice soţiei sale, fără limite. Aveau acum patru servitori, ba chiar voiau o casă mai mare.

— Mi se pare o prostie să stăm doar noi doi într-o casă mai mare ca asta, fusese părerea lui.

În spatele cuvintelor lui se afla de fapt, marea tragedie. Erau doar ei doi.

Michael îşi dorea din tot sufletul să devină tată. Şi Eve şi-l dorise la început, doar pentru noutatea de a deveni mamă, pentru a avea un copil care să-i ocupe timpul, s-o amuze. Dar acest lucru nu se întâmplase.

Eve se gândise la soartă, apoi observase că soţul ei se simţea neîmplinit din acest motiv şi se aruncase cu şi mai multă ardoare în munca sa.

Singura ei prietenă adevărată rămânea cumnata ei, Anne Flaming. Dar, din nefericire, nu se mai vedeau aşa de des. Humphrey Fleming nu mai fusese trimis în străinătate, ci la Spike Island, destul de departe de Londra, ceea ce însemna că se vedeau foarte rar.

Eve nu prea intra în legătură cu colegii lui Michael. Invită o dată sau de două ori pe câţiva dintre ei cu soţiile, dar se plictisi cumplit în lumea medicală.

Iar acum era şi mai plicitisită, numai la gândul că urma să-l cunoască pe noul coleg al lui Michael, doctorul Rayne, de care soţul ei era atât de entuziasmat. Iar dacă Michael se entuziasma

de cineva, acela trebuia să fie o persoană plictisitoare, era lucru ştiut pentru ea.

În ochii ei, acest Rayne trebuia să fie un al doilea Michael.

Eve luă masa singură: supă de pui, sufleu şi compot.

— Vreau să serveşti ceaiul la patru şi jumătate, Parker, îi spuse ea servitorului. Domnul va aduce un invitat după-amiază.

— Foarte bine, doamnă, răspunse acesta.

Eve îşi aprinse o ţigară, apoi se duse în living, să vadă dacă focul era aprins. Deşi era martie, vremea era destul de rece. Focul ardea şi atmosfera era foarte plăcută acolo. Uşile încăperii erau permanent deschise. Vara, încăperea era frumos luminată de soare, având ferestre la ambele capete; transformaseră două încăperi în una mai mare.

Eve alesese draperii din mătase de culoarea ambrei, iar pe pereţi se puteau admira patru tablouri în ulei pe care le cumpăraseră de la Paris. Mai aduseseră de acolo şi câteva piese de

porţelan, o măsuţă Chippendale, un vas Lalique, două sau trei fotolii mari, îmbrăcate în mătase tot de culoarea ambrei, iar pe una din pernele sofalei se afla o capodoperă, o păpuşă adusă de la Veneţia, care părea aproape umană, cu faţa prelungă, palidă, ochii de culoarea atunci, gura cu buze răsfrânte şi generoase. Era îmbrăcată extravagant, într-o rochie de catifea neagră, cu multe bijuterii, cu pălărioară neagră, plete blonde.

Lângă şemineu se afla o bibliotecă Chippendale, plină de volume legate în piele; câteva scaune stil, o măsuţă joasă pe care se afla o lampă foarte modernă, care contrasta în mod plăcut cu restul încăperii, câteva bibelouri de jad şi desigur, pianul Evei întotdeauna cu capacul ridicat, ca şi gramofonul acesteia.

Era o încăpere fascinantă, plină de contraste. Dar Evei îi plăcea.

Era camera ei preferată. Şi uneori se simţea ca păpuşa ei veneţiană, foarte plictisită; nu avea nimic de făcut decât să stea întinsă pe canapea, să fie frumoasă şi odihnită.

Se duse în dormitor să se odihnească puţin, înainte de a se schimba şi se gândi la Lawrence. Îşi dorea să fie din nou îndrăgostită de el. Dar nici n-ar fi vrut să repete experienţa cu el.

De acum, dormea separat de Michael. Acesta fusese foarte afectat la început, dar ea sugerase că este foarte nervoasă, că nu mai poate dormi în aceeaşi încăpere cu cineva care suspină, tuşeşte şi respiră. Michael o lăsă să facă aşa cum voia.

Dormitorul Evei era una din cele mai frumoase încăperi ale casei. O decorase exotic. Era o încăpere bizară, în culori de negru şi stacojiu. Covorul era negru, uşile vopsite în stacojiu, un divan dublu cu aşternuturi stacojii. Una sau două litografii. Măsuţa de toaletă era plină de cutii, sticluţe, sprayuri, pudre, creme, nimicuri pe care de obicei o femeie le foloseşte pentru a-şi desăvârşi toaleta.

În încăpere se mai afla un dulap stacojiu în perete, unde Eve îşi ţinea toaletele elegante. Eve cheltuia foarte mult pentru îmbrăcăminte. Îşi cumpăra rochiile de la Paris, ciorapii şi mănuşile

de la Jay. Era o tânără foarte cheltuitoare. Dar nu şi extravagantă. Nu voia să-l ruineze pe Michael.

Îi plăceau cursele de cai şi jocul de cărţi, bridge sau pocher la club. Şi cu toate astea se simţea foarte plictisită. Îi lipsea ceva în viaţă şi ştia asta.

La patru şi jumătate, după ce făcu baie, reveni în camera de zi fumând, aşteptându-l pe Michael şi pe prietenul său.

Deodată, se auzi motorul unei maşini; era maşina lui Michael. El avea un Crossley cu şofer, iar ea un Sunbeam de două locuri. Ducea o existenţă fericită, sau cel puţin aşa ar fi trebuit să fie.

Auzi voci pe scări, apoi pe Michael care râdea.

Acesta intră în camera de zi cu amicul său. Michael era neschimbat; înalt, blond, elegant îmbrăcat, cu un costum croit foarte bine.

Eve abia îl privi. Spuse:

— Bună, Mike.

Se uită în schimb la bărbatul cu care venise.

Imediat dădu uitării plictiseala, nemulţumirea, deveni alertă, vigilentă, „intră în priză”. Era un tip interesant, cu o figură care promitea multe.

Se deosebea total de soţul ei.

— Sunteţi domnul Rayne, aşadar, zise ea, întinzându-i mâna.

— Da, el este Rayne, interveni Michael.

— Bună ziua, doamnă, zise Rayne luându-i mâna.

— Vă rog să luaţi loc, îl pofti Eve.

— Şi să serveşti o ţigară, adăugă Michael.

— Vă deranjează dacă nu iau loc imediat? Nu suport să stau jos. Doamnă Graham, vă deranjează dacă admir lucrurile aflate în aceasta încăpere? îmi place să fac asta.

Ea îi observă zâmbetul dezarmant care îi dădea un aer uşor ghiduş şi-i marca ridurile fine din colţul ochilor. Avea o gură ciudată ca a unui faun, se gândi ea, cu buze făcute anume pentru a şopti vorbe secrete… era un bărbat fără astâmpăr. Cu mâinile în buzunare, străbătu încăperea în sus şi în jos, părând să-i placă lucrurile adunate acolo

de ea.

O făcu să se simtă bine în prezenţa lui, ca şi cum s-ar fi cunoscut de mult... Era un bărbat dinamic, aşa obişnuia să spună Michael despre el. Un entuziast; vorbea cu un timbru scăzut, dar interesul era prezent în glasul lui.

— Vă place Lalique? o întrebă. Şi mie. În câţiva ani, aceste lucruri vor avea valoare foarte mare. O, dar vorbesc prea mult, opriţi-mă, doamnă Graham.

— Te rog să te simţi ca acasă şi să vorbeşti cât doreşti, Rayne, aici nu suntem la spital, interveni Michael.

Eve prefera să tacă. Ea, care nu rămânea niciodată în pană de idei, de vorbe... îl urmărea pe bărbatul minunat, care apăruse în casa ei.

Când Parkes veni cu ceaiul, Rayne văzuse deja totul.

— Herrick. Grozav! Nimeni nu este mai bun ca el. Nu ţi-a plăcut „Julia”? Este al tău, Graham? îl întrebă pe Michael, arătându-i volumul de poezie.

— Nu, al soţiei mele, zise acesta. Mie nu-mi place poezia, dar pe Eve o pasionează.

— Cântaţi la pian, doamnă? Aşa mi-a spus Michael. Trebuie să-mi cântaţi!

Ea zâmbi. Se simţi fără suflare dintr-odată. Era în faţa unui bărbat extraordinar de vivace, a cărui minte aluneca foarte uşor de la un subiect la altul, fără niciun efort. Dar nu făcea asta vorbind fleacuri; ştia multe din variate domenii. Deja recita din memorie poemul preferat, „Julia”. O întrebă dacă-i place Cesar Franck. Sau dacă putea să-i interpreteze Corala şi Fuga. Dacă ştia ceva despre muzica rusească. Eve începu să-şi revină şi în scurt timp îi răspunse, trezită parcă la viaţă de vioiciunea lui.

Era intrigată de figura lui, de temperamentul lui vulcanic, de personalitatea lui. Era foarte palid, avea un ten de culoarea fildeşului. Mai apoi, după ce-l cunoscu mai bine se obişnui cu el, aşa fără culoare; doar când îi era foarte cald se aprindea la faţă. Avea părul drept, negru, cu firul foarte gros, o frunte înaltă de om inteligent. Maxilarele îi erau

destul de înguste, bărbia mică iar buzele ca de faun, care-i atrăseseră atenţiade la început puneau în evidenţă ochii cei mai vii pe care-i văzuse vreodată. Erau negri, străluceau de sub sprâncenele drepte, înguste.

În timpul ceaiului, discutară despre artă, muzică, lumea cunoscută şi cărţi. Michael intervenea arareori.

Când şi când, Graham se întorcea spre el şi-l întreba:

— Tu ce crezi, Graham?

Michael, cu ochii lui blânzi, spuse fixând-o pe soţia sa:

— Mai bine întreab-o pe Eve, ea este creierul familiei.

Rayne pufnise în râs şi o privise pe Eve.

— Soţul dumitale este prea modest, nu crezi?

— Asta îi repet şi eu tot timpul, răspunse Eve. Aş vrea să-l mai trezeşti la realitate, domnule Rayne.

— Nu-i place să fie trezit, zise Rayne. Este cel mai bun în profesia sa.

— Dar, în afara profesiei… se trezi Eve spunând, dar se opri imediat.

Rayne îi aruncă o privire rapidă, se uită apoi la Michael şi se întrebă ce fel de viaţă duceau cei doi. Eve îi întinse tabachera. El luă o ţigară şi şi-o aprinse, privind-o lung.

Fusese uimit să descopere că Graham avea o astfel de soţie. Avea toată admiraţia pentru el ca medic, îl cunoştea ca un om integru. Se gândise că avea o soţie demnă de el, puţin mai prostuţă, femeie de casă. Nu-şi putea explica de ce gândise astfel. O văzuse cu surprindere pe această tânără femeie frumoasă, emancipată, inteligentă, avea mult farmec şi era amuzantă. Privi lung figura ei prelungă, trupul zvelt. Îi plăcea rochia cu care era îmbrăcată; un voal georgette verde, cu o dungă subţire de blăniţă la manşete.

Fusta îi ajungea până la genunchi, picioarele lungi, subţiri, se vedeau în ciorapii transparenţi de mătase. Avea picioare mici, încălţate în pantofiori de satin, cu tocuri foarte înalte. O găsi provocatoare, fascinantă, cu gura ei mică, buzele

răsfrânte, cu ochii care păreau că râd. Avea un cap perfect; părul castaniu închis, aproape negru, ondulat, strâns la spate ca al unei şcolăriţe, gâtul lung şi alb.

Cei doi soţi nu aveau nimic comun. Nicholas Rayne era sigur de asta.

Graham era un bărbat de treabă, dar timid şi retras, stângaci.

Eve strălucea, era o plăcere s-o priveşti.

Graham se mulţumea să stea s-o privească.

— Vino să cânţi pentru noi, domnule Rayne, îl invită Eve.

El îşi trecu degetele peste claviatură. Eve se întoarse pe sofa şi-şi aprinse o ţigară, urmărindu-l. Michael îşi umplea pipa.

În clipa în care Rayne începu să cânte, Eve simţi că era un muzician înnăscut. Apoi îşi aminti şocată că acest bărbat era tot medic. Un chirurg cu aceeaşi profesie ca soţul ei. Dar ce diferit era de acesta!

Eve îi privi mâinile lungi, cu degete subţiri, mâini de artist.

Acordurile care deschideau „Island Spell” ajunseră într-un crescendo, Eve parcă auzea apa curgând dintr-o cascadă. Intensitatea pasională a crescendoului dinainte de final, tumultul apei… Valuri, apoi o tăcere bruscă, nefirească. Un geamăt parcă, un suspin, apele descătuşate brusc de sub puterea unei vrăji.

Eve nu spuse nimic. Nici nu ştia cum ar fi fost mai bine să reacţioneze.

Rayne o privi cu o sprânceană ridicată.

— Mă tem că nu prea ţi-a plăcut, zise el.

Eve îi răspunse abia şoptit:

— Nici vorbă, a fost o piesă adorabilă. Sunt foarte impresionată.

— În acest caz, mă bucur că ţi-a plăcut.

Privirile li se întâlniră. Se înţelegeau din priviri. Iar Rayne ştiu că în pofida aerului ultramodern, a gurii vopsite cu un ruj prea colorat şi a similarităţii absurde cu acea păpuşă veneţiană, Eve Graham era o artistă, avea trăiri, simţiri. Era umană. Putea să simtă. Observă lacrimile din ochii ei. Este o femeie

temperamentală, nefericită, se gândi el. Nu-i trebuia un bărbat ca Graham. Ce dezastru!

Apoi reveni cu privirea asupra claviaturii şi începu un cântec gitan rusesc.

Starea de spirit a Evei se va schimba odată cu aceasta, ştia prea bine. Eve îşi recăpătă culoarea din obraji, lacrimile i se uscară pe gene. Începu să străbată încăperea, abandonându-se muzicii. Ar fi vrut să danseze cu el.

Rayne era un cunoscător al muzicii, poeziei, ritmurilor. Acest Rayne era un bărbat incitant, aşa cum nu văzuse niciunul până atunci. O tulbura mental şi fizic, era incitant. Se imaginã în braţele lui abandonându-se ritmurilor pe care el le cânta.

Deodată ca un duş rece auzi vocea lui Michael, mult prea egală:

— Rayne, eu trebuie să fiu la spital la şase. Vii cu mine?

Vraja se rupse. Eve îşi aminti brusc că nu era sub imperiul vrăjii, că era doar Eve Graham, că se afla în salonul casei ei. Bărbatul acela blând era soţul ei, iar Nick Rayne era chirurgul cu care

acesta împărţea cabinetul.

Rayne se ridică imediat şi-şi aprinse o ţigară, fără a se uita la Eve.

— La spital, la şase, zici? Da, Graham, ai dreptate. Mă poţi lăsa în apropiere?

Eve zise imediat din impuls:

— Nu vrei să cinezi cu noi? Am fi încântaţi!

Michael o susţinu:

— Da, ar fi o idee grozavă!

— Sunteţi drăguţi, zise Rayne.

Eve simţi că inima începe să-i bată mai tare. Se simţi dintr-odată ridicol de fericită. Va fi o seară minunată, vor asculta muzică.

Privi pentru o secundă în ochii întunecaţi ai bărbatului şi-i veni ideea să-i sugereze lui Michael ca Rayne să se mute la ei o vreme. Ce idee! Era un bărbat prea atrăgător. Dar nu asta îi lipsise ei până acum? Nu asta voia? Un suflet pereche? Rayne era şampania vieţii pentru ea. Totul fusese atât de lipsit de strălucire până acum, de sordid. Dar viaţa deveni dintr-odată foarte interesantă pentru ea.

* * *

Nicholas cină cu familia Graham în seara aceea. A fost o cină plăcută, specială, după luni de mese obişnuite, singuratice în apartamentul său din Carl’s Court. Desigur, mai avea prieteni, mai ales doamne, care-l găseau foarte plăcut, cum era Mary Caley, soţia unui alt coleg. Era o femeie inteligentă, care cânta la vioară, plină de viaţă, capabilă să păstreze o prietenie cu un holtei. Nu erau multe femei ca ea. De obicei, toate erau gata să-i cadă în braţe, dar prietene ca Mary erau rare.

Mary era o femeie ocupată, cu o viaţă socială activă, dar el, deşi o revedea cu mare plăcere, nu exagera cu vizitele în casa ei.

Era un bărbat care trecea foarte uşor de la o stare la alta. Aşa cum se întâmplă cu bărbaţii nervoşi, temperamentali, el oscila între pesimism şi zborurile spre înălţimi. Câteodată, prefera să se închidă în faţa lumii, să se abandoneze deprimării. Lumea era ameninţătoare pentru el atunci; viaţa

era mizeră, dragostea superficială, entuziasmul lui obişnuit dădea loc la disperare. Dar aceste indispoziţii nu durau mult şi le depăşea cu vitalitate şi energie, aducând o notă proaspătă vieţii sale şi celor din jur.

Avea perioade în care simţea că-şi pierde minţile. Atunci era disperat să aibă mulţi amici în jur, să fie iubit de femei.

În acele momente, prietenia sinceră pe care i-o oferea Mary Caley nu-i mai era de folos. Voia pe cineva vulcanic, iraţional ca el.

Nu voia să se însoare, deocamdată. Nu avea destui bani să întreţină o femeie. Iar dacă se căsătorea, nu putea fi fericit decât dacă ducea o viaţă de lux, dacă-i oferea totul soţiei sale. Oricum, nu era sigur că ar putea rămâne fidel unei singure femei. Ar putea s-o iubească, s-o adore, dar va rămâne psihic tot timpul amantul ei. Devenea slab şi vulnerabil în faţa unei femei frumoase.

Eve Graham i se părea interesantă; i se păru fermecătoare în seara aceea; chiar cântară

împreună. Descoperi că avea o voce plăcută.

Eve îl ului puţin. Era tânără, frumoasă, avea multe calităţi pe care le expunea în faţa lui cu entuziasm; Nicholas, care cunoştea psihologia feminină, ştia să deosebească talentele ei reale de cele afişate doar de dragul lui. Femeia îl amuza, era frumoasă şi isteaţă.

Nicholas părăsi casa soţilor Graham trist pentru amândoi soţii. Îi plăcea pe amândoi, pe fiecare în felul său.

Graham era un tip taciturn, placid, neinteresant, suferea din cauza soţiei, care-l punea în inferioritate.

Ea era plictisită peste măsură. Nu le dădu prea multe şanse împreună.

Graham era un om de treabă, dar nu era vina lui că nu se potrivea cu soţia sa.

A doua zi, la spital, Graham îi spuse:

— Ar trebui să vii mai des la noi, Rayne; soţiei mele i-a plăcut cum cânţi la pian. Simte lipsa muzicii pentru că eu, din păcate, nu am nici ureche muzicală.

Nicholas îl privi stânjenit.

— Este o invitaţie foarte… Decentă, Graham, mulţumesc pentru asta.

Dar trecură câteva zile înainte să revină în casa din Bedford Gardens. Apoi, într-o dimineaţă când începuse consultaţiile, Eve îl sună:

— Ţi-a spus Michael să vii la noi să ascultăm muzică oricând îţi face plăcere?

— O, da, este foarte amabil din partea voastră, doamnă Graham.

— În acest caz ce zici de seara asta?

El ezită la început, apoi acceptă invitaţia. De fapt, de ce nu? îi plăcea să cânte la pian, iar Bechsteinul ei era o comoară, Eve era o companioană foarte plăcută. De ce să se teamă? Era soţia amicului său. Doar nu se ducea să facă dragoste cu ea! Pe moment, se gândi dacă şi ea îl dorea.

— Desigur, voi veni cu plăcere, doamnă Graham.

— Minunat! În acest caz, te aşteptăm după ora şapte.

Seara fu foarte agreabilă, aşa cum anticipase. El cântă la pian, Eve îl acompanie. Apoi ascultară „simfonia a cincea” a lui Beethoven, la gramofon. Eve era deschisă, prietenoasă. Michael tăcut, aşa ca de obicei. Eve abia observa că se afla acolo. Doar el încerca să-l atragă în discuţie.

La ora zece, Michael fu chemat la un caz urgent, iar cei doi mai petrecură o oră singuri.

Renunţară la muzică.

Discutară, fumară.

Eve arată mai mult ca oricând ca o păpuşă veneţiană, se gândi Nicholas. Era îmbrăcată într-o rochie din catifea neagră cu perle în jurul gâtului, două orhidee pe umăr. Era o plăcere s-o priveşti.

Îi vorbi despre părinţii ei, despre căsnicia cu Michael.

El o ascultă cu interes apoi se ridică brusc.

— Aşadar, este posibil să te căsătoreşti de tânăr şi să nimereşti bine, conchise el.

— Căsătoria nu poate fi un succes la nicio vârstă, spuse ea.

— Nu este un mod cam cinic de a vedea lucrurile?

— Nu este adevărat? De ce nu te-ai căsătorit?

— Pentru că nu-mi pot permite.

Ea îl privi uşor neîncrezătoare.

— Mă întreb care este motivul real.

— Care ar putea fi? o întrebă el.

— Faptul că ştii prea bine că foarte puţini bărbaţi şi femei se pot iubi pentru totdeauna şi pentru ei căsătoria devine curând o greşeală.

— Poate, dar oamenii inteligenţi nu încep prin a se iubi.

— Există oameni sensibili?

— Poate, dar îi prefer pe cei amuzanţi.

Ea începu să râdă. Dar se gândi că Michael era un bărbat sensibil, cu toate că nu era deloc amuzant.

— Nu crezi că este o crimă să plictiseşti pe cineva? o întrebă Nicholas.

— Sunt de acord cu tine, mărturisi ea.

Surprinse amărăciune în glasul ei; nu voise să intre în amănunt cu viaţa Evei. Graham îi era

prieten. Îşi spuse că trebuia să se oprească, pentru că altfel începea să flirteze cu soţia lui Graham, şi nu era bine.

Eve întrezări şi ea primejdia, dar continuă:

— Apropo, duminică este ziua de naştere a lui Michael. Vrei să vii la petrecerea pe care o voi organiza? S-ar putea să fie plictisitoare, dar… Va mai veni Ronald Paynter, pictorul, cu soţia, dansatoarea Jeanne Allen, doctorul Coleman, cel mai bun prieten al lui Michael, părinţii mei… O să încercăm să facem o seară veselă. Oricum, va trebui să vii să ne cânţi ceva.

Nicholas îşi mai aprinse o ţigară. Îşi propusese să nu se vadă prea des cu Eve Graham, iar ea îl poftea la petrecere.

— N-o poţi aduce şi pe amica ta violonista, doamna Caley? îl tatonă Eve.

— A, se înveseli Nicholas, ar fi foarte plăcut. Mary se va bucura să vă cunoască.

— Este o femeie frumoasă? întrebă Eve.

— Nu, răspunse Nicholas scurt.

— Fascinantă?

— Este o femeie foarte plăcută. Muziciană desăvârşită, lingvist, o cunosc de mulţi ani. Mereu îi reproşez că are nasul roşu, că are un temperament necontrolat, dar are un farmec anume şi foarte mulţi prieteni.

— Cred că-mi va plăcea, zise Eve. Dar ea?

— Şi ea te va plăcea, sunt sigur.

— Atunci, o vei aduce duminică?

— O voi invita.

El se aşeză din nou pe sofa şi luă păpuşa veneţiană în braţe. I se părea o copie la scară redusă a Evei.

— Mamă şi fiică, zise el.

— Dumnezeule! exclamă Eve. Sunt mama acestei făpturi?

— Nu, eşti fiica ei. Pare mai bătrână. Dar semănaţi mult.

Amândoi începură să râdă.

Eve urmări degetele lungi ale lui Nicholas care răvăşeau părul păpuşii, şi-şi dori dintr-odată ca acele mâini să-i mângâie gâtul, părul.

Se ridică, tulburată. „Sunt soţia lui Michael,

este o nebunie ce gândesc. Ar trebui să-mi fie ruşine”.

Dar Rayne o tulbura teribil de mult. Puse o placă la gramofon; era Bach. Simţi dintr-odată că voia ceva pasional.

Când se întoarse Michael, îi găsi discutând despre muzica lui Bach.

După trei luni, într-o noapte, Michael intră în dormitorul soţiei sale să-i spună noapte bună. O privi lung. Era foarte frumoasă în pijamaua din crepdeşin. Era destul de târziu, iar ea nu se culcase încă. Singura lumină din încăpere venea de la o lampă aflată pe noptieră. Camera în nuanţe de stacojiu şi negru era frumoasă şi misterioasă.

Iar Eve era şi ea la fel de frumoasă, dar şi misterioasă pentru bărbatul care era soţul ei de cinci ani. Mult prea misterioasă. Nu ştia nici acum prea multe despre ea. Câteodată avea voie s-o mângâie, s-o strângă în braţe, dar şi atunci gândurile ei erau aiurea, niciodată la el. De mult încetaseră să mai aibă discuţii intime.

Adesea, Michael se întreba ce gândea oare

soţia lui? În seara aceasta, ceva anume îl făcu să zăbovească mai mult în camera ei. De obicei, o săruta să-i spună noapte-bună şi se ducea în camera lui, care era alăturată.

Avea o cameră în stil spartan, doar cu un pat Chippendale, un dulap şi un scaun. Nu-i plăcea să doarmă pe divan, aşa cum era modern.

— Ei bine, draga mea, începu el. Tuşi, apoi se aşeză pe marginea patului ei exotic.

Ea căscă şi-şi ridică privirea din carte.

— Noapte bună, Michael.

— Asta este tot?

Ea îi aruncă o privire piezişă. De regulă, el nu-i cerea mai mult. Eve nu era pornită împotriva soţului ei căruia, de fapt, nu avea ce să-i reproşeze. În felul ei, nu-şi pierduse afecţiunea pentru el.

— Ce altceva mai vrei? începu ea să râdă.

— Nimic. Apoi, deodată, el o prinse în braţe, aşezându-şi capul pe umărul ei. Cu toate că te doresc în permanenţă, draga mea.

— Eşti un prostuţ, zise Eve, răvăşindu-i părul

şi aşa ciufulit.

El continuă să-şi ţină capul pe umărul ei.

— Eve, uneori mă simt teribil de deprimat.

— Tu? îl întrebă ea surprinsă. Fusese convinsă că soţul ei nu cunoştea deprimarea, dar nici entuziasmul. Din ce cauză?

— Simt că ne-am depărtat mult.

— Altă prostie! exclamă ea.

— Dar aşa este. Nici nu prea te mai văd.

— Michael! exclamă Eve. Ce naiba vrei? Doar nu-mi faci vreo scenă?

— Eu nu fac scene în general, spuse el. Când Michael ridică încet capul, ea observă cu uimire că avea lacrimi în ochii lui albaştri. Nu suporta gândul că Michael ar fi nefericit. De fapt, nu-şi dăduse seama niciodată că ar fi chiar aşa cum spunea el. În acelaşi timp nu avea putere să-l consoleze. Nici nu avea chef să facă dragoste cu el. Se gândi ce greu i-ar fi dacă Michael ar deveni un tip insistent. Îi accepta momentele emoţionale din datorie, din afecţiune, dar dacă i-ar fi cerut şi ar fi insistat totul ar fi devenit tragic. Ar fi trebuit

să se despartă de el, să-l facă să sufere, spunându-i că nu-l mai vrea ca iubit. Ura această idee.

— Mike, ce este, dragul meu? Spune-mi!

El continua să stea cu privirea în podea. Nu-i mai vedea lacrimile din ochi, dar ştia că existau. Întinse mâna, atingându-l pe braţ.

— Mike, ce este cu tine? repetă ea.

El se întoarse şi o privi.

— Chiar nu ştiu. Numai că în seara asta simt că te iubesc mai mult ca oricând, dar tu nu mai ai sentimente pentru mine.

Eve lăsă ochii în jos. Roşi.

— Nu este aşa, ştii că te iubesc.

— Eve, nu mai insista. Nu te învinuiesc de nimic. Înţeleg însă că te-ai săturat de mine.

— Michael! exclamă Eve.

— Nu-i nimic, draga mea. O luă în braţe şi o sărută pe obraji. Nu poţi lupta împotriva sentimentelor. Nici eu împotriva iubirii pentru tine.

— Mike, nu este adevărat, eu te iubesc.

— Dar nu aşa ca atunci când ne-am căsătorit.

Ea se lăsă sărutată, ţinută în braţe. Obrajii ei erau încă roşii, iar ochii plecaţi. Înima îi bătea repede. Michael continua să-i vorbească, el care de obicei era foarte tăcut.

Eve realiză pentru prima oară în toată viaţa lor de oameni căsătoriţi că nu era un tip atât de placid, sau insignifiant, aşa cum îl vedea ea, că devotamentul ei nu era de-ajuns. Michael voia să fie iubit. Era nefericit din cauza ei.

Începură să facă dragoste, dar Michael simţi că Eve era oarecum ostilă, poate inconştient.

Fu cuprins de o stare incontrolabilă de deprimare, de durere, de resentimente faţă de viaţă. Nu iubise vreo altă femeie în afară de ea. Eve se căsătorise cu el, i se dăruise cu frumuseţea, cu meritele ei. El devenise un medic de succes. Era bogat, avea faimă. Dar în seara aceasta simţea deşertăciunea acestor lucruri. Asta pentru că o pierduse pe Eve, pe tânăra şi pasională Eve, care fusese totul pentru el.

Renunţă să mai facă dragoste cu ea o sărută pe obraz şi-i spuse:

— Noapte bună, draga mea, este mai bine să plec.

— Mike, nu vreau să te simţi nefericit. Te iubesc. Nu te-am mai văzut niciodată aşa. Am crezut că eşti fericit cu mine…

— Dacă tu eşti, este bine, iubita mea. Voi fi şi eu fericit, nu am dreptul să cer prea mult de la tine.

Ea îi luă mâna în palmele ei.

— Te-ai purtat minunat cu mine, Mike, iar eu am fost o mică bestie egoistă. Îmi pare rău. Michael ştii că dacă aş fi putut, ţi-aş fi dăruit un copil.

El roşi. Îşi trase mâna şi începu să scotocească în buzunarul hainei de casă după ţigări.

— Da, nu mă pot împăca deloc cu gândul ăsta, Eve.

— Ştii că-mi pare foarte rău, repetă ea.

— Nu este vina ta, iubito, zise el. Poate este vina mea, Dumnezeu ştie.

— Dar tu eşti pasionat de munca ta, ai

devenit unul dintre cei mai renumiţi medici.

— Da, zise el schiţând un zâmbet care fu mai mult o grimasă. Să nu mai vorbim despre asta pentru că nu mai suport. Este vina mea, nu ştiu de ce am amintit acest subiect.

Ai fost o soţie minunată. Cred că nu eşti o fire pasională, Eve; chiar dacă eşti rece cu mine, ştiu că nu iubeşti pe altcineva. Te plac mulţi bărbaţi, adăugă el şi ieşi.

Eve rămase pe marginea patului. Nu putea face nicio mişcare. Era congestionată la faţă. Simţea o teamă inexplicabilă. Michael plecase de câtva timp, dar ea rămase în aceeaşi poziţie. Gândurile îi erau haotice.

„Nu sunt o fire pasională”, o, Dumnezeule! exclamă ea.

Bietul Michael. Nu ştia nimic, nu înţelegea mare lucru din viaţă. O credea o femeie rece, nu considera că ar fi îndrăgostită de altcineva…

Deodată, propriile-i sentimente începură s-o facă să se teamă. Voia să se elibereze de ele, dar nu putea. Ştia că este disperat de îndrăgostită de

Nicholas Rayne…

Îşi aminti ziua lui Michael, ce plăcut fusese alături de Nicholas. Râseseră mult, cu lacrimi chiar. Nick, aşa îi spunea acum, se transformase într-un adevărat bufon… Era şi un actor înnăscut, printre altele.

Chiar şi Ronald Paynter îl lăudase.

Deodată, Nick devenise brusc foarte serios şi le cântase la pian. Şi acum îşi amintea profilul lui, degetele lungi…

Şi dansaseră foarte mult… După ce dansaseră, Nick o ridicase în braţe şi-i şoptise:

— Eşti uşoară ca o pană, draga mea…

O adusese şi pe buna sa prietenă, Mary Caley.

Eve o plăcuse şi o acceptase imediat, fără ezitare. Mary era aşa cum o descrisese el, o femeie extraordinară, o bună violonistă, o bună camaradă.

Michael îi încurajase prietenia cu Nick, care acum venea frecvent în casa lor.

Într-o seară, erau singuri în salonul de

culoarea ambrei; era prin aprilie. Dăduseră mobilele la o parte şi dansaseră. În seara aceea flirtaseră foarte deschis, pentru prima oară. El o învăţase tango, iar dansul sfârşise cu un sărut. Fusese un sărut foarte scurt, buzele abia li se atinseseră. Discutaseră despre fleacuri până la întoarcerea lui Michael, dar nu dăduseră uitării acel sărut.

Acum, amintindu-şi acea seară, Eve realiză că în clipa aceea se îndrăgostise iremediabil de Nick.

După acel sărut, Nick nu mai venise o săptămână la Bedford Gardens. Ea suferise teribil. Era disperată, se temea că Nick o va dispreţui. Îi era ruşise de cele întâmplate; era femeie măritată şi jurase să-i fie credincioasă lui Michael.

Michael avea încredere în ea şi nu observase că ea se apropiase mult de Rayne.

Eve, cea de acum cinci ani, care fusese îndrăgostită de Hammond, i-ar fi telefonat, i-ar fi scris, l-ar fi făcut cumva să revină, dar aceasta nouă Eve era controlată-până la un punct.

Suferise, dar nu-i telefonase, nici nu-i scrisese.

Dar pe neanunţate, într-o sâmbătă, acesta revenise. Eve răsuflase uşurată.

Nici când rămaseră singuri după câteva zile el nu făcu aluzie la sărutul lor. Era nonşalant, amuzant ca întotdeauna.

Mai târziu, Eve avea să afle de la el că stătuse la distanţă în mod deliberat, înţelegând pericolul reprezentat de acel sărut.

Se întorsese pentru că avusese timpul necesar pentru a-şi analiza sentimentele, gândurile, şi decisese că nu era îndrăgostit de ea.

Tocmai de aceea, această criză neaşteptată a lui Michael, o îngrijoră pe Eve. Era îndrăgostită de Nick şi nu voia ca soţul ei să realizeze asta vreodată. Desigur, ştia că trebuie să stea departe de Nick, să nu mai rămână singură cu el, dar îi era foarte greu. Nick lucra în acelaşi cabinet cu Michael, erau buni prieteni.

Într-o seară, Michael îi spuse că fusese chemat de un pacient tocmai la Torquay.

— Voi rămâne acolo peste noapte, draga mea,

nu am cum să mă întorc. Dar nu vreau să te simţi singură.

— Voi face ceva care să mă înveselească.

— De fapt, am vorbit cu Rayne să-ţi ţină de urât.

Nick! Eve căpătă brusc un aer speriat.

— De ce ai făcut asta? strigă ea.

Michael o privi uimit.

— Draga mea, am văzut că reuşeşte să te amuze întotdeauna. Poate ieşiţi undeva să dansaţi… am crezut că sunteţi buni prieteni…

— Suntem… admise ea.

— Şi?

— Aveam alte planuri. Dar nu-i nimic, dacă vrea să vină…

Se îmbrăcă pentru seară într-o stare de nervi cum nu mai avusese de mult.

Michael îi comunicase că Rayne o va duce la teatru. Dragul de Michael!

I se păru că arată cumplit. Părul nu i se aranja nicicum, rochia nu-i venea bine… toate aceste emoţii pentru că voia să pară cât mai

frumoasă pentru… Nick.

Când Parkes o informă că Nick o aşteaptă în salon, tremura de nervi şi era foarte palidă. Se mai privi o dată în oglindă şi coborî.

Ridicând ochii spre ea, Rayne îşi spuse că nu văzuse niciodată ceva mai frumos. Era îmbrăcată superb, într-o rochie scurtă argintie, cu bretele din strasuri. Purta o pelerină tot argintie, cu guler de blană. Veni spre el şi simţi parfumul „N'aimez que moi". Renunţase la Quelque Fleur.

— Ai întârziat deja zece minute! Aşa faceţi toate!

— Zece minute nu înseamnă nimic! Puteam să te las să aştepţi chiar o oră!

— Aş fi dispărut, murmură el.

Începură să râdă, iar el îşi aprinse o ţigară.

— Trebuie să ne grăbim să luăm masa undeva. Spectacolul este la opt şi jumătate.

Nick o privi lung şi-i zâmbi.

* * *

Cinară la Cafe Royal, apoi văzură piesa lui Norman Roxley, care li se păru amuzantă. La pauză ieşiră în foaier să fumeze, iar Nick se simţi teribil de mândru de femeia cu care era, văzând că toate capetele bărbaţilor se întorceau după ea.

La plecare, se întrebară ce mai puteau face, pentru ca să prelungească mai mult această seară. Eve ridică ochii spre cerul plin de stele, sperând că Nick n-o va duce imediat acasă, nu încă. Nick o privi lung.

— Crezi că este sufocant să dansăm în înghesuiala de la Pompadour?

Inima Evei începu să bată mai repede, dar vru să pară neinteresată.

— Putem merge să dansăm acasă, dacă vrei.

— Nu cred c-ar fi bine, spuse Nick cu privirea în pământ.

— De ce nu? îl provocă ea.

Nick o privi ciudat, o privire care o făcu să simtă cum inima îi bate necontrolat.

— Mai vrei explicaţii? Am crezut că ai înţeles!

Era prima oară când Nick admitea în vreun fel că este atras de ea. Iar ea îl iubea din tot sufletul. Vorbele lui avură darul să alunge şi ultima rămăşiţă de raţiune din mintea ei. Redeveni Eve cea provocatoare, seducătoare. Îi zâmbi.

— Nick, nu fi prostuţ, sigur că poţi veni să mai stăm un pic de vorbă!

— Nu, o refuză el.

— Nick, mă ţii aici în aerul rece al nopţii; dacă fac pneumonie şi mor, tu vei fi vinovat. Cheamă un taxi.

El trase aer adânc în piept, simţind că femeia îl provoca şi făcea acest lucru cu bună ştiinţă. Conştient că prietenul şi tovarăşul lui Michael era la Torquay, şi că nu trebuia să uite acest lucru, dar mai ales să nu se lase pradă stărilor lui schimbătoare, sau să vrea să facă dragoste cu Eve, încercă să se împotrivească din răsputeri. Cu toate acestea, o dorea cum nu dorise vreodată o femeie.

Îşi continuară plimbarea până când îi prinse un taxi din urmă. Urcară în tăcere.

— Nick, te deranjează ceva, te porţi ciudat, nu te-am mai văzut aşa…

— Nu mă port ciudat, sunt îngrijorat.

— Din ce cauză?

— Pentru tine, pentru mine…

— Nu are rost, Nick, viaţa este prea scurtă.

— Este adevărat, dar devine insuportabil de lungă atunci când un bărbat se îndrăgosteşte de o femeie care aparţine altuia.

Eve răsuflă uşurată. Încă o confirmare că şi el o iubea. Acum putea juca pe faţă. Eve îşi dorea din tot sufletul să facă dragoste cu el.

— Nick, tu mi-ai adus o rază de speranţă, mi-ai luminat inima, viaţa. Eram atât de nefericită până te-am întâlnit! Michael este un soţ foarte bun, dar suntem atât de diferiţi! Mă simt teribil de singură!

— Ţi-am intuit nefericirea, dar am încercat să mă fac că nu văd. Nu trebuia să mai vin la voi. Asta ar trebui să fac.

Eve începu să plângă.

Nick o privi lung. Era cea mai atrăgătoare

femeie din viaţa lui. Ezită o clipă şi fu pierdut. O prinse în braţe, începu s-o mângâie, o dorea cu disperare.

Eve se lipi de el, i se dărui toată.

— Eve, facem o greşeală, dar mi-ai furat minţile, m-am îndrăgostit de tine. Te doresc… Dar nu mă lăsa să te sărut.

Te rog, Eve, ajută-mă să… Nu se întâmple nimic între noi, nu este bine, Eve… vreau să fiu un om bun…

— Eu nu vreau să fii un om bun. Sunt îndrăgostită de tine.

— Eve, eşti soţia lui Michael!

— Dar pe tine te iubesc!

Urmă un sărut pasional, teribil ca intensitate.

Nu mai era timp pentru analiză; Eve simţea că ar putea muri dacă Nick ar lăsa-o singură. Maşina opri în faţa casei din Bedford Gardens.

— Iartă-mă, Eve, murmură Nick. Nu trebuie să ne mai vedem… noapte bună, draga mea…

— Nu ne putem lua rămas-bun aici, trebuie să vii înăuntru, insistă ea.

— Eve, nu înţelegi? Nu vezi că sunt îndrăgostit de tine?

— Şi eu te iubesc, Nick, iar acum că ne-am găsit, cum ne mai putem despărţi?

— Trebuie, Eve, eşti soţia altui bărbat. Nu vreau să fiu ticălos. Nu ne mai putem vedea după aceste săruturi.

— Nick, trebuie să ne vedem!

— Eve, dacă ne mai sărutăm o dată nu mai răspund de faptele mele! Du-te acum, draga mea, Michael m-a rugat să veghez asupra ta!

Şoferul deschise portiera, astfel că Eve a fost forţată să coboare. Şi-a luat pelerina, blana şi l-a lăsat singur în taxi. Era palid, disperat.

— Nick, trebuie să ne vedem mâine… sună-mă…

— Noapte bună, draga mea.

Ea făcu un pas înapoi, iar şoferul închise portiera maşinii. Taxiul porni, iar Eve începu să-şi caute cheile în poşetă.

După ce intră şi ajunse în camera ei, se aruncă pe pat şi începu să plângă:

— Nick, Nick…

* * *

Adormi cu lacrimile pe faţă şi se trezi devreme, la ivirea zorilor, după doar două sau trei ore de somn întrerupt. Privindu-se în oglindă, nu-i plăcu ce văzu; avea faţa umflată, ochii roşii, nasul la fel… Dacă ar vedea-o Nick aşa, nu i-ar mai face nicio impresie…

Rămase toată dimineaţa în casă, în speranţa că el va suna, dar Nick n-o căută. Pe la două, primi telefon de la Michael care-i spunea că ajungea acasă pe la ora ceaiului.

Simţi vorbele lui ca pe un duş rece. Cum putea să dea ochii cu el, să pretindă că nu s-a întâmplat nimic? Cum să se uite la Michael, când îl iubea cu disperare pe Nick? Acum, când acesta îi mărturisise dragostea, i se părea revoltător că este soţia altuia.

Pe la ora trei, primi un superb buchet de trandafiri roz, cu cartea lui de vizită, pe care Nick

scrisese:

„Nu te voi uita niciodată.

N”

Duse trandafirii în dormitor, aşezând vaza pe noptieră. Simţea o nevoie disperată de el, mai ales acum, când se ştia iubită.

Nu poate fi sfârşitul, îşi spuse Eve.

Se simţea slăbită şi dezechilibrată. Nu putea să-şi privească soţul în ochi, dacă nu-l vedea pe Nick înainte. Era conştientă că nu trebuia să facă asta, să-l forţeze în vreun fel tocmai astăzi, dar era nebună de pasiune.

Se îmbrăcă, acordând mare atenţie detaliilor.

— Trebuie să-l văd! îşi spuse. Îmi pierd minţile dacă nu-l văd!

Ştia că Nick se află la cabinetul din Queen street între trei şi patru, pentru că era joi şi-i cunoştea programul.

Îmbrăcă o rochie neagră de voile Georgette, cu guler de satin şi blană de maimuţă, pe cap îşi puse o pălărie neagră, dar părea extraordinar de palidă. Pe un umăr puse unul din trandafiri de la

el. Era conştientă că era frumoasă, seducătoare, în pofida palorii şi cearcănelor.

Când intră în cabinetul lui, pe care-l cunoştea atât de bine pentru că fusese acolo de multe ori cu Michael, i se păru cam întunecat şi neprimitor.

Nu văzu nimic altceva în jur, decât pe bărbatul aşezat la birou.

— De ce ai venit? au fost vorbele lui.

Ea suspină, privindu-l.

— O, Nick, trebuia să vin!

El strânse de marginea biroului.

— Nu trebuia să vii, nu este cinstit pentru niciunul din noi.

— Nick, nu mai insista, trebuia să vin, am trecut prin iad!

— Nici mie nu mi-a fost prea uşor, mărturisi el, dar oare are rost să ne prelungim agonia?

— Nu-mi pasă, zise ea, trebuia să te văd, Nick, ca să nu-mi pierd minţile.

Nick observă cearcănele stacojii de sub ochi, paloarea feţei.

Nici lui nu-i era mai uşor. Toată dimineaţa, la

spital, umblase ca un nebun, nu şi-o putea scoate din minte.

— Spune-mi că-ţi pare bine c-am venit, Nick, începu ea.

Nick o prinse în braţe şi-şi îngropă faţa în gulerul ei.

— Iubita mea, sigur că mă bucur, dar nu trebuie să faci asta!

Ea se relaxă în îmbrăţişarea lui. Închise ochii şi-l prinse după gât cu ambele braţe.

— Dragul, iubitul meu, Nick…

— Iubito… murmură el.

— Te iubesc mult… toată oboseala, sfârşeala, pieiră. Era din nou plină de viaţă, de dragoste, de fericire. Faţa îi ardea.

— Spune-mi că mă iubeşti şi tu, Nick, spune-mi…

— Te iubesc ca un nebun… eşti femeia pe care mi-am dorit-o dintotdeauna… semănăm foarte mult…

— Ştiu asta, şopti ea şi tocmai de aceea mi se pare totul minunat, suntem ca o singură fiinţă.

— Iubito… murmură el.

Nick o privi lung; observă că era transfigurată. Îi scoase încet pălăria, apoi mănuşile lungi şi-i sărută mâinile amândouă. Ea nu spuse nimic, rămase sub vraja lui, gândindu-se că nu exista alt bărbat pe lume, ca el.

Apoi, Nick o prinse din nou în braţe, o sărută.

— Nick, mă faci să-mi pierd minţile, murmură Eve.

— Eu mi le-am pierdut deja… te ador, Eve…

— Nick n-am iubit niciun bărbat cum te iubesc pe tine…

— Nu este bine ce facem, Eve, este o greşeală.

— Dar nu ne mai putem opri, Nick.

— Putem, şi trebuie s-o facem.

— Nick, nu-mi ţine predici, sunt prea nefericită.

— Şi eu sunt nefericit, draga mea, te doresc din tot sufletul. Eve, mă faci să nu mă mai pot controla…

— Suntem făcuţi unul pentru altul… suntem

două făpturi vulcanice, de nestăvilit…

— Eu am fost aşa întotdeauna, Nick. Asta a fost marele meu nenoroc. Am fost crescută într-o casă respectabilă, m-am măritat… Bietul Michael… am fost tot timpul ca adormită. Doar acum m-am trezit…

— Iubito, încearcă să-ţi păstrezi raţiunea… Dumnezeule, cine n-ar vrea să te iubească şi să uite de orice altceva? Eşti adorabilă. Eşti făcută pentru a fi iubită.

Ea îl privi cu adoraţie.

— Nick, sunt teribil de fericită că am dragostea ta. Cred că toate femeile te doresc.

— Da, unele aşteaptă zile în şir la intrarea acestui cabinet… începu el să râdă.

— Nu râde de mine!

— Trebuie s-o fac, draga mea; eşti adorabilă. Şi dragostea însemna râsete, fericire, bucurie… şi pasiune, adăugă el.

Nick o strânse din nou la piept. Ea plângea acum, erau cele mai amare lacrimi pe care el vărsase vreodată.

— Nick… nu mă pot întoarce la el.

— Trebui, draga mea, ştii asta. Este un om de treabă. Ştiu că nu este soţul potrivit pentru tine, dar nu-l poţi părăsi. Nici eu nu-l pot dezamăgi.

— Dar nu pot trăi fără tine, insistă ea. Nick, nu mă poţi lăsa acum.

— Nici nu mi-a trecut prin minte să te las, iubita mea, dar trebuie să ne gândim şi la Michael. Nu mai plânge, Eve, nu pot suporta lacrimile tale.

— Dar nu mă pot preface, Nick. Va înţelege că te iubesc.

— Iubito, nu trebuie să-l laşi să vadă. Dacă aş fi un ticălos, ţi-aş spune să fugim, să-l laşi pe Michael, dar nu pot face asta, este un om foarte bun. Nu ne va ierta niciodată că i-am făcut rău.

— Nu vreau să-l rănesc pe Michael, dar am nevoie de tine, Nick.

— Eve, nu trebuie să ne mai vedem.

— Nick, ai mai spus asta şi aproape mi-am pierdut minţile!

El îi dădu drumul. Începu să străbată încăperea cu paşi mari, cu mâinile duse la tâmpele

care-l dureau.

— Eve, eu sunt un bărbat mai ciudat, ţi-am mai spus asta. Spun vorbe mari, dar sunt un om foarte slab şi te iubesc ca un nebun. Cum crezi că se va termina asta, dacă tu mă tentezi în fiecare clipă?

— Nu ştiu, admise ea. Dumnezeule, nu ştiu, Nick. Eve căzu într-unul din fotoliile din încăpere. Era epuizată de emoţii.

— Dar eu trebuie să ştiu, draga mea. Te rog, du-te acasă. Sunt pe punctul de a ceda…

Se auzi pendula de pe hol bătând ora patru. Eve o auzi ca pe un blestem. Michael îi spusese că va veni la ora ceaiului. Se simţea rău şi nu suporta gândul că va trebui să suporte privirile lui, dar mai ales întrebările. Îl privi disperată pe Nick. În cele din urmă, văzând că şi el era foarte tulburat îi spuse:

— Bine, Nick, voi pleca.

Nick şi aprinse o ţigară. Nu îndrăznea s-o privească.

— Nick, aş vrea să telefonez acasă, zise ea.

Află de la Parkes că sunase Michael, că va veni târziu în noaptea aceea, să nu-l aştepte cu masa.

— Nick, nu mă trimite de aici, lasă-mă să mai stau cu tine, Michal va veni foarte târziu…

Nick stinse ţigara pe jumătate fumată; îngenunche la picioarele ei şi i el prinse în braţe. Ochii îi străluceau.

— Ţi-ai pierdut minţile, Eve. Este o nebunie să mă rogi să te las să rămâi aici. Nu eşti în siguranţă, Eve. Nu realizezi că suntem singuri în încăpere? Şi asistentul a plecat! Nimeni altcineva nu va mai veni. Pentru Dumnezeu, te rog, pleacă!

Pentru Eve nu mai conta nimic, decât această clipă de nebunie, de intensitate a sentimentelor.

— Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă de nimic. Mai ţine-mă un pic aici, te iubesc.

El o privi disperat.

— Nu eşti a mea, Eve. Eşti soţia lui. Eve, ştii ce multe te doresc, nu este cinstit, nu poţi rămâne…

Ea se ridică şi odată cu ea se ridică şi el. În

ochii lui citi ca un blestem.

— Nu vreau să plec. Poate nu ne vom mai întâlni niciodată cu ocazia asta; ar putea fi singura oră liberă din vieţile noastre… nu ne putem bucura de ea?

— Crezi că merită, Eve? Va fi un păcat. Nu eşti tu genul de femeie care să păcătuiască, apoi să uite ce a făcut. Vei regreta teribil…

— Nu voi regreta nimic, Nick… aş regreta doar dacă aş pleca acum şi aş pierde singura ocazie din viaţă de a fi fericită cu tine, de a cunoaşte fericirea adevărată, perfectă.

— Eve, ţi-ai pierdut minţile… nu trebuie…

— Nu voi regreta niciodată… Nimic, niciun păcat… Cu tine… pentru tine… adăugă ea văzându-l palid, frumos, ecstatic.

Iar el o dorea aşa cum nu dorise nicio femeie până atunci.

Nick oftă lung ca şi cum s-ar fi resemnat în faţa sorţii.

Ca un om prea intoxicat pentru a mai avea puterea să meargă până la fereastră s-o deschidă,

să lase aerul curat să pătrundă, salvându-se astfel.

Cabinetul era în penumbră.

În puţina lumină, o văzu pe Eve, cu braţele ridicate deasupra capului, cu capul dat pe spate cu ochii închişi. Era ca o zeiţă păgână care se oferea zeului. O prinse în braţe.

Capitolul 7

Foarte devreme, o furtună puternică lovi Londra. O furtună violentă, care se sfârşi pe la cinci dimineaţa şi inundă Londra.

După aceea cerul se limpezi, Londra păru că respiră din nou. Aerul era foarte proaspăt şi curat.

Eve Graham dormise în timpul furtunii. Ea, cea care de obicei se temea de fulgere şi tunete.

Michael venise foarte târziu, n-o mai deranjase. Dar când începu furtuna, se aşteptă ca ea să intre repede în camera lui, aşa cum făcea de obicei, să se simtă protejată.

Dar spre uimirea lui, Eve nu veni, nici nu se trezi. Îşi închipui că era foarte obosită, că fusese

undeva la dans, poate.

La ora opt, intră în camera ei. Aşa proceda în fiecare dimineaţă, beau ceaiul împreună. Camerista adusese tava cu ceaiul, dar nu trăsese draperiile pentru că Eve nu suporta lumina puternică dimineaţa. Îşi aprinse o ţigară, şi-şi privi soţia.

— Scoală-te leneşo, ni s-a adus ceaiul.

Eve deschise ochii, văzu chipul lui Michael şi se ridică imediat. Obrajii îi ardeau, părea speriată. Rosti incoerent:

— Oh, Mike… te-ai întors… cât e ceasul?

— Eşti o somnoroasă, zise el. Este opt şi jumătate, n-ai auzit tunetele? Am crezut că te vei trezi.

Complet trează acum, ea spuse:

— Nu, nu le-am auzit. A fost furtună?

— Una foarte puternică. Ce-ai făcut noaptea trecută de ai dormit buştean?

Spunând acestea, o sărută pe obraji, dar observă că soţia lui roşeşte şi mai tare şi îl evită.

— Ce este iubito? Doar n-ai fost bolnavă!

Arăţi de parcă ai avea temperatură… Iubito…

Ea îl întrerupse palidă acum.

— Nu am nimic, am dormit mai mult, atât. Ştii că nu-mi place să fiu sărutată la ora asta.

— Nici la altă oră nu pare a-ţi place mai mult, eşti o femeie foarte rece.

Eve înghiţi în sec.

O femeie rece! Nu suporta gândul că trebuia să facă faţă insistenţelor soţului ei, cu această conştiinţă încărcată. Dacă nu reuşea să-şi ascundă mai bine sentimentele, bietul Michael va realiza imediat că fusese înşelat.

Luă pudriera de pe noptieră şi-şi trecu pămătuful peste faţă, apoi se pieptănă şi întinse mâna după halatul aflat pe un scaun lângă pat.

— La ce oră te-ai întors? întrebă ea.

— La douăsprezece şi un sfert.

— Ce oră ciudată!

— A fost un caz disperat, am ştiut de la început că bietul copil avea şanse minime.

— Bietul… dar gândul ei nu era la copilul care murise, ci la Nick… el şi după-amiaza

petrecută împreună.

— Ce-ai făcut ieri, iubito? o întrebă Mike.

— O, nu prea multe…

— Şi Rayne?

— Am cinat la Cafe Royal, apoi am văzut piesa lui Roxley, m-am întors acasă…

— Nick a fost în formă?

— Da… ca de obicei…

— Va fi o zi frumoasă, constată Mike cu ochii pe fereastră. Sper să pot să-mi iau o mică vacanţă, să plecăm câteva zile… Franţa sau Italia… ce zici?

— Nu vreau! Sau… nu ştiu… da, n-ar fi rău… Eve îşi ascunse faţa în palme.

Numai dacă bietul Mike n-ar mai pierde vremea în camera ei!

Când în cele din urmă prini spre baie, ea oftă şi se ridică.

— Nick… Nick… şopti.

Amintindu-şi cele petrecute cu o zi în urmă, realiză că fusese dragoste, dragoste adevărată între o femeie şi un bărbat… pasiune… fuseseră o singură fiinţă, un singur trup…

Prezenţa lui Michael în casă îi aminti că era o femeie măritată, care nu avea dreptul la pasiune cu Nick. Se simţi dintr-odată foarte departe de el. Era sigură de dragostea lui, dar nu ştia dacă Nick voia ca relaţia lor să continue. Era convinsă că nu putea supravieţui fără el. Aveau două alternative; să fugă împreună sau să continue această relaţie în mod clandestin. Ambele variante i se păreau sordide şi extreme.

Închise ochii. Se simţea mizerabil. Se întrebă ce simţea Nick în dimineaţa asta.

Dacă Michael ar fi fost o brută, l-ar fi părăsit cu uşurinţă.

Începu să tremure din cauza nervilor. Gândurile îi erau haotice. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă Michael ar afla, dacă ar afla şi părinţii ei... Apoi realiză că trebuia să se controleze pentru a nu se trăda în faţa lui Michael.

El tocmai ieşea din baie.

Eve îşi muşcă buzele, luă prosopul şi intră în baia ei pentru ca să nu mai vorbească.

După baie se simţi mai bine. Se pudră şi se

rujă pentru ca să nu mai fie palidă. Tocmai când îmbrăcase un pulover şi o fustă din crepe-de-chine, Michael intră complet îmbrăcat.

— Te-ai sculat, iubito? Nu iei micul dejun în pat?

— Nu, în dimineaţa asta.

— Ce faci astăzi?

— Nimic special.

Deodată Michael trase aer de câteva ori, apropiindu-se de hainele cu care fusese îmbrăcată cu o zi înainte şi afirmă:

— Ce ciudat! Miroase a eter!

Inima ei începu să bată puternic. Deschise ochii mari; mirosea astfel haina cu care fusese în cabinetul lor. Mirosul se impregnase în hainele ei.

Ce aproape am fost de a mă trăda! se gândi.

— Ai folosit vreun anestezic? o tachină Michael, pe acelaşi ton glumeţ.

— Nu te prosti, Michael, ce anestezic?

— Dar miroase foarte puternic a eter.

— Este aşa ciudat pentru o soţie de medic?

— Da, dar eu nu sunt chirurg. A, da, ştiu.

Nick este vinovatul. Ai purtat haina asta când ai ieşit cu el. Aţi fost foarte aproape unul de celălalt.

Michael continua să glumească. Dar ei îi venea să urle.

Cu toate astea încercă un zâmbet, care fu mai mult o grimasă.

— Ce prostii vorbeşti, Mike!

— Eve, eşti prea ursuză în dimineaţa asta. Sunt sigur că s-a întâmplat ceva. Spune-mi, ce este?

— Nimic, zise ea lăsând ochii în jos.

— Te-ai certat cumva cu Nick?

— Să mă cert cu el? O, nu!

— Ei bine, dacă nu vrei să-mi spui, nu-i nimic.

— Nu s-a întâmplat nimic! strigă Eve brusc, cu ochii scoşi din orbite.

Coborâră împreună în salon, la micul dejun. Michael continua să-şi exprime uimirea. Nu era un bărbat subtil, dar niciun naiv care să nu observe că Eve era cu totul altfel în dimineaţa asta. Ea putea să disimuleze, dar când era vorba de propria-i viaţă nu-i era atât de uşor. Era prea

emoţionată şi se trăda imediat.

În cele din urmă Michael ajunse la concluzia că starea ei se datora cumva lui Rayne. Poate că avuseseră vreo mică neînţelegere cu o zi în urmă, iar Eve era prea mândră să recunoască.

După ce rămase singură, Eve aşteptă să sune telefonul.

Nick îi promisese că va suna la ora unsprezece. Când acesta sună, ridică receptorul din dormitor. Auzindu-i vocea simţi cum revine la viaţă.

— Nick, cum te simţi?

— Am dormit buştean.

— Şi eu, până târziu. Nici măcar n-am auzit tunetele şi fulgerele.

— Am urmărit furtuna, auzi vocea lui Nick, cu vibraţii profunde. Mi s-a părut ca noi… minunată… violentă… tumultoasă…

Ea trase aer în piept.

— Mă mai iubeşti?

— Eve, fii atentă să nu te audă cineva!

— Nu-mi pasă!

— Ar trebui să-ţi pese.

— Dar mă iubeşti?

— Dumnezeule, cum să nu te iubesc?

— Când ne mai întâlnim?

— Dumnezeule, nu trebuie să ne mai întâlnim!

— Nick, am trecut prin multe de când ne-am despărţit.

— Îţi pare rău?

— Nu-mi pare rău, ci…

— Eve, nu discutăm astfel de lucruri la telefon.

— Atunci, trebuie să ne vedem.

— Nu, draga mea, chiar nu…

— Trebui să ne vedem, insistă ea.

— Bine, dar va fi pentru ultima oară. Este o situaţie imposibilă, care nu trebuie să continue.

— Vom mai vorbi despre asta.

— Când ne vedem.

— Te rog să vii aici. Michael este la spital.

— Şi servitorii?

— Sunt obişnuiţi să te vadă venind aici la

diferite ore.

— Bine, Eve, cedă el din nou. Te ador, Eve.

După acest schimb de cuvinte, ea îşi recăpătă cheful de viaţă, doar la gândul că-l va revedea. Michael avea o zi foarte plină, aşa că şansele să treacă pe acasă era reduse.

Eve ieşi să cumpere pentru ziua respectivă, îşi spălă părul. Nu putu să mănânce mai nimic din cauza agitaţiei. Se schimbă de câteva ori, neştiind ce era mai bine să îmbrace pentru ca Nick s-o admire cât mai mult. Figura îi strălucea de bucurie când Nick intră în salon.

El era mai palid ca de obicei, iar ochii negri păreau două pete întunecate. Avea un aer uşor distrat. După ce Parkes, servitorul care-l anunţase ieşi, rămase o clipă privind-o lung.

Ea vorbi prima:

— O, dragul meu…

Nick se îndreptă spre ea, îi prinse mâinile în palmele sale, apoi le sărută şi spuse:

— Dumnezeule, ce făptură divină!

— Asta înseamnă că mă iubeşti?

— Mă mai întrebi? Credeai că tot ce am făcut a fost doar pentru a mă amuza?

— Nu, n-am crezut asta niciun moment.

— Te iubesc, Eve, şi dacă nu te-aş iubi, aş continua această relaţie, fără să mă plictisesc vreodată. S-a dovedit că nu sunt un bărbat atât de onorabil, încât să refuz o relaţie cu o femeie măritată. Dar te iubesc, Eve, deşi trebuie să ne luăm rămas-bun. Pentru asta am venit aici.

Ea nu răspunse, niciun muşchi nu-i tresări pe chip. Îl fixa cu ochii ei mari. Îi strângea mâinile. Culoarea îi pieri treptat din obraji.

Nick continuă:

— Şi Michael este prietenul meu; este un om deosebit, un om de treabă căruia nu am ce-i reproşa, care m-a ajutat mult. Dacă s-ar afla de relaţia noastră, ar trebui să părăsesc spitalul…

— De unde să se afle, Nick?

— Nu ştiu, simt asta cu inima. Nu vreau să dramatizez, să devin isteric. Încerc doar să-ţi comunic ce simt. Deja simt că am trădat prietenia lui Michael. Dar nu trebuie să se mai întâmple.

— Te rog să stai aici, îi spuse Eve calmă.

— Nu pot să stau jos, trebuie să mă mişc, să fumez.

Nick vorbi despre calităţile lui Michael, despre prietenia arătată de acesta, despre ajutorul pe care i-l dăduse acceptându-l la cabinetul său. Era o situaţie imposibilă.

— Am putea continua să ne vedem în secret, până ce vom fi descoperiţi, zise Nick. Ar fi necinstit pentru toţi cei implicaţi, mai ales pentru tine, tu meriţi totul. Sau, şi asta ar fi mai bine, ne-am putea opri acum. Nu i te pot lua lui Michael. I-am făcut deja prea mult rău. Chiar dacă, să zicem, am fi destul de egoişti încât să ne urmărim doar fericirea, eu tot n-aş putea să-ţi ofer mare lucru, nici măcar o casă ca asta. Nu am nimic… şapte sute de lire pe an nu înseamnă nimic pentru tine… şi asta ar însemna sfârşitul carierei mele de chirurg. Nu-mi place să vorbesc de bani, dar, vezi, draga mea, uneori este necesar…

Eve oftă prelung. Încercă să rămână calmă.

— Înţeleg. În privinţa banilor, te înţeleg. Dar

pe mine nu banii mă interesează, dacă te am îmi este de ajuns.

El stinse ţigara. Veni spre ea îi luă mâinile pe care i le sărută cu pasiune.

— Draga mea, eşti o scumpă, dar ştii tu, simt nevoia să-ţi ofer tot ce este mai bun, iar faptul că n-aş putea s-o fac, m-ar scoate din minţi. M-aş simţi cumplit, dacă n-aş putea să-ţi ofer o casă decentă.

— Nu discutăm despre asta acum, Nick. Bariera dintre noi este Michael.

— Iubita mea, dacă ar fi un alt gen de bărbat n-aş ezita să te iau de lângă el. Am avut o oră de fericire, iubita mea.

— Dacă nu voi mai fi niciodată în braţele tale, va trebui să-mi amintesc toată viaţa acea oră de vis, Nick.

Nick o prinse în braţe şi o sărută cu pasiune.

— Eve, te iubesc, te iubesc, ca un nebun! Niciodată nu voi putea să-ţi redau iubirea în cuvinte. Te consider o stea; eşti perfectă pentru mine.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ştii ce simt, iubitul meu. N-am putea continua să ne vedem ca prieteni?

— Va trebui s-o facem, iubito. Va trebui să dăm uitării ziua de ieri, să ne-o ştergem din minte…

— Este imposibil, zise ea cu glasul înnăbuşit. Cum să ne putem şterge din minte ceva atât de minunat?

— Da, ştiu că este aproape imposibil să dăm totul uitării, dar să încercăm măcar. Să încercăm să fim doar prieteni buni. Mai apoi, dacă vom vedea că este chiar imposibil voi renunţa la cabinetul lui Michael, voi găsi altul sau voi profesa în a ltă parte a Angliei.

— Înţeleg, zise ea înecându-se de plâns.

— Crezi că este bine aşa?

— Să sperăm că va fi! Oricum, simt că ţi-am distrus deja cariera.

— Încă nu, iubito. Dragostea mea, totul ne este împotrivă. Este mai rău pentru tine, însă. Eu sunt singur, dar tu trebuie să joci teatru în faţa

soţului tău…

Ea se înfioră.

— Nick, cum am putea face ca lucrurile să fie diferite?

— Numai dacă ar exista o soluţie!

— Ţine-mă în braţe! îl rugă ea.

El o prinse în braţe cu pasiune.

— Iubito, trebuie să încercăm.

— Da, repetă ea mecanic, trebuie să încercăm. Nick, ar fi mai bine să pleci acum, altfel voi ceda şi te voi implora să mă duci departe de aici…

— Nu face asta, iubita mea. Numai Dumnezeu ştie cum aş reacţiona, te iubesc atât de mult! Sunt teribil de deprimat ca şi cum aş aştepta să se întâmple ceva rău!

— Ce s-ar putea întâmpla, Nick, nu mă speria!

— Mi-e greu să explic ce anume. Dar eu voi plăti pentru această nebunie. Amândoi încercăm să ne salvăm în ochii lui Michael. Dar ziua de ieri nu ne-o vom putea şterge din minte.

— Michael nu va afla, nu va afla nimeni!

— Să presupunem că nu.

Nick îşi aprinse altă ţigară şi se aşeză pe sofa.

Eve se aşeză şi ea la capătul opus al sofalei şi luă păpuşa veneţiană în braţe. Părea atât de tânără şi nefericită ca un copil, încât Nick nu suporta ideea de a o părăsi. O privi cu tristeţe. Deodată îi spuse:

— Eve iubita mea, cred că-mi pied minţile. Vrei să-mi dai păpuşa ta?

— Păpuşa asta venenţiană?

— Poate o să râzi dar seamănă foarte mult cu tine, are parfumul tău, aş vrea să fie a mea, măcar ea.

Eve lăcrimă din nou.

— Nick, iubitule, sigur că ţi-o dau! După ce se sărutară cu disperare, Eve îi spuse: ar fi mai bine să pleci acum, iubitule. Am hotărât să facem ce trebuie, dar nu ştiu dacă voi reuşi.

— Sunt sigur că vei putea, eşti o femeie curajoasă, iubito.

Nick o sărută şi puse păpuşa veneţiană în braţele ei.

— Te rog să mi-o trimiţi prin poştă, iubito, la Carl’s Court, nu pot s-o iau acum cu mine. Rămas-bun.

Ea apucă marginea sofalei şi strânse cu putere.

— Nick, Nick, repetă.

— Întotdeauna te voi iubi, Eve. Voi încerca să nu te mai văd atât de des... Pentru binele nostru. Va trebui să mă ajuţi să pot fi la rândul meu curajos. Voi pleca acum să mă îmbăt...

— Asta ar dăuna reputaţiei tale de chirurg.

— La naiba cu mine... cu chirurgia...

Ea nu-i răspunse, iar el ieşi din încăpere.

Eve rămase acolo unde o lăsase el, cu păpuşa în braţe. Avea chipul schimonosit de plâns. Făcu efortul de a nu-l chema înapoi din cauza lui Michael. Bietul Michael! Era greu de crezut că Michael, el, care se gândea doar la fericirea ei, devenise acum cel care o împiedica să fie fericită. Îl iubea pe Nicholas Rayne aşa cum nu iubise pe

altcineva în viaţa ei. Dar trebuia să-l trateze ca pe un simplu prieten

Cineva bătu la uşă. Era Parker, servitorul.

— Intră, zise Eve.

— V-a sosit o telegramă, doamnă, zise el.

Era de la doamna Walton.

„Vino imediat; tata a avut un atac de cord şi nu cred că va trece peste noaptea aceasta.

Mama”

Giles Walton muri în aceeaşi zi, înainte ca Eve să ajungă acasă.

Când ajunse acasă cu şoferul lui Michael, pătrunse într-o stare şi mai mare de haos. Tatăl ei se trezise bine dimineaţă şi se dusese să-şi hrănească fazanii, ca de obicei. Grădinarul îl găsise zăcând cu faţa în jos, inconştient. Nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa, indiferent ce au făcut medicii chemaţi de doamna Walton.

Eve nu era capabilă să-şi consoleze mama, fiind ea însăşi foarte afectată. Moartea tatălui a fost un alt şoc pentru ea. Îl iubise mai mult ca pe doamna Walton. Iar acum, nu suporta să-l vadă

zăcând fără suflare. O mustra conştiinţa că ajunsese prea târziu, că nu-i va mai auzi niciodată glasul voios, întrebând-o:

— Ai ajuns, fetiţo?

Eve plânse cu doamna Walton. Dar realizară imediat că altcineva trebuia să preia controlul casei, aşa că Eve se apucă de treabă şi acest lucru se dovedi benefic pentru că mai scăpă de gândurile negre. Nick nu avea loc în această casă, aici era locul lui Michael. De aceea, îl întâmpină cu dragoste când acesta sosi direct de la spital. De cum sosi Michael cu calmul său, până şi doamna Walton se simţi mai liniştită.

După ce mai rezolvă din treburi, veni în salon, unde ea fuma o ţigară. Era obosită şi palidă, cu lacrimile în ochi. Michael o felicită pentru tot ce făcuse.

— Dar n-am făcut nimic, Michael! Biata mama, a fost un şoc pentru ea. Cine ar fi crezut că tata atât de sănătos şi puternic va sfârşi înaintea ei? Michael, mi-e aşa de teamă de moarte!

— Eve, nu trebuie să te temi de moarte, este

ceva firesc, numai pierderea cuiva drag ne afectează. Iar tu eşti foarte obosită. Michael o strânse la piept, o ridică în braţe şi o duse în dormitor.

— Îţi mai aminteşti când te-am dus prima oară în braţe în camera asta?

— Da, când ne-am cunoscut, când eu am leşinat.

— A fost cea mai mare realizare a vieţii mele că te-am cunoscut, Eve, zise Mike.

Ea nu răspunse. O cuprinse o teamă ciudată o senzaţie de zădărnicie. Numai dacă Michael ar fi ştiut cum răspunsese ea dragostei lui trădându-l cu Nick! îşi dori să nu se fi întâmplat, dar timpul nu putea fi dat înapoi.

— Dragul meu, Michael, murmură ea.

— Acum culcă-te, draga mea, iar eu o să-ţi aduc puţin lapte cald. O, am uitat să-ţi transmit condoleanţele lui Nick.

— O? exclamă.

După ce ieşi Michael, ea îşi ascunse faţa în pernă. Nu mai plânse, dar simţi o oboseală ciudată

cuprinzându-i tot trupul. Ştia că-l doreşte cu disperare pe Nick.

* * *

Două luni mai târziu, Michael îşi luă concediu trei săptămâni pentru a o duce pe Eve în străinătate.

Doamna Walton Evans, acea creatură patetică, îmbrăcată în doliu, avu de întâmpinat problemele legale lăsate în suspans de moartea soţului ei. După ce le rezolvă, vându casa. Nu mai putea continua să trăiască acolo fără el.

Eve urmări cu tristeţe cum dispare casa părintească, apoi fazanii pe care-i iubea tatăl ei, după care urmă grădina de trandafiri.

Doamna Walton închirie un apartament în Londra, să ducă o viaţă demnă, liniştită.

Eve fu mai răbdătoare cu mama ei după moartea tatălui. De fapt, cu trecerea anilor era tot mai tolerantă, poate datorită necazurilor vieţii, supărărilor de tot felul.

După moartea tatălui, îl văzuse doar de două ori pe Nick. Acesta venise doar să-şi exprime regretul, să-i aducă flori; îi mulţumi oarecum cifrat pentru păpuşă.

Michael nu observă că dispăruse păpuşa şi acceptă explicaţiile soţiei fără comentarii. Iar acum Eve avea o altă păpuşă mai scumpă ei. Sosise destul de misterios prin poştă într-o dimineaţă. Nu era veneţiană, dar la fel de frumoasă, cu figura palidă, ochii foarte mari şi expresivi. Era îmbrăcată într-o crinolină stacojie cu flori şi o mantie de dantelă neagră. Probabil, Nick o comandase la Paris.

Şi ştiind că este de la el, o adora. O ţinea tot timpul pe pat.

Faptul că-l vedea din când în când, că era aproape, dar totuşi atât de departe, o durea teribil. Se afla în aceeaşi încăpere cu el, îi asculta glasul, îi urmărea mişcările familiare ei… zâmbetele, gesturile. I se adresa cu indiferenţă pentru ca el să nu suspecteze nimic, ce efort inutil! Ştia că şi pentru el era un mare efort. El îi

evita privirea.

O singură dată, el începu să cânte la pian o piesă aşa cum numai el ştia să cânte, o muzică parcă făcută să-i sfâşie ei sufletul. Eve simţi nevoia să-l roage să înceteze, dar n-o făcu.

O singură dată el o privi peste capul invitaţilor, iar ea ştiu ce voia să-i spună. Tânjea după ea, era la fel de chinuit ca şi ea. Nick plecă imediat ce termină cântecul.

După plecarea lui, Michael spuse:

— Nu-mi place cum arată Rayne în ultimul timp. M-am tot întrebat ce probleme are. Munceşte fără încetare, cred că este epuizat.

— Oh, exclamă Eve, am crezut că nu are probleme! Dar în sinea ei se gândi că doar ea ştia care era problema lui: tânjea după ea, după sărutările ei, după trupul ei…

La următoarea vizită a lui Nick, Anne Flaming se afla la Bedford Gardens. În seara aceea, Evei îi fu foarte greu să-şi ascundă sentimentele şi trăirile, pentru că privirile ei atotştiutoare nu scăpau nimic.

Eve nici nu-l privi pe Nick în seara aceea, de teamă să nu se trădeze cumva.

Când rămaseră singure în dormitorul Evei, ea deschise discuţia despre Nick, dintr-o nevoie imperioasă de a o face.

— Ce impresie ţi-a făcut doctorul Rayne, Anne?

— Este un bărbat fermecător, zise Anne. Chiar voiam să remarc faptul că este extrem de sensibil, de talentat… ar merita o femeie pe măsură…

Eve, care se demachia, spuse cu ochii în jos:

— Da, este un bărbat remarcabil.

Anne veni lângă ea, privind-o cu ochii ei mari şi gravi.

— Eve, copila mea ce este? Ce te frământă?

Eve o privi, palidă, cu ochii duşi în fundul capului.

— Nimic… chiar nimic…

— Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei, draga mea. Dar se vede că eşti tulburată. Am observat astăzi toată ziua.

Eve îşi muşcă buzele. Apoi, deodată sub imperiul gândurilor, se duse spre Anne şi-şi puse capul în poala ei.

— Am ceva, Anne, dar nu-ţi pot spune ce anume. Te rog însă să mă ajuţi să fiu puternică, Anne, ajută-mă.

Anne puse mâna pe capul ei aplecat.

— Să fii puternică, draga mea? Dar tu nu te consideri o femeie puternică? Ai fost cea mai dulce şi cea mai bună soţie cu Michael zilele astea, am observat şi lucrul acesta.

— N-am fost nici dulce, nici bună, Anne ci o mare… trădătoare. Anne, ţi-am spus întotdeauna că nu merit dragostea lui Micahel… te-am prevenit că-l voi decepţiona.

— Nu l-ai decepţionat, Eve.

— Am făcut-o, Anne. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, nu te supăra pe mine şi nu spune nimic nimănui, dar l-am decepţionat.

Se lăsă tăcere.

Anne Flaming stătea liniştită cu mâna pe capul Evei. Eve ridică spre ea chipul chinuit.

— Nu-mi cere explicaţii, Anne, ştiu că eşti o femeie minunată. Tu înţelegi totul. Încearcă să mă înţelegi, să mă ierţi.

— Cred c-o pot face, zise Anne încet, este vorba despre Nicholas Rayne.

— Da.

— O, draga mea…

— Da, ştiu că sunt demnă de dispreţ, dar nu m-am controlat îndeajuns. Anne, sunt atât de îndrăgostită de el! îl iubesc şi pe Michael dar în alt fel… în felul meu… încerc cu disperare să trec peste asta… să fiu o soţie bună pentru Michael… încerc, Anne…

Din nou, tăcere. Mâna Annei continua s-o mângâie. Ochii ei frumoşi erau tandri, dar atât… Eve ridică privirea spre ea.

— Mă dispreţuieşti, ştiu, Anne. Tu, care eşti atât de controlată, semeni cu fratele tău…

— Nu te dispreţuiesc, Eve. Crede-mă, nu te dispreţuiesc. Biată copilă… te înţeleg. Doi oameni impulsivi, strălucitori, tu şi Nicholas Rayne… aţi ars rapid, ca o flacără. Era imposibil să evitaţi

asta.

— Ai realizat lucrul acesta, Anne? Ne-ai înţeles, tu care eşti sora lui Michael? repetă Eve, care încă nu putea să creadă.

— Dacă sunt sora lui nu înseamnă că nu pot să observ şi să înţeleg lucrurile, draga mea. Cunosc firea omenească. Iar faptul că sunt sora lui, că ţin mult la el, nu mă face să nu fiu obiectivă. Vreau ca el să fie fericit…

— Anne, încerc din răsputeri…

— Se vede, draga mea. Şi la domnul Rayne se vede că se străduie, dar ar fi mai bine să plece departe de aici.

— Nu poate, lucrează împreună cu Michael.

Anne oftă din tot sufletul.

— Este o situaţie fără ieşire. Vă vedeţi tot timpul, nu?

Eve suspină nefericită.

— Ajută-mă, Anne, ajută-mă să-l fac fericit pe Michael, nu să-l distrug.

— Voi face tot ce pot, ca întotdeauna, draga mea, ştii că te poţi baza pe mine.

— Voi pleca destul de curând cu Michael în Italia, zise Eve cu vocea sufocată de emoţie. Poate când ne vom întoarce îmi va fi mai uşor…

— Sper că aşa va fi, draga mea…

— O, Anne, îţi mulţumesc că ai fost atât de înţelegătoare cu mine. Aveam nevoie să-mi descarc sufletul…

Era atât de uşor să i se destăinuie Annei Flaming, mai ales pentru că aceasta nu pusese întrebări şi nu avea acea curiozitate morbidă a femeilor pentru amănunte.

Anne se întoarse la Humphrey şi Paddy. Îi fusese de mare ajutor Evei şi imediat ce aceasta plecă Eve redeveni isterică, epuizată şi plângăcioasă. Se întreba mereu cât va mai trece până va ceda şi-l va suna pe NIck, spunându-i că trebuie să-l vadă. Sau poate Nick va trimite după ea. Care dintre ei va ceda primul? Dar oricare ar fi fost asta însemna dezastrul şi sfârşitul liniştii şi fericirii pentru Michael.

Cu trei zile înainte ca Eve şi Michael să plece în vacanţă, dezastrul se coborî asupra tuturor.

Michael fu chemat la spital într-o după-amiază, iar Eve îşi va aminti că fusese la început o seară minunată de iunie, plină de stele, cu lună, în niciun caz seara în care să fi presimţit ce se va întâmpla. Michael veni acasă şi intră direct în salon, spunându-i că avea veşti proaste pentru ea.

Eve cânta la pian piesa preferată a lui Nick „The Island Spell”. Ridică uimită privirea spre Michael.

— Veşti proaste? Michael, spune-mi ce este?

Michael părea foarte tulburat, lucru neobişnuit pentru el.

— Este vorba despre Nick Rayne.

Totul începu să se învârtă cu Eve. Rămase aparent liniştită, rigidă, pe scaunul de la pian; ochii îi păreau şi mai mari, era speriată.

— Despre Nick? Ce este cu el? E bolnav?

— Mă tem că da, şi este foarte grav.

Eve simţi că-şi pierde minţile.

— Nick este foarte bolnav? De când? Nu înţeleg. Încercă să se calmeze.

— Am fost sigură că te va afecta vestea, zise

Michael cu calmul lui obişnuit. Cu toate că Nick nu te mai interesează ca la început.

Eve simţi la un moment dat că ar putea pufni în râs, auzind ce spune Michael. Părea foarte slabă, aproape un copil în rochia de şifon, fără mâneci.

— Nick a fost un individ fermecător şi un chirurg de succes. Mi se pare că suntem martorii unei tragedii.

— Michael, îl opri Eve. Ce încerci să-mi spui? Că Nick a murit? Sau glumeşti?

— Să glumesc! repetă el. Michael o privi speriat. Dumnezeule, cum aş putea glumi pe tema asta? Nu. Nick n-a murit… încă.

Eve simţi că încep să-i tremure genunchii. Se apucă de marginea pianului… trecu repede cu degetele peste clape ceea ce produse un sunet discordant.

— Este pe moarte? De când? A suferit vreun accident? Ce este? Spune-mi repede!

Michael fu luat prin surprindere de modul ei isteric de abordare. Se încruntă când îi răspunse:

— A fost bolnav toată săptămâna. Am crezut că ţi-am mai spus. Are o infecţie în sânge. A stat tot timpul în pat. N-a spus nimic nimănui până acum două zile, iar infecţia s-a generalizat. Nu ştiu de ce a făcut asta. Dar în ultimul timp se purta foarte ciudat, era absent şi avea reacţii imprevizibile. Nici nu-i păsa dacă era sănătos sau bolnav…

Eve îşi muşcă buzele.

— Şi acum în ce stare este?

— Foarte proastă, Eve. Avea febră mare, toată lumea era îngrijorată din cauza lui la spital. Aceste infecţii ale sângelui evoluează foarte rapid.

— Unde se află? întrebă Eve, cu trupul scuturat de convulsii.

— Acum este internat la spitalul Bart, în zona privată. A insistat să fie dus acolo, el şi-a luat examenul de licenţă la Bart.

Eve îl privea cu ochii aproape ieşiţi din orbite. Nick era în spital… cu o boală foarte gravă… Nick putea să moară oricând… Eve îşi pierdu controlul. Renunţă la a-l mai cruţa pe

Michael să afle de relaţia lor. Începu să suspine necontrolat.

— Mie nu mi-a spus nimeni! Nick! Nick! exclamă disperată, apoi duse batista la gură. Va muri? Spune-mi, trebuie să ştiu! Va muri?

Michael o privi uimit. Ochii lui albaştri de obicei foarte blânzi exprimau o uimire fără seamăn privind transformările prin care trecea chipul soţiei sale. Disperarea ei paloarea chipului Evei îi dădeau de gândit. În cele din urmă reuşi să-i răspundă:

— Nu se ştie încă. Aştept un telefon de la spitalul Bart. Am fost acolo cu o oră în urmă şi mi-au promis că mă vor suna imediat ce află ceva. Nu ţi-am spus prea multe gândindu-mă că nu te interesează. Dar dacă m-ai întrebat ce pot să-ţi spun? Este foarte bolnav, a stat acasă fără tratament prea mult timp până a ajuns la spital.

— Mai este conştient?

— Nu. Nu m-a recunoscut când m-am dus să-l văd. Delira. Mi-au spus că nu mai au cum să-l ajute.

— Deci este pe moarte! Trebuie să mă duc acolo imediat! zise Eve cu glasul înănbuşit de emoţie.

— Eve, zise Michael privind-o fix. Era la fel de palid ca ea. De ce vrei să te duci la Rayne? De ce te porţi astfel? îl iubeşti?

— Da. Eve simţi fiori când îi mărturisi soţului ei că era îndrăgostită de Nick Rayne. Nu-l mai putea minţi acum. Da, repetă ea, da, îl iubesc.

— Dumnezeule! exclamă Michael.

Ea îl prinse de braţ.

— Michael, dacă mă iubeşti, te rog să mă duci imediat la Nick. Îl iubesc cu disperare şi el mă iubeşte la fel. Du-mă la el, sau lasă-mă să mă duc singură. Trebuie să-l văd înainte să moară.

Michael nu făcu nicio mişcare. Părea împietrit. Figura îi era a unui om uluit de spusele soţiei sale. Părea să caute în mintea sa o explicaţie pentru ce auzise. De fapt dorea din tot sufletul să se poată agăţa de o explicaţie. Era mai mult uimit decât afectat.

Eve repetă:

— Trebuie să mă duc la el. Poate are nevoie de mine, de prezenţa mea. Michael, te rog

Sună telefonul.

Eve lăsă braţele să-i cadă de-a lungul corpului.

— Poate este de la spital…

— Mă duc să răspund.

El lăsă acolo în salon cu braţele de-a lungul corpului deznădăjduită. Nu putea să creadă că Nick era atât de bolnav. Îl văzuse cu o săptămână în urmă când se întâlniseră acasă la Mary Caley. Atunci părea sănătos… evitaseră să se privească. Dar când lumea se îndreptase spre masă el îi atinsese mâna ca din întâmplare. El îi zâmbise nefericit.

Murmurase:

— O, dragostea mea…

Ea îi răspunsese:

— Iubitule…

Nimic mai mult. Dar îşi aminti zâmbetul lui trist mult timp după aceea şi atingerea mâinii lui, se gândi al tot ce fusese între ei.

De atunci nu-l mai văzuse. Se întrebă cu o strângere de inimă dacă nu cumva fusese ultima lor întâlnire pământească. Dacă fusese ultima oară când îi văzuse zâmbetul, când îl simţise aproape. Nu putea să se sfârşească atât de repede, Nick nu putea să moară. Trebuia să-l mai vadă măcar o dată. Nu şi-l imagina mort.

Nick nu putea fi decât splendid şi foarte viu.

În clipa aceea, Michael intră în salon.

Eve îl privi lung. Figura lui nu trăda nimic. De fapt, Michael ştia să ascundă secretele; tocmai asta o iritase la el în trecut. Ochii lui însă trădau ceva foarte grav. Simţi că nu avea să-i spună ceva bun. Îl întrebă ea:

— Ei bine, cum este?

Când văzu că Michael nu spune nimic înţelese că nu avea veşti bune. Încăperea începu să se învârtă cu ea.

— Michael, spune-mi cum este?

— Îmi pare rău, Eve… zise el cu dificultate. Este îngrozitor! Bietul Rayne…

— A murit?

— Cu o jumătate de oră în urmă.

— Nu pot să cred. Nu vreau să cred. Nick… mort?

— Mă tem că este adevărat.

— Oh! exclamă Eve, cuprinsă de emoţii puternice. O, Nick… O, Nick…

Michael nu încercă s-o consoleze. O privea nefericit, neputând să creadă că soţia lui plângea un alt bărbat. Rayne murise; fusese ceva între el şi soţia lui, ceva ce el nu ştiuse până acum. A fost un şoc teribil pentru el. Nefiind bun la exprimarea sentimentelor, a trăirilor, nu putea decât să-şi privească soţia, fără să scoată o vorbă. Era speriat de durerea de pe chipul ei.

La început avu convingerea că Eve va leşina. Dar ea reuşi să fie tare. Deodată, păru foarte calmă; era de fapt uluită, pietrificată de durere. Nu mai suferise atât de tare decât atunci când Nick îşi luase rămas-bun de la ea, pentru că nu avea dreptul să stea cu ea, ea fiind soţia altui bărbat şi… acum când îl pierduse în favoarea morţii.

Apoi, dintr-odată Eve realiză că-l rănise teribil pe bietul Michael. Probabil confesiunea ei isterică îl descumpănise teribil. Îi păru rău pentru el. Voia să-i spună ce simte. Dar vorbele refuzau să apară.

Iar el nu zicea nimic. Se priveau împietriţi de durere fără o vorbă.

Apoi, brusc Eve trecu pe lângă el deschise uşa ieşi apoi o închise. Apoi Michael auzi uşa de la dormitorul ei închizându-se. Auzi paşi.

Sunetul paşilor încetă. Se făcu linişte, o linişte foarte greu de suportat.

Liniştea asta greoaie cuprinse casa în care Michael trăise şi fusese fericit. Era şi casa unde Eve trăise şi iubise şi fusese fericită. Dar nu-l iubise pe el. Îl iubise pe Nicholas Rayne. Dacă Eve cunoscuse fericirea, fusese doar datorită lui Nick Rayne. Iar acum, bietul Rayne era mort.

Biata Eve care rămăsese în viaţă!

Michael se aşează pe sofa prinzându-şi capul în mâini.

* * *

Rămase aşa cu capul în mâini aproape o oră. Nu părea să înregistreze trecerea timpului. Dar în cele din urmă ridică privirea pentru că sesiză mişcare. Eve intră în salon. Era şocant de palidă. Avea ochii înroşiţi de plâns. Plânsese violent.

Dar apoi se calmase. Veni la el şi-i spuse:

— Trebuia să vin. N-am putut să las să treacă noaptea fără să-ţi spun totul, Michael.

El ridică spre ea o privire care nu spunea prea multe.

— Să-mi spui totul? repetă el. Ce-ai mai putea să-mi spui?

Se ridică îndepărtându-se de ea. Privirea i se concentră asupra unei vaze pe care însă n-o vedea.

— Nu cred că vreau să aud nimic.

— Nu fi ridicol, Michael, zise Eve destul de calmă. Trebuie să auzi totul.

— De ce?

— Pentru că deja ai aflat… Câte ceva.

— Restul nu mă interesează.

— Trebuie să afli, insistă ea. Nu pot pleca fără să-ţi fi spus. Michael se întoarse spre ea ţinându-şi mâinile în buzunare. Figura lui căpătase un aer ciudat, straniu, amar. Era destul de ciudat să vezi amărăciune pe figura lui Michael.

— Pleci? o întrebă el.

— Desigur, zise ea pe un ton surprins. Nu mă aşteptam să vrei să rămân după… ce ţi-am spus.

— Dar nu mi-ai spus mare lucru.

— Ţi-am spus că… eram îndrăgostită de Nick. Vocea îi tremura acum şi-şi strângea nervoasă mâinile la spate. El mă iubea cu disperare.

Michael roşi, lăsă privirea în jos.

— Da, şi a murit.

Ea se scutură de fiori.

— Asta nu schimbă faptul că ne-am iubit.

— Nu, dar nici nu înseamnă că trebuie să pleci. La ce bun? Unde te-ai putea duce?

— Nu ştiu, oftă Eve închizând pentru moment ochii obosiţi. Chiar şi lumina din încăpere îi făcea rău acum. Vedea lucrurile pe care le admirase, pe

care le atinsese. Pianul la care cânta mereu. Îl vedea şi acum real şi viu, îi simţea prezenţa. Fusese un bărbat cu o prezenţă remarcabilă, cu stări schimbătoare, cu ochii care parcă râdeau permanent. Nick dansând cu ea; Nick, italian de origine, cu eşarfele lui, Nick dansând tarantella cu Jeanne Allan. Nick cel serios, grav şi pasional, asta era imaginea cea mai draga ei.

— O, Dumnezeule, exclamă fără să vrea. Îşi prinse capul în mâini. Numai dacă l-ar putea uita vreun moment! Dacă ar putea uita că acum Nick zăcea mort la morga spitalului, aşa ca tatăl ei. Nu putea să creadă că nu va mai râde, dansa, nu va mai iubi niciodată.

„Iubirea înseamnă multă veselie, iubito, îi spusese Nick. Îşi amintea foarte bine tot ce-i spuse el. Iar acum, dragostea, veselia, încetaseră. Nick murise.

Încercă să se concentreze asupra lui Michael, bietul Michael şi viitorul lor. Dar nimic nu mai conta acum decât faptul că Nick murise; murise brusc, înainte ca ea să aibă timp să afle despre

boala lui. Se dusese ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Michael îi spusese că în ultimul timp Nick fusese foarte distrat şi absent. Probabil se tăiase din neatenţie cu bisturiul şi se infectase. Poate se sfârşise din dragoste şi disperare pentru ea. Asta făcuse dragostea ei pentru el; îl ucisese. Da, dragostea lor fulgerătoare, intempestivă, fusese fatală şi tragică pentru Nick. Se simţi răspunzătoare pentru moartea lui.

Plânsese mult pentru el. Plânsese… plânsese… se ridicase împotriva sorţii, împotriva morţii, cea care i-l răpise pe Nick. De parcă n-ar fi avut de unde să aleagă; erau atâţia oameni bătrâni, bolnavi, dintre toţi pe Nick al ei îl luase! Nick care era atât de viu, de fericit.

Dar acum nu mai avea putere să se ridice împotriva nimănui, nu voia decât să rămână singură. Era stupefiată. Ceva în inima ei se sfâşiase. Îşi aminti suferinţele pe care viaţa i le destinase până aucm; toate fuseseră fleacuri pe lângă durerea de a-l fi pierdut pe Nick.

Coborâse să-i spună lui Michael tot ce gândea, ştiind că-i datorează măcar o explicaţie înainte de a pleca. Dar el nu se arătase interesat s-o asculte. Era un tip greu de înţeles, ciudat. Cine putea pătrunde în adâncurile minţii întortocheate a lui Michael?

Îl privi.

Se simţi dintr-odată cu mult mai bătrână. Michael îi întâlni privirea, dar întoarse repede capul de parcă ar fi fost jenat de ceea ce citea pe chipul ei. Eve părea dintr-odată foarte îmbătrânită. Nu mai avea acele trăsături de copil cu care se obişnuise. Era o altă femeie despre care nici măcar nu ştiuse că există.

Această Eve nu mai era acea tânără plină de viaţă, veselă, incapabilă de pasiune. Era o femeie profundă care iubise cu tot sufletul. Da, probabil iubirea ei pentru Rayne fusese totală, altfel n-ar fi suferit acum.

Era înfrântă fără el, fără dragostea lui.

— Michael, zise ea, rupând tăcerea. Ar fi mai bine să mă duc la mama. S-ar putea să nu mă

primească atunci când va afla tot adevărul. Va fi foarte şocată. N-aş vrea s-o amărăsc din nou după moartea tatii, dar nu am unde să mă duc în altă parte.

Michael începu să străbată încăperea cu paşi mari. Ea îşi dori ca soţul ei să se oprească odată, o ameţea mişcarea lui. Deodată Michael se opri. Nick nu putea sta locului niciodată.

— Nu trebuie să placi nicăieri Eve, poţi rămâne aici. Este casa ta.

— Dar, Michael… nu cred că vei vrea să mai rămân aici după ce vei auzi totul. Căci nu ţi-am spus totul.

El roşi.

— Nu vreau să aflu. El rosti aceste cuvinte cu oarecare violenţă lucru neobişnuit pentru el. Nu vreau să ştiu. S-a terminat totul, ce rost are să-mi mai spui? Nu poate face bine nici unuia din noi, nu?

Ea clipi des de câteva ori, de parcă ar fi fost perplexă la auzul vocii lui. Scutură din cap neînţelegând.

— Nu înţeleg… faptul că nu vrei să afli totul.

— Am aflat deja destul. Pot ghici restul. Prefer să nu aud adevărul. Rayne a murit în dimineaţa asta. Dacă n-ar fi fost aşa, lucrurile ar fi fost diferite. S-ar fi aflat mai devreme sau mai târziu.

— Nu, murmură ea. Nu, Michael. Nu voiam să afli.

— Aţi fi continuat fără ştirea mea. Privindu-l, Eve înţelese că se simţea rănit, de trădarea lor. Micahel, el care era atât de generos…

Eve îşi aruncă capul pe spate.

— Nu este adevărat! N-ai vrut să auzi totul. Noi n-am avut intenţia să continuăm. Am încercat să renunţăm la această dragoste. Am stat separaţi. De asta nu mai venea Nick pe la noi. Am încercat, am luptat din răsputeri, Michael. Trebuie să mă crezi!

Eve ridicase glasul. Părea disperată, tremura. Michael simţi o strângere de inimă. Îşi iubise soţia mai mult ca pe oricine altcineva şi realizase că ea nu-l mai iubea de mult, dar nu

realizase că ar fi iubit alt bărbat. N-o suspectase niciodată că ar fi fost îndrăgostită de Rayne.

Faptul că ea se trădase în seara aceasta, fusese o lovitură puternică pentru el, după ce auzise veştile proaste despre moartea lui Nicholas. Nu şi-ar fi închipuit că Eve i-ar face una ca asta. Sau Rayne… Rayne care fusese prietenul lui.

Era inevitabil acum ca aflând toate acestea să nu-şi mai adore soţia, să n-o mai respecte; cu toate acestea, nu putea să n-o mai iubească. Nu era bărbatul care să se schimbe de la o zi la alta, să treacă de la dragoste la ură. Nu suporta oamenii care se lăsau sub imperiul pasiunilor. El iubea cu calm, cu dedicare totală. O astfel de dragoste este adesea uşor de rănit, dar imposibil de ucis.

Confesiunea Evei despre dragostea dintre ea şi Rayne nu ucise dragostea lui Michael pentru ea. Doar pe moment avu resentimente; fusese mai mult uluit decât afectat. Dar acum suferea şi alături de soţia sa care era sfâşiată de suferinţe

pentru bărbatul iubit.

Michael îşi cunoştea bine soţia după cei cinci ani petrecuţi împreună; ştia că în pofida tuturor defectelor pe care el avea era un om decent şi cinstit. Probabil că fusese înfiorător pentru ea să ducă această dragoste pentru altă bărbat fără ştirea lui.

Apoi Eve îi spusese cât luptaseră atâta ea cât şi Rayne împotriva acestei iubiri şi o crezu.

Acum înţelegea de ce Nick îi evitat casa în ultimul timp. Nu pentru că ar fi avut vreo neînţelegere cu Eve ci tocmai pentru că se iubeau prea mult. Bietul Rayne! Dinamic, strălucitor, prea temperamental… fusese propriul său duşman. Cu toate astea, nu era nimeni care să nu-l placă. Chiar şi la spital toate asistentele erau îndrăgostite de el. De aceea, nu putea s-o învinuiască pe Eve că se lăsase atrasă în mrejele lui, pentru că de fapt, fusese o magie pe care Rayne o arunca asupra tuturor din jur.

Iar el fusese vinovat pentru că el încurajase prietenia.

Nici Evei nu-i făcuse viaţa prea frumoasă. Era conştient că este un individ prea comun, că nu iese în evidenţă prin nimic, iar Rayne era exact opusul lui. Bietul Rayne care murise la douăzeci şi opt de ani!

La început, Michael simţise o ură cumplită pentru amantul soţiei sale. Rayne fusese prietenul, colegul lui. Lucraseră împreună, împărţiseră cabinetul. Nu şi-ar fi închipuit că Rayne l-ar fi trădat vreodată în acest fel. Dar acum nu-l mai putea urî pe Nicholas Rayne. Nu putea decât să-i pară rău pentru el.

Rayne suferise foarte mult din cauza Evei. Şi încercase din răsputeri să stea departe de ea.

Luă mâinile Eve în palmele sale. Erau reci, Eve tremura.

— Dragă Eve, zise el cu vocea pe care i-o cunoştea atât de bine. A fost cumplit, aş fi vrut ca acest lucru să nu se fi întâmplat niciodată dar, ce rost mai are să ne amintim acum?

— Da, ce rost mai are… dar am încercat din răsputeri să stăm deoparte Mike, am încercat…

— Bine, dar dacă tot vă iubeaţi atât de ce n-aţi fugit departe de mine, de casă?

— Din cauza ta.

— A mea? Ce rol am avut eu?

— Pentru că, poate ţi se va părea o prostie ce-o să-ţi spun acum, eu te iubesc în felul meu, Mike, şi n-am vrut să fi afectat. Nick a simţit la fel.

Michael lăsă capul în jos.

— Înţeleg, zise el. Aţi avut un comportament decent.

— O, nu, Michael, n-aş vrea să înţelegi…

— Te rog, nu! izbucni Micahel. Eve, am spus că înţeleg şi nu vreau să aflu mai mult.

— Foarte bine, zise ea.

— Acum aş vrea să ştii că totul s-a terminat, Rayne este mort şi nu are rost să mai revenim asupra discuţiei. M-ai rănit teribil cu fapta ta, dar cred că şi eu te-am încurajat şi te-am aruncat în braţele lui Rayne. Ar fi trebui să ştiu asta. Muzica lui, glumele felul lui de a fi, totul îl făcea atrăgător în ochii tăi. Ei bine, totul s-a terminat. Acum et rog doar să încerci să uiţi, să începem o viaţă nouă. Te

voi ajuta şi eu, dar mă tem că nu sunt bun pentru asta. Te iubesc şi ştii că o vreme am fost fericiţi, mai ales atunci la Pear Tree Cottage, nu?

Michael se opri pentru că era sufocat de emoţie şi-şi drese glasul. Dintr-odată păru doar un şcolar trist şi nefericit.

Eve se aruncă în braţele lui.

— Micahel, Michael, ar fi fost mai bine dacă muream! Era bine să fi murit înainte să te rănesc astfel. Ai fost atât de bun, eşti atât de bun şi acum! Am crezut că mă vei urî că mă vei dispreţui, că mă vei alunga din casă! Ar fi fost mai bine să nu mă fi născut!

Disperată, se aruncă la pieptul lui. Michael o prinse în braţe, o aşeză pe sofa şi o ţinu la pieptul său ca pe un copil.

— Michael, îmi pare atât de rău! Iartă-mă!

— Te iert, iubito, din sufletul meu!

— De ce eşti atât de bun cu mine? N-am făcut nimic pentru a te merita!

— Dar m-ai făcut fericit, Eve. N-am dorit niciodată altă femeie, doar pe tine.

— Iar eu nu te merit. Michael, acum ştii tot adevărul; te iubesc, în felul meu. Aş vrea să spun că te iubesc aşa cum ţi-ai dori să te iubesc, dar n-o pot face.

— Înţeleg, şi nici nu-ţi cer asta.

— Voi încerca să fiu o soţie bună pentru tine. Voi încerca să-l uit pe Nick.

— Dacă vei putea… dar să începem din nou viaţa împreună, Eve. N-aş suporta despărţirea de tine. Vrei să mă părăseşti?

— Nu, murmură ea, vreau să rămân, dar eşti prea bun, prea generos…

— Sunt doar un prost, draga mea, care n-ar fi trebuit să pretindă nici de la tine, merit tot ce mi s-a întâmplat.

— Mike, nu este vina ta, eu pot toată vina. Michael, te consider un sfânt. Voi încerca să te fac fericit, aşa cum am mai fost. Dă-mi timp.

— Sigur, Eve, să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscătoare că tu şi Rayne… aţi încercat…

Ea nu-i răspunse. Se aşeză pe podea la picioarele lui i le cuprinse cu braţele. Era

epuizată. Nici măcar nu mai putea plânge. Nu putea să-i spună lui Michael ce era în sufletul ei, că nu-l va putea scoate niciodată pe Nick din inima ei. Dar dacă Michael avea răbdare… timpul îi va aduce uitarea…

— Nu ne vom schimba planurile, vom pleca la Cadenabbia; vacanţa ne va face bine amândurora.

— Da, repetă el.

Eve ridică încet capul şi văzu pianul la care cântase Nick adesea. Îl consideră din acel moment pianul lui. Nu mai trebuie să mă gândesc la el, îşi spuse Eve. Michael este atât de bun cu mine, de el trebuie să am grijă, pe el trebuie să-l iubesc.

Simţi că Michael o prinde în braţe. O ajută să se ridice apoi o luă în braţe şi o duse în dormitor, o aşeză cu grijă pe pat, o sărută încet pe frunte.

— Noapte bună, draga mea, încearcă să te odihneşti. Vrei o aspirină?

— Nu, sunt foarte obosită, cred că voi adormi şi aşa.

— Noapte bună, mai zise Michael.

— Noapte bună, dragul meu, şi mulţumesc

pentru tot, ai fost minunat.

— Nu mai spune asta, zise el şi închise încet uşa.

Eve luă în braţe păpuşa dăruită de Nick şi o strânse la piept. Era prea obosită nici nu putea să se dezbrace. Auzi la un moment dat un taxi, oprind în faţa casei lor. Apoi tăcere. Doar ticăitul ceasornicului de pe şemineu.

Mâine se va trezi şi-şi va duce viaţa de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat; va face cumpărături, se va duce la Poppy, o va invita pe mama la masă, pentru că urma să plece în Italia. Apoi ea şi Michael vor pleca departe de aceste locuri. Va încerca să fie cea mai bună soţie pentru el; Michael merita acest lucru. Va da uitării trecutul.

Viaţa trebuie să continue ca şi cum Nick n-ar fi existat niciodată, n-ar fi murit niciodată. Îşi aminti vorbele dădacei care spunea că tot răul se transformă în bine. Aşa să fie? Oare faptul că ea şi Nick se iubiseră, că se terminase tragic?

Putea să-i dăruiască atât de puţin bietului Michael pentru devotamentul său. Nu era cinstit.

Dar ce este cinstit? Viaţa este incredibil de grea, problemele prea complexe. Îşi trecu în revistă viaţa dusă până atunci.

Cât fusese de impulsivă, de însetată de aventură, de iubire... Fusese una dintre femeile care pornise în căutarea dragostei. Şi ce găsise? Pe Lawrence, Michael, pe Nick... Cunoscuse dragostea sub toate aspectele; pasiuni, umilinţă, triumf, extaz. Şi în cele din urmă, dezastru.

Îi rămăsese dintre toate doar Michael, care era atât de bun. Şi pentru că lucrurile nu se mai putea îndrepta, el va continua s-o enerveze, iar ea nu va putea fi soţia bună aşa cum promisese.

— Viaţa este nejustă! strigă Eve. Sau poate că eu nu văd lucrurile aşa cum trebuie. Nu ştiu. Nu-mi pasă.

Îşi aminti un moment din copilărie în care-i spusese mamei: nu-mi pasă, iar aceasta îi răspunsese:

— Cândva vei ajunge să-ţi pese, draga mea!

Suntem făcute să ne pese.

Se gândi la Nick pe care-l adorase, pe care

nu-l va mai vedea vreodată, Nick, zăcând ţeapăn nemişcat pe un pat de spital, nu departe de casa ei. Iar bietul Michael aflat în camera vecină; generosul, iubitorul Michael, care privea încrezător în viitor, sperând că-şi va regăsi fericirea.

— Cândva vei ajunge să-ţi pese! Da, ei bine, îmi pasă. Şi voi încerca, voi încerca…

Lacrimile i se rostogoleau pe faţă. Se ridică şi începu să-şi scoată rochia.

Sfârşit